

ДОРЪНС БЛОК

УБИЕЦ
НА
ПОВИКВАНЕ

„Смразяваща... Едновременно
натрапчива и перверзно увлекателна.“
— Чикаго Трибюн

ПРОЗОРЕЦ

ЛОРЪНС БЛОК

УБИЕЦ НА ПОВИКВАНЕ

Превод: Вергил Немчев

chitanka.info

„Смразяваща... Едновременно натрапчива и
перверзно увлекателна.“

Чикаго Трибюн

Келър е типичният градски човек. Изкарва добри пари и живее в хубав апартамент. Решава кръстословици. Гледа телевизия. Докато телефонът звънне. Тогава той си събира багажа, качва се на самолет, прелита половин Америка... и убива някого. И за разлика от филмите, които Келър обича да гледа и в които можеш да познаеш кои са добрите, в книгата на Лорънс Блок невинаги можеш да кажеш кой е добрият и кой — лошият.

„Блок предлага изненадващо съчетание от мрачен хумор и самонаблюдение... Докато следва събитията, читателят се опитва да разбере защо желае убиецът да намери покой.“

Бостън Хералд

На Еван Хънтър

1. ОТГОВАРЯ НА ИМЕТО СОЛДЖЪР

До Портланд Келър трябваше да лети с „Юнайтед Еърлайнс“. Полета от летище „Кенеди“ до летище „О’Хеър“ прекара в четене на списание, обядва в Чикаго, а от там до Портланд изгледа някакъв филм. В три без петнайсет местно време слезе от самолета, а до връзката за Роузбърг оставаше цял час.

Когато видя размера на машината, с която щеше да лети, той застана пред гишето на „Херц“ и поиска кола под наем за няколко дни. Показа им шофьорска книжка и кредитна карта, а те му дадоха форд таурус на три хиляди и двеста мили пробег. Изобщо не си направи труда да си иска парите за билета до Роузбърг.

Служителят на „Херц“ му обясни как да излезе на междуцатската магистрала I-5. Келър насочи колата в правилната посока и настрои круиз контрола с три мили над разрешената скорост. Другите караха с по няколко мили в час повече, но той нямаше бърза работа и се пазеше от внимателна проверка на шофьорската му книжка. По всяка вероятност тя беше безупречна, но защо да дърпа дявола за опашката?

Още беше светло, когато взе отклонението за Роузбърг. Беше си направил резервация в „Дъглас Ин“ — мотел от веригата „Бест Уестърн“, намиращ се на „Стивънс стрийт“. Откри го без затруднения. Бяха му запазили стая на партера откъм входа и той ги накара да я сменят със стая на втория етаж, гледаща към задния двор.

Той разопакова багажа си и взе душ. В телефонния указател имаше карта на града и той я разгледа, докато се ориентира, после откъсна листа, прибра го и излезе да се разходи. Малката печатница се намираше на няколко преки надолу по „Джаксън стрийт“, две врати след ъгъла, между магазинче за цигари и фотографско ателие, по чиято витрина висяха сватбени снимки. Табелка на прозореца на печатницата „Куик принт“ предлагаше отстъпка за сватбени покани най-вероятно с цел да привлече вниманието на бъдещите младоженци, които идваха да спазарят фотографа.

Разбира се, „Куик Принт“ не работеше, както не работеха магазинчето за цигари, фотоателието, бижутерът до него и всички останали магазини в района. Той не се помайва дълго. Две преки по-надолу намери мексикански ресторант, който изглеждаше достатъчно мърляв, за да е оригинален. Купи си местния вестник от автомата отпред и го прочете, докато хапваше енчилади с пиле. Храната беше вкусна и абсурдно евтина. Ако това заведение се намиреше в Ню Йорк, цените щяха да са тройни и четворни, а пред входа щеше да се вие опашка.

Сервитьорката беше мършава блондинка, в която нямаше нищо мексиканско. Беше с къса прическа, очила с рогови рамки и обратна захапка, а на ръката си носеше годежен пръстен с камък. Може би тя и годеникът ѝ го бяха избрали в ателието на бижутера, помисли си Келър. Може би фотографът от съседния вход щеше да направи снимките на тяхната сватба. Може би Бърт Енгълман щеше да напечата поканите за тази сватба. Качествен печат, разумни цени и добро обслужване.

На сутринта той се върна при „Куик Принт“ и надникна през витрината. Кестенява жена седеше зад сиво метално бюро и говореше по телефона. Мъж по риза стоеше до копирна машина. Той носеше очила с рогови рамки с кръгли стъкла, а яйцевидната му глава беше ниско остригана. Беше започнал да оплешивява, което го състаряваше, но Келър знаеше, че е само на трийсет и осем.

Келър застана пред бижутерското ателие и си представи как сервитьорката и годеникът ѝ си избират халки. Сигурно щеше да има сватбена церемония, на която двамата щяха да поставят един на друг халки, от вътрешната страна на които щеше да бъде гравирани надпис, който никога нямаше да бъде прочетен от другото. Дали щяха да живеят в апартамент? Може би в началото, докато съберат началната вноска за първи дом. Точно този израз беше прочел Келър в обявите за недвижими имоти и той му харесваше. Първи дом — нещо, на което се упражняваш, докато му хванеш цаката.

От един магазин малко по-надолу си купи блок за рисуване и маркер. Изхаби няколко листа, преди да постигне задоволителен

резултат. Върна се в „Куик Принт“ и показа произведението си на кестенявата жена.

— Кучето ми избяга — обясни той. — Искам да размножа тази обява и да я разлепя из града.

Изгубено куче, пишеше на обявата. Полунемска овч. Отговаря на името Солджър. Тел. 555-1904

— Дано го намерите — каза жената. — Мъжко ли е? Солджър звучи като мъжко име, но в обявата не се казва.

— Мъжко е — отвърна Келър. — Трябваше да уточня.

— Не е толкова важно. Ще предложите ли възнаграждение? Хората го правят, макар че не знам доколко това помага. Ако намеря нечие куче, няма да мисля за награда. Просто ще искам да го върна на стопанина му.

— Не всички са толкова благородни — отбеляза Келър. — Може би не е лошо да спомена някакво възнаграждение. Не бях помислил за това. — Той сложи длани на бюрото и се наведе над листа. — Не знам — каза. — Не е ли малко нескопосана? Може би трябваше да я напечатам, как мислите?

— Не знам — отвърна тя. — Ед? Би ли погледнал, ако обичаш?

Мъжът с роговите очила се приближи и отбеляза, че според него е най-добре обявата за изгубено куче да бъде написана на ръка.

— Внася личен момент — добави той. — Мога да ви я напечатам, но така ще предизвика повече загриженост. В случай че някой намери кучето.

— Не е проблем от държавна величина — каза Келър. — Но жена ми е много привързана към това животно и искам да си го намеря, а имам чувството, че няма да стане. Между другото казвам се Гордън. Ал Гордън.

— Ед Вандермиър — рече мъжът. — А това е съпругата ми Бети.

— Приятно ми е — каза Келър. — Мисля, че петдесет екземпляра ще стигнат. Даже е повече от достатъчно, но ще поръчам петдесет. Бързо ли ще стане?

— Пускам ги веднага. Ще отнеме три минути и ще ви струва три и петдесет.

— Много добре — каза Келър, като свали капачката на маркера. — Само да впиша възнаграждението.

След като се прибра в мотела, се обади на един телефонен абонат в Уайт Плейнс. Когато жената вдигна, той рече:

— Дот, свържи ме с него, ако обичаш. — След няколко минути каза: — Пристигнах. Да, той е. Сега се казва Вандермиър. Жена му все още е Бети.

Човекът от Уайт Плейнс го попита кога ще се прибере.

— Днес вторник ли е? Имам полет в петък, но може да се забавя малко повече. Няма смисъл да се бърза. Намерих добър мексикански ресторант. Телевизорът в мотела има Ейч Би О. Ще пипам спокойно. Енгълман няма къде да избяга.

Отиде на обяд в мексиканското заведение. Този път си поръча смесено меню. Сервитьорката го попита дали предпочита зелени или червени чушки.

— Които са по-люти — отвърна.

Защо не каравана, мислеше си той. Могат да си купят евтина двойна каравана и да я превърнат в приятен първи дом. А може би щеше да е по-добре да си вземат къща близък и да дадат едната половина под наем, а по-късно, когато се замогнат, да отдадат и другата половина. За нула време ще влязат в бизнеса с недвижими имоти и ще гледат как вложенията им се възвръщат. Тя ще забрави за сервитьорството, а той ще се махне от дърводелската фабрика и няма да се тревожи за поредните уволнения, когато индустрията започне да се свива.

Не е лесно, заключи той.

Прекара следобеда, сновейки из стаята. Собственикът на един от оръжейните магазини, човек на име Макларъндън, свали няколко пушки от стената, за да може Келър да ги пробва като захват. На стената висеше надпис: *Оръжията не убиват, освен ако не се прицелиш точно*. Келър си поговори с Макларъндън за политика и икономика. Не беше много трудно да разбере какво мисли другият и да възприеме сходно отношение.

— Ще ми се да си купя огнестрелно оръжие — каза Келър.

— За да защитавате живота и собствеността си — предположи Макларъндън.

— Именно.

— И близките си.

— Точно така.

И онзи му продаде оръжие. Според местните закони има период за размисъл. Избираш оръжието, попълваш формуляр и след четири дни отиваш да си го получиш.

— Да не сте кибритлия? — попита го Макларъндън. — Или да сте решили да гръмнете някой полицай на път за дома?

— Едва ли.

— Тогава ще ви покажа един номер. Попълваме формуляра със задна дата и периодът за размисъл е изтекъл. По моя преценка сте разумен човек.

— Умеете да преценявате хората.

Мъжът се ухили.

— В този бизнес това е задължително.

Приятно е в град с такива размери. Качваш се в колата и след десет минути шофиране се озоваваш насред природата.

Келър спря тауруса отстрани на пътя, угаси двигателя и свали прозореца. От единия си джоб извади оръжието, а от другия — кутия патрони. Оръжието, както Макларъндън постоянно го наричаше, беше револвер калибър 38, с двуинчов барабан. Макларъндън би предпочел да продаде нещо по-тежко и мощно. Ако Келър беше поискал базука, онзи щеше веднага да я извади на тезгяха.

Келър зареди револвера и слезе от колата. На двацет метра имаше изхвърлена кутийка от бира. Той се прицели, като държеше револвера с една ръка. Преди две-три години ченгетата от телевизионните сериали бяха започнали да държат оръжията си с две ръце и човек непрекъснато гледаше как някой прекрачва прага или се завърта иззад ъгъла и стиска здраво пистолета с две ръце, като че ли държи пожарникарски маркуч. На Келър това му се виждаше глупаво. Той би се срамувал да държи оръжието си по този начин.

Натисна спусъка. Револверът подскочи в ръката му и куршумът се заби на няколко фута от бирената кутийка. Ехото от изстрела отекна

продължително.

Прицели се в други мишени — дърво, цвете, бял камък с размера на юмрук. Но не се реши да наруши тишината с още изстрели. Какъв е смисълът? Стигне ли се до стрелба, той ще да бъде твърде близо, за да не уцели. Приближаваш се, насочваш, стреляш. Никаква философия. Всеки може да го направи.

Той зареди нов патрон и върна револвера в жабката. После изсипа останалите патрони от кутията в шепата си, направи няколко крачки и ги хвърли силно. Пусна празната кутия и се качи в колата.

Излишните вещи пречат.

Пресичайки града, мина покрай „Куик Принт“, за да се увери, че магазинът още работи. После, ориентирайки се по картата, стигна до „Кауслип Лейн“ 1411. Адресът се оказа на холандска колониална постройка в северния край на града. Поляната беше старателно окосена и изумруденозелена, а пътеката, водеща до входа на къщата, беше опасана с розови храсти.

В листовките в мотела пишеше, че розите са местната забележителност. Градът обаче беше получил името си не от розите, а от Аарън Роуз, един от първите заселници.

Дали този факт беше известен на Енгълман?

Той обиколи квартала и паркира на отсрещната страна на улицата, през две къщи от дома на Енгълман. „Вандермиър, Едуард“, пишеше в указателя. Това измислено име се стори на Келър доста странно. Той се запита дали Енгълман си го е измислил сам, или са му го дали федералните. По-скоро второто, помисли си. „Ето новото ти име — са казвали, — ето къде ще живееш и ето такъв ще бъдеш.“ Тази грижа се нравеше на Келър, сякаш свалят от плещите ти тежестта на решението. Това е новото ти име, а това е шофьорска книжка на новото ти име. В новия си живот обичаш печени картофи със сос, алергичен си към ухапване от пчела, а любимият ти цвят е кобалтовосиньо.

Бети Енгълман вече е Бети Вандермиър. Келър се запита защо малкото ѝ име е останало същото. Дали се опасяваха, че Енгълман може да се обърка? Може би го смятаха за блейка и се страхуваха да не се изгърве, изчуруликвайки в някой неподходящ момент „Бети“. Или

пък беше просто съвпадение, или може би недоглеждане от тяхна страна?

Към шест и половина двойката Енгълман се прибра от работа. Движеха се с хонда сивик комби с местен регистрационен номер. Бяха пазарували. Енгълман спря колата в алеята, докато жена му извади пликовете с покупките от багажника. После той прибра колата в гаража и последва жена си в къщата.

Келър наблюдаваше как лампите вътре светват. Седеше неподвижен. Когато се прибра в „Дъглас Ин“, вече беше тъмно.

По Ейч Би О Келър изгледа филм за банда престъпници, пристигнали да оберат банката в някакво тексаско градче. Един от членовете на бандата беше жена, съпруга на друг от бандата, и любовница на трети. Келър видя в това отлична рецепта за провал. Сагата приключи с продължителна престрелка, в която всички умираха на забавен каданс.

Когато филмът свърши, той угаси телевизора. Погледът му попадна на пачката обяви, които Енгълман беше размножил.

Изгубено куче. Полунемска овч. Отговаря на името Солджър. Тел. 555–1904. Възнаграждение.

Кучето е чудесен пазач, помисли си. И се разбира с децата.

Стана от леглото чак по обед. Отиде в мексиканския ресторант и си поръча яйца ранчерос, които поля обилно с лют сос. Когато сервитьорката донесе храната му, той разгледа ръцете ѝ, а след това, докато тя вдигаше празната чиния — още веднъж. Малкият диамант проблясваше на светлината. Може двамата със съпруга ѝ да се установят на „Кауслип Лейн“. Разбира се, не веднага. Първо ще трябва да започнат с къща близък, но целта им може да бъде точно такава холандска колониална къща с полегат покрив. Как се казва? Дали не беше мансарден покрив, или това означава друго? А може би се нарича пречупен покрив?

Трябва да научи тези неща. Прочетеш някоя дума, а не знаеш какво означава, видиш някоя къща, а не можеш да я опишеш като хората.

Беше си взел вестник и сега го разгърна на страницата с рекламните, за да разгледа обявите за недвижими имоти. Къщите бяха доста евтини. Можеше да си купи някоя не много скъпа къща с два хонорара като този, който щеше да получи за работата си тази седмица.

Той имаше сейф, за който никой не знаеше, нает под име, което никога не беше използвал. Притежаваше достатъчно пари, за да си купи тук хубав имот, като го плати веднага в брой.

Ако това все още беше възможно. В днешно време хората са подозрителни към плащане в брой и се страхуват да не се замесят в пране на пари от наркотици.

Но какво значение имаше това? Той нямаше да живее тук. Тук можеше да живее сервитьорката, в приятен дом с мансарда и пречупен покрив.

Когато Келър влезе в „Куик Принт“, Енгълман се беше надвесил над бюрото на жена си.

— А, здравейте — каза той. — Намерихте ли Солджър?

Запомнил е името на кучето, помисли си Келър.

— Всъщност кучето се прибра само — отговори той. — Явно е искало да прибере наградата.

Бети Енгълман се засмя.

— Вашите листовки свършиха работа — продължи той. — Върнаха кучето още преди да ги разлепя. Може би ще послужат някога все пак. Стария Солджър не го свърта на едно място и нищо чудно пак да духне.

— Стига след това да се прибере — каза тя.

— Отбих се по един повод — продължи Келър. — Нов съм в града, както сигурно сте се досетили, и се каня да започна бизнес. Ще ми трябват печатарски услуги и се питах дали можем да поговорим. Имате ли време за кафе?

Очите на Енгълман зад очилата бяха непроницаеми.

— Разбира се — отвърна той.

Тръгнаха към кръстовището, Келър отбеляза колко хубав е денят, а Енгълман едносрично се съгласи. На ъгъла Келър каза:

— Е, Бърт, къде ще прием кафе?

Енгълман замръзна. После каза:

— Знаех си.

— Знам, че знаеше. Усетих го още когато влязох. Как разбра?

— По телефонния номер на обявата. Не познават никакъв господин Гордън.

— Значи си разбрал още снощи. Можеше да си сбъркал номера.

Енгълман поклати глава.

— Не го избрах по памет. Пазех екземпляр от обявата. Не бяха чували за господин Гордън и за изгубеното куче. Но мисля, че разбрах още преди това. Мисля, че го усетих още когато влезе в печатницата.

— Да поръчаме кафето — каза Келър.

Влязоха в заведение, наречено „Рейнбоу Дайнър“, и седнаха да пият кафе на маса до стената. Енгълман добави в своето подсладител и го бърка толкова дълго, че можеше да разтвори и мраморни топчета. На изток той беше работил като счетоводител за мъжа, на когото Келър се обади в Уайт Плейнс. Когато федералните се опитаха да образуват дело за рекет и корупция срещу работодателя на Енгълман, последният логично се оказа слабото звено, където трябва да се натисне. Той не беше истински престъпник, не беше извършил нищо сериозно, а онези му обясниха, че ако не клекне и не свидетелства, ще влезе в затвора. Ако обаче ги послуша, те ще му осигурят ново име и нов дом. Ако ли не — той ще може да разговаря с жена си веднъж месечно през армирано стъкло и ще разполага с десет години, през които да свикне с това положение.

— Как ме намерихте? — попита той. — Някой от Вашингтон ли ме е изпортил?

Келър поклати глава.

— Чиста случайност — отвърна. — Видели те на улицата, познали те и те проследили до дома ти.

— Тук, в Роузбърг?

— Мисля, че не. Напускал ли си града преди около седмица?

— Ходихме в Сан Франциско за уикенда — каза Енгълман.

— Трябва да е било тогава.

— Мислех, че е безопасно. Не познавам никого в Сан Франциско, никога не бях стъпвал там. Тя имаше рожден ден и си помислих, че това е напълно безопасно. Не познавам жив човек в този град.

— Но някой е познавал теб.

— И ме е проследил чак дотук?

— Не знам. Може да е записал номера на колата ти и после да го е проверил. Може да са видели резервацията ви в хотела. Какво значение има?

— Никакво.

Енгълман взе кафето си и се загледа в чашата. Келър каза:

— Ти участваш в програмата. Не трябваше ли да докладваш на някого?

— Трябваше — отвърна Енгълман. Той остави чашата. — Програмата не е кой знае какво. Когато ти я обясняват, звучи страхотно, но организацията има доста слаби места.

— И аз така съм чувал — каза Келър.

— Както и да е, не се обадих на никого. Какво могат да направят? Ако завардят къщата и печатницата, ще те хванат. Но дори да успеят да те вкарат в затвора, какво ме грее това? Пак ще трябва да се местим, защото онзи тип ще изпрати някой друг, нали?

— Прав си.

— Омръзна ми да се местя. Вече три пъти ни местят, без дори да знам защо. Мисля, че това е част от програмата, първата една-две години трябва да те местят постоянно. Тук за първи път свикнахме, започнахме да припечелваме от „Куик Принт“ и на мен ми хареса. Харесвам града и бизнеса. Не искам да се местя.

— Градът изглежда приятен.

— Такъв е. По-хубав е, отколкото очаквах.

— Отказа ли се от счетоводителската работа?

— Завинаги — каза Енгълман. — Стига ми толкова. Погледни докъде ме докара.

— Не е задължително да се занимаваш с мошеници.

— Не можеш да знаеш кой е мошеник и кой не е. Все едно, не искам работа, в която трябва постоянно да се ровя в чужди дела. Предпочитам собствения бизнес, в който работим заедно с жена ми.

Намираме се току до улицата, човек може да ни види през витрината. Ако ти трябват канцеларски материали, визитни картички или бланки за фактури, аз съм насреща.

— Къде научи занаята?

— Това е нещо като франчайз, всичко е предварително подготвено. Всеки може да го усвои за два̀сет минути.

— Сериозно?

— Абсолютно.

Келър отпи от кафето си. Попита дали Енгълман е съобщил нещо на жена си и разбра, че не е.

— Това е добре. Не й казвай нищо. Аз съм просто някой, който се опитва да подхване бизнес, трябва му печатар и иска да подпише договори, така че няма проблем с плащането. Аз съм човек, който не обича да обсъжда бизнес пред жени и затова двамата с теб от време на време се срещаме на по кафе.

— Както кажеш — съгласи се Енгълман.

Горкият паникьосан човечец, помисли си Келър. На глас каза:

— Слушай, Бърт, не искам да те убивам. Ако исках това, нямаше да водим този разговор. Щях да ти опра пистолета в главата и да свърша работата. Да виждаш пистолет?

— Не.

— Проблемът е, че ако не го направя аз, ще пратят някой друг. Ако се върна с празни ръце, ще искат да узнаят защо. Затова трябва да измисля нещо. Сигурен ли си, че не искаш да избягаш?

— Не. Стига съм бягал.

— Чудесно, ще измисля нещо — каза Келър. — Имам няколко дни да наглася нещата.

На следващия ден Келър отиде с колата си до офиса на агенцията за недвижими имоти, чиито обяви беше прочел. Жена на възрастта на Бети Енгълман го разведе и му показа три къщи. Бяха непретенциозни, но приятни и удобни, на цени между четирийсет и шейсет хиляди долара.

Можеше да купи всяка от тях с парите, които държеше в онзи сейф.

— Това е кухнята — обясняваше жената. — Това е банята. Това е ограденият двор.

— Ще се обадя — каза той, докато взимаше визитката ѝ. — Предстои ми важна сделка и нещата зависят от нея.

На следващия ден двамата с Енгълман отидоха на обяд. Посетиха мексиканския ресторант и Енгълман си поръча не много пикантни ястия.

— Не забравяй, че съм бил счетоводител — каза той на Енгълман.

— Вече си печатар — отговори Келър. — Печатарите могат да си позволят по-люта храна.

— Не и с моя стомах.

Двамата изпиха по бутилка бира „Карта Бланка“ с храната. След обяда Келър си поръча още една бутилка, а Енгълман — кафе.

— Ако имах къща с ограден двор, можех да си взема куче, без да се притеснявам, че ще избяга.

— Сигурно — отговори Енгълман.

— Като дете имах куче — каза Келър. — Само едно. Имах го две години, когато бях единайсет-дванайсетгодишен. Казваше се Солджър.

— Тъкмо се питах за това.

— Но не беше полуовчарка. Беше дребно куче. Някаква кръстоска с териер.

— Избяга ли?

— Не, удари го кола. Не се пазеше от колите, направо изскочи на улицата. Шофьорът не успя да спре.

— Защо го нарече Солджър?

— Не помня. А когато пишех обявата, трябваше да измисля нещо за „отговаря на име еди-кое си“. Сецах се само за имена като Фидо, Роувър и Спот. Но това е все едно да се регистрираш в хотел като Джон Смит. Тогава се сетих за Солджър. От години не бях се сецал за него.

След обяда Енгълман се върна в печатницата, а Келър се прибра в мотела да вземе колата. Напусна града по същия път, както в деня, в

който си купи револвера. Този път продължи няколко мили повече, преди да отбие и да изключи двигателя.

Взе револвера от жабката и отвори барабана, като изсипа патроните в ръката си. Разпиля ги навън, след което претегли револвера в ръката си и го запокити в храстите.

Макларъндън би се ужасил от подобно отношение към оръжието, помисли си. Това показваше колко добре умее да преценява хората.

Качи се обратно в колата и се върна в града.

Обади се в Уайт Плейнс. Когато жената вдигна, той каза:

— Не го притеснявай, Дот. Само му кажи, че не успях да хвана самолета днес. Промених резервацията и смених полета за вторник. Кажи му, че всичко е наред, но става малко по-бавно, както предполагам. — Тя го попита за времето. — Много е хубаво — отвърна той. — Много приятно. Не мислиш ли, че това също е причина? Ако валеше, сигурно вече щях да съм се прибрал.

„Куик Принт“ не работеше в събота и неделя. В събота следобед Келър се обади на Енгълман в дома му и го попита не иска ли да го разходи с колата.

— Мога да те взема — предложи му той.

Когато пристигна, Енгълман го чакаше отпред. Той влезе в колата и си сложи колана.

— Хубава кола — каза той.

— Под наем е.

— Не съм и помислял, че си дошъл със собствената си кола чак дотук. Стресна ме. Когато каза „Хайде да те карам“, нали се сещаш, все едно ще ме караш да ме трепеш или нещо такова.

— Май трябваше да вземем твоята кола. Можеше да ми покажеш местността.

— Значи ти харесва тук.

— Много — отвърна Келър. — Обмислях дали да не се установя в града.

— Но онзи сигурно ще изпрати човек?

— Мислиш ли? Не знам. Не държеше чак толкова да те открие. В началото да, но после те забрави. Докато някакъв натегач от Сан Франциско не те забелязал и тогава, разбира се, ме пратиха да се погрижа за теб. Но ако реша да не се върна...

— Пленен от чара на Роузбърг — подсказа Енгълман.

— Какво да ти кажа, Бърт, мястото си го бива. Трябва да престана с това.

— С кое?

— Да те наричам Бърт. Сега се казваш Ед, така че трябва да те наричам Ед. Как смяташ, Ед? А, Ед, стари приятелю?

— А аз как да те наричам?

— Наричай ме Ал — отвърна Келър. — Тук наляво ли?

— Не, продължи още малко — каза Енгълман. — Има един стар път, който минава през приятна местност.

Малко по-късно Келър попита:

— Липсва ли ти, Ед?

— Предишната ми работа ли?

— Не, не това. Градът.

— Ню Йорк? Не живееш в града. Къщата ни беше в Уестчестър.

— А районът? Не ти ли липсва?

— Не.

— Чудя се дали на мен ще ми липсва. — Замълчаха и след около пет минути Келър продължи: — Баща ми беше войник и загина във войната, когато бях малък. Затова нарекох кучето Солджър^[1].

Енгълман не отговори.

— Но мисля, че майка ми ме лъжеше — продължи той. — Мисля, че тя не е била женена, и подозирам, че дори не знаеше кой е баща ми. Но още не съзнавах това, когато нарекох кучето Солджър. Даже ми се струва глупаво да наречеш куче на баща си.

В неделя си остана в мотела да гледа спортни програми по телевизията. Мексиканският ресторант не работеше. Обядва в „Уендис“ и вечеря в „Пица Хът“. В понеделник по обяд отново отиде в мексиканското заведение. Беше си купил вестник и поръча същото като първия път — енчилади с пилешко.

Когато сервитьорката му поднесе кафето, той я попита:

— Кога е сватбата?

Тя го погледна озадачено.

— Сватбата — повтори той и посочи пръстена на ръката ѝ.

— О — каза тя, — не съм сгодена. Пръстенът е на майка ми от първата ѝ женитба. Тя не го носи, затова я помолих да го взема и тя ми разреши. Носех го на другата ръка, но на тази ми става по-добре.

Той изпита необяснимо раздражение, сякаш тя беше провалила фантазията, която бе създал за нея. Остави обичайния си бакшиш и пое на дълга разходка из града, зяпайки витрините.

Можеш да се ожениш за нея, помисли си. Вече има годежен пръстен. Ед ще напечата поканите, но кого ще поканиш?

После двамата можете да си купите къща с ограда и куче.

Празна работа, каза си той. Всичко това са глупости.

Вечерта не знаеше къде да отиде. Не му се връщаше в мексиканското заведение, но пък не желаше да отиде никъде другаде. Помисли си, че ако още веднъж се натъпче с мексиканско, ще му се прииска да открие захвърления си револвер и да се гръмне.

Обади се на Енгълман в дома му.

— Слушай, важно е. Можем ли да се видим в печатницата?

— Кога?

— Час по-скоро.

— Седнали сме да вечеряме.

— Добре, довърши си вечерята — каза Келър. — Сега е към седем и половина. Хайде да се срещнем след един час.

Той вече чакаше във входа на фотографското ателие, когато Енгълман паркира хондата си пред печатницата.

— Не исках да те притеснявам — обясни Келър, — но ми хрумна една идея. Можеш ли да отвориш? Искам да проверя нещо.

Енгълман отключи вратата и двамата влязоха вътре. Келър обясняваше, че е измислил начин да остане в Роузбърг, без да се притеснява за човека от Уайт Плейнс.

— Как работи тази машина? — попита той, сочейки един копирен апарат.

— Как работи ли?

— Какво се прави с това копче?

— С това ли?

Енгълман се наведе и Келър извади телената примка от джоба си и я преметна през шията на другия. Гаротата беше бърза, тиха и безмилостна. Келър се погрижи трупът на Енгълман да не се вижда от улицата и избърса местата, които беше докоснал. Угаси лампите и затвори вратата след себе си.

Предварително беше напуснал „Дъглас Ин“ и сега се насочи право към Портланд, настроил круиз контрола на няколко мили под позволената скорост. Пропътува така половин час, след което включи радиото и потърси поносима станция. Нищо не му хареса, затова се отказа и изключи. Някъде северно от Юджийн той промълви:

— Господи, Ед, какво друго можех да сторя?

Мина през Портланд и си взе стая в „Екзекю Лодж“ до летището. На сутринта върна колата на фирмата и уби времето до полета в едно кафене.

Веднага щом стъпи на летище „Кенеди“, се обади на човека от Уайт Плейнс.

— Готово — каза той. — Ще намина утре. Сега искам да се прибера и да се наспя.

На следващия ден в Уайт Плейнс Дот го попита как му се е сторил Роузбърг.

— Не е лошо — отговори той. — Хубав град, приятни хора. За малко да остана.

— О, Келър — каза тя. — Пак ли ходи на огледи?

— Не точно.

— Където и да отидеш, все искаш да се заселиш там.

— Мястото е хубаво — настоя той. — А животът е много поевтин. В онзи щат дори нямат данък върху продажбите, можеш ли да си представиш?

— Данъкът върху продажбите ли те притеснява най-много, Келър?

— Там човек може да живее спокойно — каза той.

— Една седмица — отвърна тя. — След което ще откачи.

— Мислиш ли?

— Стига — каза тя. — Нали говориш за Роузбърг, щата Орегон?
Смешки.

— Може би си права — съгласи се той. — Може би това ми е лимитът — една седмица.

Няколко дни по-късно той претърси джобовете на дрехите си, преди да ги занесе на химическо чистене. Намери картата на Роузбърг и я разтвори, като си припомняше кое къде се намира. „Куик Принт“, „Дъглас Ин“, къщата на „Кауслип Лейн“. Мексиканският ресторант, другите заведения, които беше посетил. Оръжейният магазин. Къщите, които беше огледал.

Стори му се, че всичко е било много отдавна. Много отдавна и много далече.

[1] Soldier — англ. войник. — Бел.прев. ↑

2. КАУБОЯТ КЕЛЪР

От летищната будка за вестници Келър си купи евтин каубойски роман. Корицата беше най-банална, с висок, сух мъж като от реклама на „Марлборо“, крачещ по прашните улици на малко градче, с пистолет на хълбока. Нито заглавието на книгата, нито името на автора говореха нещо на Келър. Беше го привлякла една фраза на корицата, която се хвърляше в очи.

„Той язди хиляда мили, за да убие един непознат.“

Келър плати книгата и я пъкна в ръчния си багаж. Когато самолетът излетя, той я извади, разгърна я и се запита защо изобщо я беше купил. Той четеше малко и никога каубойски романи.

Може би не трябваше да чете книгата. Може би трябваше да я носи като талисман.

С изключение на това изречение. Какво ли е да изминеш хиляда мили на кон с каквато и да е цел, да не говорим, ако е за да убиеш непознат човек. За колко време се изминават хиляда мили на кон? Чистокръвните животни правят една обиколка на хиподрума за около две минути, но не биха могли да поддържат такова темпо цял ден, както маратонците бягат по двайсет и шест мили наведнъж.

Колко могат да се изминат на кон? Около петдесет мили дневно? За десет дни петстотин, за двайсет — хиляда. Три седмици, в края на които човек е готов да убие всеки, бил той роднина или непознат.

Дали каубоят не е пропътувал своите хиляда мили за пари? Дали не е бил от занаята? Келър завъртя книгата в ръцете си и прочете текста на гърба. Не звучеше обещаващо. Историята беше за някакъв бродяга в Аризона, тръгнал да отмъщава за стара неправда от Гражданската война.

Прости и забрави, посъветва го Келър.

Келър, който трябваше да измине доста повече от хиляда мили, макар и не на кон, а със самолет, също имаше за задача да убие напълно непознат човек. Това трябваше да стане в стария Запад, като първо стигнеше до Денвър, после до Каспър, Уайоминг, и накрая до

малко градче, наречено Мартингейл. Това се беше оказало достатъчна причина да си купи книгата, но дали беше достатъчно, за да я прочете?

Направи опит. Прочете няколко страници, преди да дойде количката с напитките, и още няколко, докато отпиваше от своя плодов сок и хапваше осолени ядки. Изглежда, по някое време беше задрямал, защото го събуди стюардесата, извинявайки се, че нямат плодовото плато, което беше поръчал. Той я успокои, че няма значение, и си поръча стандартната вечеря.

— Има останала индийска храна, която се моли някой да я изяде — каза тя.

Той си представи самолетна табла за храна, облечена в минзухареножълта роба, която проси със събрани длани милостиня. Вместо това си поръча стандартната вечеря, от която изяде повечето, оставяйки само загадъчните мръвки. След това задряма и се събуди чак когато започнаха да се спускат над летище „Стейпълтън“.

Беше пъхнал книгата в джоба на седалката пред себе си, бе решил да я остави да потъне в залеза, заклещена между торбичката за повръщане и пластмасовата схема на аварийните изходи. В последния момент промени решението си и взе книгата.

Прекара един час на земята в Денвър и още един във въздуха по пътя за Каспър. Приветливият младеж на гишето на „Авис“ пазеше автомобил, резервиран на името на Дейл Уитлок. Келър му показа шофьорска книжка, издадена в Кънектикът, и кредитна карта на „Американ Експрес“, а младежът му връчи връзка ключове и му пожела приятен ден.

Ключовете бяха от бял шевролет каприс. Докато пътуваше на север по междущатската магистрала, Келър реши, че всичко в колата му харесва, освен името. В работата му нямаше място за капризи. Да биеш хиляда мили път, за да убиеш някого — това не беше прищявка.

В идеалния случай, помисли си, щеше да се движи по стар двулентов път с форд мустанг или може би бронко. Дори пинто сякаш щеше да е по-подходящ избор за суров и жилав разбойник като Дейл Уитлок, отколкото каприсът.

Все пак автомобилът беше комфортен и се управляваше лесно. Цветът също беше добър. Не би го нарекъл бял. Според него колата

беше светлобежова.

Мартингейл, десетхилядно градче, се намираше на междуцатската магистрала I-25 между Каспър и Шеридан, на един час път с кола. Един поглед наоколо беше достатъчен човек да разбере, че е далече от източния бряг. В далечината се виждаха планини с огромно сиво небе, надвиснало над тях. Право напред се издигаха дървени постройки като декор от филм с Рандолф Скот. Закусвалня, магазин за дънкови облекла и стар хотел, в бара на който човек очакваше да види Дивия Бил Хикок, стиснал аса и осмици, или пък Док Холидей, давец се от кашлица в стая на втория етаж.

Разбира се, имаше и два-три магазина и бензиностанции, кино с два екрана, представителство на тойота и заведение „Тако Джон“, така че все пак се усещаше кой век е. От „Тако Джон“ излезе мъж с каубойски ботуши и шапка, който силно напомняше младия Рандолф Скот, но илюзията се разпадна, когато мъжът се качи в някакъв пикап.

Хотелът, който беше вдъхновил фантазиите за Хикок и Холидей, се наричаше „Мартингейл“ и се намираше на широката главна улица, точно в центъра на града. Келър си представи как влиза в хотела и плясва кредитната си карта на гишето. След което служителят — във филмите тази роля винаги се изпълнява от Хенри Джоунс — щеше да заяви, че не приемат пластмаса.

— Нито х-х-хартия — при което очите му щяха да огледат нервно обстановката в търсене къде да се скрие, когато започне стрелбата.

Тогава Келър щеше да завърти на гишето един сребърен долар.

— Ще остана няколко дни — трябваше да заяви той. — Ако нещо стане, купи си с рестото нови тиранти.

И Хенри Джоунс щеше да погледне какво му има на тирантите.

Той въздъхна, поклати глава и подкара към „Холидей Ин“ до изхода за междуцатската магистрала. Имаха много свободни стаи и му дадоха точно това, което искаше — стая за непушачи на третия етаж откъм задната страна. Зад рецепцията стоеше жена, много млада, много руса и много отзивчива, нищо в нея не напомняше за Хенри Джоунс. С ясен поглед и без заекване тя каза:

— Приятен престой, господин Уитлок.

Престани, каза си той. Не се заплесвай. Пропътува няколко хиляди мили, за да убиеш напълно непознат човек. Просто си свърши работата. Залезът може да почака.

Не познаваше човека, но знаеше името му. Макар да не беше сигурен как се произнася.

Мъжът от Уайт Плейнс му беше връчил листче с два реда написани на ръка печатни букви.

— Лаймън Дич — прочете той, римувайки името с „бич“. — А може би е Дих? — изрече го в рима с „тих“.

В отговор получи само свиване на рамене.

— Мартингейл, щата Уайоминг — продължи да чете Келър. — Виж ти. Къде е това Мартингейл, освен че е в Уайоминг? Близко ли е до нещо друго?

Още едно свиване на рамене плюс снимка. Или по-точно част от снимка; очевидно изрязана от по-голяма фотография, на която се виждаше от кръста нагоре мъж на средна възраст с обветрено лице. Едър мъж. Келър не знаеше по какво отгатна ръста му. Краката му не се виждаха и нямаше с какво друго да го сравни. Но по нещо отгатна.

— Какво е направил?

Още едно свиване на рамене, но този път то говореше нещо на Келър. Щом другият не знаеше какво е извършил Дич, значи го беше извършил спрямо някого другиго. Което пък означаваше, че мъжът от Уайт Плейнс не е лично заинтересован. Което означаваше, че става дума единствено за бизнес.

— Кой е клиентът?

Поклащане на глава. Което означаваше, че не знае кой плаща или може би знае, но не иска да каже. Мъжът от Уайт Плейнс не беше словоохотлив.

— Какъв е графикът?

— Графикът — изрече мъжът с видимо удоволствие — не е спешен. Една до две седмици. — Той се приведе напред и потупа Келър по коляното. — Не бързай — каза му, — прекарай времето приятно.

На излизане той показва картончето на Дот и каза:

— Как ще го произнесеш? Като „бич“ или като „бих“?

Дот сви рамене.

— Господи — възкликна той. — Ти си по-лоша и от него.

— Никой не е по-лош от него — каза Дот. — Келър, какво значение има как Лаймън произнася името си?

— Просто се чудех.

— Можеш да изчакаш погребението — каза тя — и да чуеш как ще го каже свещеникът.

— Благодаря за съвета — рече Келър.

В телефонния указател на Мартингейл имаше само един Дич. Лаймън Дич, с телефон, без адрес. Близо една трета от абонатите в книгата бяха такива. Келър се запита защо. Дали тези хора считаха, че в такъв малък град всички знаят къде живеят? Или бяха прелетни птици с клетъчни телефони и без постоянни жилища?

Вероятно адресът беше извънградски. Сигурно човекът живееше на някакъв третостепенен път и си взимаше кореспонденцията от пощенската станция, така че за какво да си помества адреса в телефонния указател?

Страхотно. Жертвата му живееше в предградията на град, който не е достатъчно голям, за да има предградия, а Келър дори не разполагаше с адреса му. Имаше телефонния му номер, но каква полза? Не можеше да му се обади и да помоли да го упътят. „Здравейте, обажда се Дейл Уитлок. Не се познаваме, но току-що изминах хиляда мили и...“

Глупости.

Той пообикали наоколо и влезе да се нахрани в заведение на име „Сингълтрий“^[1]. То се намираше в стара дървена постройка малко по-надолу от хотел „Мартингейл“. Името на заведението беше изписано с въже, заковано към дъските на фасадата. Това име извикваше у Келър представата за самотен бор или дъб по средата на широко поле — ориентир за фермерите и защита от безмилостното слънце.

От менюто научи, че „сингълтрий“ е приспособление за впрягане на кон или няколко коня. Не му стана съвсем ясно какво представлява и как точно се използва, но със сигурност не протягаше клони по средата на прерията.

Келър си поръча специалитета — пилешка пържола с пържени картопки, които се оказаха меки и мазни. Беше толкова гладен, че можеше да изяде всичко, независимо от вкуса му.

Не бих се заселил тук, помисли си.

От тази мисъл му олекна. Докато шофираше из Мартингейл, Келър си спомни за Роузбърг, щата Орегон. Роузбърг беше по-голям и му липсваше западниската атмосфера на Мартингейл, но и двата града бяха малки и провинциални, от типа, който Келър рядко навестяваше. В Роузбърг Келър беше оставил въображението си да се развихри малко повече и не искаше това да се повтори.

Докато влизаше в „Сингълтрий“ обаче, не можеше да не си спомни за малкия мексикански ресторант в Роузбърг. Ако храната и обслужването тук бяха на същото ниво...

Но не. Нямахме такава опасност.

След като се нахрани, Келър излезе през летящите врати и се разходи нагоре-надолу по улицата. Стори му се, че в походката му има нещо необикновено, сякаш току-що беше слязъл от коня.

Келър беше яздил кон само веднъж през живота си и не помнеше как се ходи след това. Така че тази походка не беше свързана със спомените му. Вероятно беше нещо, научено от филмите и телевизията, събирателен образ на всички онези ездачи от екрана.

Вече знаеше, че няма да изпита копнеж по това място. Защото фантазията му не беше на заселник, а на скитник, на прелетната птица, на самотника с твърд поглед, който си свършва работата и продължава по пътя.

Помисли си, че тази фантазия е добра. Тя нямаше да му донесе неприятности.

Когато се прибра в стаята си, Келър отново пробва книгата, но не можеше да задържи вниманието си върху прочетеното. Включи телевизора и прегледа програмите с помощта на дистанционното, занитено към шкафчето. Хрумна му, че уестърните са като ченгетата и такситата — когато ти потрѣбват, никога ги няма. Струваше му се, че не е имало случай да прегледа програмите и да не попадне на Джон

Уейн, Рандолф Скот или Джоел Макриа или пък да не дават някъде „Пушечен дим“, „Камшик“ или някой спагети уестърн с Истууд или Лий ван Клийф. Или пък някой от великите злодеи — Джак Елам, Стръдър Мартин, младият Лий Марвин в „Човекът, който уби Либърти Валанс“.

Ако любимият ти актьор е Джак Елам, това сигурно означава нещо.

Той спря телевизора и потърси телефонния номер на Лаймън Дич. Можеше да го избере и когато някой вдигне и каже „Домът на Дич“, вече ще знае как се произнася името. „Само проверявам“, щеше да каже той и да ги остави озадачени.

Разбира се, той нямаше да отговори по този начин, а щеше да се оправдае със сгрешен номер, но дали такъв контакт изобщо си струваше? Може би по този начин щеше да предизвика подозрението на Дич. Може би Дич вече беше станал подозрителен. Това е проблемът, когато изпълняваш поръчка на сляпо — не познаваш нито жертвата, нито клиента.

Ако се обади на Дич от хотела, ще остави следа, което да свърже Лаймън Дич и Дейл Уитлок. Това не плашеше особено Келър, който щеше да се отърве от самоличността на Уитлок с напускането на града, но нямаше нужда да създава допълнителни неприятности за истинския Дейл Уитлок.

Защото съществуваше истински Дейл Уитлок, комуто Келър създаваше достатъчно главоболия и без да го превръща в заподозрян в убийство.

Човекът от Уайт Плейнс го беше нагласил много хитро. Някакъв негов познат имаше машина, с която изработваше свършени копия на кредитни карти на „Американ Експрес“. Друг негов познат имаше достъп до личните данни на почтени собственици на кредитни карти. По такъв начин се изработваха абсолютно точни копия на съществуващи кредитни карти. Нямаше опасност притежателят на картата да съобщи, че е открадната, тъй като тя си стоеше в портфейла му. Ти харчиш някъде като бесен, а той хабер си няма, докато не получи месечното извлечение от банката.

Шофьорската книжка също беше истинска. На теория, разбира се, бе фалшификат, защото на снимката беше Келър, а не Уитлок. Някой обаче беше проникнал в базата данни на автомобилната

администрация на Кънектикът и така фалшивата книжка на Уитлок беше със същия регистрационен номер и адрес.

Келър си помисли, че едно време нещата са били по-прости. За да яздиш кон, не ти е трябвала шофьорска книжка, нито пък кредитна карта, за да го наемеш. Купуваш или открадваш кон, а когато влезеш в града, никой не ти иска документ за самоличност. Може дори да не те попитат за името ти, а ако го направят, не очакват точен отговор. Подмяташ „Викайте ми Текс“ и те ще те наричат така, докато потъваш в залеза.

„Сбогом, Текс — ще извика блондинката след теб. — Надявам се да ти е харесало при нас.“

Барът на първия етаж се оказа централното заведение на Мартингейл. Умората накара Келър да слезе долу за едно питие. Той се озова в помещение с дебел килим, меко осветление и добра озвучителна система. Вътре имаше петнайсет-двайсет души, които или се забавляваха, или търсеха забавление.

Келър си поръча бутилка „Корс“^[2] на бара. От джубокса се носеше песен на Барбара Мандрел за изневяра. Когато свърши, започна някакъв непознат дует, който също пееше за измамена любов. След това дойде ред на класиката на Ханк Уилямс „Твоето невярно сърце“.

Започна да му просветва.

— Обожавам тази песен — каза блондинката.

Беше друга блондинка, не жизнерадостното момиче от хотела. Тази беше по-висока, по-възрастна и по-закръглена. Носеше пола и нещо като каубойска блуза с ширити и бродерия.

— Старият Ханк — отвърна Келър колкото да каже нещо.

— Аз съм Джун.

— Викай ми Текс.

— Текс! — Тя изпищя от смях. — Някой викал ли ти е някога Текс?

— Не — призна той, — но това не означава, че никога няма да се случи.

— Откъде си, Текс? Не, извинявай, но не мога да те наричам така, засяда ми в гърлото. Ако искаш да ти казвам Текс, трябва да

започнеш да носиш ботуши.

— По външността ми се познава, че не съм каубой.

— По външността, по акцента, по прическата. Ако ти не си от източните щати, аз съм девица.

— От Кънектикът.

— Знаех си.

— Казвам се Дейл.

— Можеш да си оставиш името. Ако ще ставаш каубой, искам да кажа. Трябва да промениш начина си на обличане, на говорене и прическата, но името може да си остане Дейл. А презимето?

Ако ще е гарга, да е рошава.

— Уитлок — каза той.

— Дейл Уитлок. Мамка му, това е направо съвършено. С такова име „Агуей“^[3] ще ти отпуснат кредит за нула време. Дори няма да те карат да попълниш формуляра. Женен ли си, Дейл?

Какъв беше правилният отговор? Тя самата носеше брачна халка, а от джубокса се носеше поредната песен за изневяра.

— Не и в Мартингейл — каза той.

— Това ми хареса — каза тя с блеснал поглед. — Харесва ми идеята за регионалния брак. Аз съм женена в Мартингейл, но ние не сме в Мартингейл. Градът свършва на „Фронт стрийт“.

— В такъв случай — каза той — може ли да те почерпя едно питие?

— Големи бързащи сте вие от източните щати.

Трябва да имаше уловка.

Келър се справяше прилично с жените. Късметът му излизаше от време на време. Само че външността му не беше такава, че да им завърта главите, нито пък беше посветил живота си на изкуството да прелъстява. Преди няколко години беше прочел книгата „Как да сваляме момичета“, която беше пълна с лафове, гарантиращи успех. На Келър те се сториха глупави. Щеше му се да вярва, че носят успех, но някак си не можа да повярва, че помагат.

Тази жена обаче започна да се сваля с него от първата секунда. Случват се и такива неща, особено с омъжени жени в барове, където се

пее за изневяра. Всеки знае за какво са там другите и никой няма време за мотаене. Такива неща се случват, но той беше подозрителен.

Нещо щеше да се прецака. Тя щеше да се обади вкъщи и да разбере, че някое от децата ѝ е с температура. Съпругът ѝ щеше да влезе тъкмо докато звучи „Намери кога да избягаш, Люсил“. Щеше да я загризе съвестта или пък да изгуби свят от пиетието, което Келър ѝ предложи.

— Бих те попитала у вас или у нас, но и двамата знаем отговора на този въпрос. В коя стая си? — Келър ѝ каза. — Качи се, аз идвам след малко. Не почвай без мене.

Той си изми зъбите и си сложи малко афтършейв. *Няма да дойде*, помисли си. Или пък ще поиска да ѝ плати, което ще развали нещата. Или пък ще цъфне съпругът ѝ и ще се опитат да го изнудват.

Или пък тя ще се напие като свиня, или той няма да успее да го вдигне. Или кой знае какво.

— Иха — каза тя. — Май не ти трябва ботуши. Ще ти викам Текс или Слим, или каквото поискаш, стига само да се държиш така добре. За колко време си в града, Дейл?

— Не съм сигурен. За няколко дни.

— Предполагам, по работа. С какво се занимаваш?

— Работя за голяма корпорация — каза той. — Те ме командироваха да проучвам разни неща.

— Звучиш, сякаш не бива да говориш за това.

— Изпълняваме някои държавни поръчки — отговори той, — затова не е редно.

— Ясно — каза тя. — Господи, колко е късно.

Докато тя си взимаше душ, той взе книгата и мислено пренаписа текста на корицата. Той уби хиляда мили, за да язди непознатата жена. Понякога на човек му излиза късметът. Когато звездите са благоприятно разположени, силите, които движат вселената, решават, че заслужаваш подарък. Невинаги има уловка, нали така?

Тя спря душа и той чу последната фраза от песента, която си тананикаше.

— А Силия е в „Джаксън Парк Ин“ — изпя тя, а малко по-късно излезе от банята и започна да се облича.

— Какво е това? — попита го. — „Той язди хиляда мили, за да убие един непознат.“ Знаеш ли, това е странно, защото току-що, докато сапунисвах розовата си гладка кожа, ми хрумна една откачена мисъл.

— Така ли?

— Това, последното, го казах, за да не забравиш какво се крие под тази блуза и тази пола. Но за какво говорех. Онова, дето каза за държавните поръчки. Рекох си, може би човекът е от ЦРУ, може да е наемен убиец, може да е отговорът на моминските ми молитви.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че вечерта си я биваше, Дейл, но щеше да е направо райско, ако беше дошъл в Мартингейл, за да убиеш проклетия ми съпруг.

Господи, нима тя е клиентът? Нима свалката в бара беше само хитър начин да се запознаят? Възможно ли е да прояви такава глупост, като се натиска на публично място с мъжа, когото е наела да очисти съпруга ѝ?

Но как го беше разпознала? Само човекът от Уайт Плейнс и Дот знаеха името, под което се движеше. Те не биха го издали. А и тя се насочи към него още преди да узнае името му. Дали го беше разпознала? „По дрехите ти виждам, че си професионален убиец.“ Възможно ли беше това?

— Ярнел — продължи тя. — Хобарт Лий Ярнел, който иска хората да го наричат Барт, но вместо това всички му казват Хоби. Това говори ли ти нещо за този мъж?

Че той не е човекът, когото съм дошъл да убия, помисли си Келър. Тази мисъл му донесе голямо облекчение, но тя чакаше отговор на въпроса си.

— Че нищо не става както му се иска — каза Келър.

Тя се изсмя.

— Нищичко — каза. — Не че не полага усилия. Харесваш ми, Дейл. Готин си. Но ако не беше ти тази вечер, щеше да е някой друг.

— Аз пък си помислих, че е заради неустоимия ми афършейв.

— Да бе. Бракът ми е такъв, че все насам ме тегли. Доста монети съм пуснала в джубокса през последната година.

— И доста песни за изневяра си изслушала.

— И доста изневери съм извършила. Но не помага. Когато се събудя на сутринта, пак съм си женена за това копеле.

— Защо не се разведеш?

— Мислила съм.

— Е?

— Учили са ме да не смея да искам развод — отвърна тя, — но не това е причината. Защото са ме учили да не смея да извърша изневяра. — Тя се смръщи. — Едната причина са парите — призна тя. — Няма смисъл да ти обяснявам подробностите, но ако се разведе, ще изпадна в трудно положение.

— Това е проблем.

— Макар че какво ми пука за парите? Човек се задоволява и с малко, а баща ми е доста заможен. Няма да ме остави да умра от глад.

— Тогава?

— Той обожава Хоби — каза тя и се втрени в Келър гневно, сякаш вината за това беше негова. — Ходи с него на лов за елени, лови с него пъстърва и съомга, смята го за дар божи. Не иска и да чуе думата „развод“. Като в онази песен на Тами Уинет, където изрича думата буква по буква. Залагам си шапката, че той ще излезе от стаята още преди буквата „о“. Бих казала, че ако дъщерята на Лаймън Дич се разведе, това ще разбие сърцето му.

Вярно било. Ако си държиш устата затворена и ушите отворени, винаги ще научиш нещо важно. Това, което той научи, беше, че Дич се римува с пич.

И сега?

След като тя си тръгна и той си взе душ, закрачи напред-назад из стаята, мъчейки се да подреди мислите си. За няколко часа от пристигането му в Мартингейл беше преспал с жена, която се оказа любящата дъщеря на жертвата и по всяка вероятност — нелюбящата съпруга на клиента.

А може и да не беше така. Лаймън Дич беше богаташ с голямо ранчо на север от града, което той поддържаше като хоби. Беше натрупал състоянието си от нефт, а в този бизнес никой не печели дребни суми. Или банкрутираш, или ставаш баровец. Баровците имат

врагове. Хора от бизнеса, които са прецакали, или хора, които биха спечелили от тяхната смърт.

Все пак имаше логика клиентът да е Ярнел. В тази хипотеза имаше известна художествена правдивост. Забърсва го в бара и не стига че е дъщеря на жертвата, ами се оказва и жена на клиента. Просто идеално.

Какво трябваше да направи — това той знаеше добре. Трябваше да се наспи и на сутринта, свеж и бодър, да обърка клишетото и да потъне в изгрева. Да се качи на самолета, да слезе в Ню Йорк и да впише Мартингейл в графата приятна авантюра. Някои мъже изминават и по-големи разстояния с надеждата да изчукат нещо.

Щеше да каже на човека от Уайт Плейнс да наеме друг. Такива неща се случват. Няма да му го пишат като черна точка, стига да не му стане навик. Щеше да им каже, че е прегорял.

Макар всъщност да се окаже, че е загорял. За жена.

На сутринта си събра багажа. Щеше да се обади в Уайт Плейнс от летището или когато пристигне в Ню Йорк. Не искаше да звъни от стаята. Когато истинският Дейл Уитлок се обади, беше бесен на „Американ Експрес“, те щяха да проследят всякакви трансакции като плащането в „Холидей Ин“. Нямаше смисъл да оставя следи.

Сети се за Джун и споменът предизвика у него игриво настроение. Погледна часовника. Осем часът, на изток беше два часа по-късно, не е неудобен час за звънене.

Обади се в дома на Уитлок в Роуейтън, Кънектикът. Вдигна някаква жена. Той се представи като служител на известна социологическа агенция. С помощта на няколко въпроса успя да я задържи на телефона.

— Много ви благодаря — каза накрая. — Приятен ден.

Да видим сега как Уитлок щеше да обясни това пред „Американ Експрес“. Събра си багажа и вече беше на вратата, когато забеляза каубойския роман с меки корици. Дали да го прибере? Или да го остави на камериерката? Какво да направи?

Той го взе, прочете отново текста на корицата и въздъхна. Така ли щеше да постъпи Рандолф Скот? Или Джон Уейн, или Клинт Истууд? Или пък Джак Елам?

Разбира се, че не.

Защото така нямаше да стане филм. В града пристига мъж, оглежда обстановката, среща жена, забърква се с нея, после се отказва и си тръгва. Ако направиш такъв филм, няма да го пускат дори в салоните за авангардно кино.

Само дето това тук не беше кино.

И все пак...

Той погледна книгата и понечи да я захвърли. Но само въздъхна отново. И разопакова багажа.

Докато пиеше кафе, отгатък улицата спря пикап, от който слязоха двама души. Единият беше Лаймън Дич. Другият беше малко по-нисък, десет кила по-лек и двавет години по-млад. Човек би го взел за син на Дич.

Но се оказа неговият зет. Келър ги последва в магазина, където човекът зад тезгяха ги поздрави като Лаймън и Хоби. Дич поръчваше от дълъг списък с неща, които Келър не би се сетил за какво да използва.

Докато продавачът изпълняваше поръчката, Келър разгледа изложените ръчно шити ботуши. В Ню Йорк остриите им върхове можеха да служат за убиване на хлебарки в ъглите. Токовете бяха три сантиметра високи. Запита се дали би се чувствал странно в такива ботуши, като момиче, което за първи път се е качило на високи токове. На Лаймън и Хоби очевидно им беше удобно в техните каубойски ботуши с остри върхове и солидни токове, както и с тесните им вратовръзки и широкополи шапки, с каквито Келър би се чувствал смешен.

Хрумна му, че двамата са lika-прилика. Изглеждаха еднакво, обличаха се еднакво, говореха еднакво и изглеждаха силно привързани един към друг.

След като се върна отново в стаята си, Келър се заяпа през прозореца към паркинга отпред и планините отсреща. Преди няколко години работата му го беше завела в Маями, срещайки го с един кубинец, който го посъветва никога да не наема стая, по-високо от

втория етаж. „Представи си, че трябва да избягаш бързо. От приземния етаж ще го направиш без проблем. От втория етаж ще го направиш без проблем. От третия етаж ще си счупиш глупавия крак.“

Тази логика направи на Келър силно впечатление и в продължение на известно време той се съобразяваше с този съвет. По-късно научи, че този кубинец не само не живее по високите етажи, но също така не се качва на асансьор и не лети със самолет. Професионалната тактика се беше оказала обикновена фобия.

Келър си даде сметка, че през целия му живот не му се беше налагало да напуска хотелска или каквато и да е друга стая през прозореца. Това не означаваше, че няма да се случи, но той реши да поеме този риск. Обичаше високите етажи. Може би дори обичаше риска.

Вдигна слушалката и набра номера. Когато чу гласа ѝ, каза:

— Обажда се Текс. Представяш ли си, бизнес уговорката ми отпадна. Сега се чудя какво ще правя цял следобед.

— Още ли си там, където те оставих?

— Не съм мърдал оттук.

— Не мърдай оттам — каза тя. — Идвам.

Около девет часа същата вечер Келър пожела питие, но не в компанията на прелюбодейците и тяхната музика. Повъртя наоколо със светлобежовия си каприс, докато намери някакво заведение на края на града, което изглеждаше подходящо. Наричаше се „При Джо“. Отвън мястото изглеждаше невзрачно. Отвътре миришеше на стара бира и канализация. Осветлението беше приглушено. На пода имаше трици, а по стените — глави на мъртви животни. Клиентелата беше изцяло мъжка и в първия момент Келър се стресна. В Ню Йорк имаше гей барове, които много приличаха на това място, макар Келър да не знаеше защо. „При Джо“ обаче нямаше нищо общо с гей бар.

Той седна на един разклатен стол и си поръча бира. Останалите посетители не му обърнаха внимание, също както не обръщаха внимание един на друг. Джубоксът свиреше от време на време, когато на някого му омръзнеше тишината и той отиваше и пускаше монета.

Келър забеляза, че песните вървяха по азбучен ред. Бяха песни от типа „пия, за да забравя“ или „този мой скапан късмет“. Нищо за

Силия в „Джаксън Парк Ин“ или за рая, отстоящ на един грях разстояние. Тези песни бяха за пиене и мъка.

— Още един скапан ден — каза някакъв глас до лакътя на Келър.

Той разбра кой е човекът, без да се обърне. Стори му се, че позна гласа. Но по-скоро беше познал неизбежността. Разбира се, това беше Ярнел, който го бе заговорил в този бар, в който никой не говореше с никого. Нямахме как да е иначе.

— Още един скапан ден — съгласи се Келър.

— Май не съм те виждал наоколо.

— Само минавам оттук.

— Правилно си се ориентирал — каза Ярнел. — Казвам се Барт.

Ако ще е гарга, да е рошава.

— Дейл — отвърна Келър.

— Драго ми е, Дейл.

— И на мен, Барт.

Барманът застана пред тях.

— Здравсти, Хоби — подвикна. — Обичайното ли?

Ярнел кимна.

— И още едно от тези за Дейл.

Барманът наля на Ярнел обичайното, което се оказа бърбън с вода, и отвори нова бира за Келър. Някой не издържа, пушна четвърт долар и джубокът засвири „Налей още едно“. Ярнел каза:

— Чу ли как ме нарече?

— Не обърнах внимание.

— Нарече ме Хоби — продължи Ярнел. — Всички го правят. И ти ще започнеш да ми казваш така, щеш не щеш.

— Светът е ужасно място — заключи Келър.

— Много вярно — съгласи се Ярнел. — Идеално го каза. Семейство ли си, Дейл?

— В момента не.

— В момента не. Какво не бих дал да можех да кажа същото.

— Проблеми ли имаш?

— Женен съм за една, а обичам друга. Може да се каже, че имам проблем.

— Да.

— Най-сладкото, най-милото, най-нежното, най-обичливото божие създание — продължи Ярнел. — Когато тя шепне „Барт“, няма

значение дали останалата част от света крещи „Хоби“.

— Не говориш за жена си — догади се Келър.

— Не, за бога! Жена ми е безсърдечна, гадна мръсница. Мразя жена си. Обичам любовницата си.

За известно време се възцари тишина, споделяна от цялото заведение. След което някой пусна „Самотата е моят приятел“.

— Вече не пишат такива песни — отбеляза Ярнел.

Как ли пък не.

— Сигурен съм, че не съм първият, който ти задава този въпрос — каза Келър, — но не си ли мислил...

— Да напусна Джун ли? — попита Ярнел. — Да избягам с Едит? Да се разведа?

— Нещо такова.

— Не минава и час, в който да не мисля за това, Дейл. Мисля за това ден и нощ. Мисля за това и пия за това. Но единственото нещо, което не мога да направя, е точно това.

— Защо?

— Заради един човек — отвърна Ярнел, — който е баща и най-скъп приятел за мен. Най-свестният човек, когото познавам, чиято единствена грешка е, че е създал дъщеря, а моята най-голяма грешка е, че се ожених за нея. А ако има нещо, в което този човек вярва, то е светостта на брака. За него „развод“ е най-мръсната дума.

Значи Ярнел дори не можеше да сподели с тъста си, че бракът му е ад, камо ли да предприеме нещо, за да се отърве. Той трябваше да пази авантюрата си с Едит в тайна. Единственият човек, с когото можеше да споделя, беше Едит, а тя отсъстваше от града цяла седмица, което го съсипваше от самота и го караше да излее сърцето си пред първия срещнат непознат. И той започна да се извинява.

— Няма проблем, Барт — отвърна Келър. — Човек не трябва да таи нещата в себе си.

— Благодаря ти, че ме наричаш Барт. Наистина. Дори Лаймън ми казва Хоби, а той е прекрасен приятел. Но не може да се въздържи. Мамка му, рано или късно всички започват да ми викат Хоби.

— Е — каза Келър, — аз съм упорит.

Останал сам, Келър обмисли възможностите.

Можеше да убие Лаймън Дич. Така щеше да си свърши работата, без да си усложнява живота. И щеше да реши проблемите на всички. Джун и Хоби можеха да получат развода, за който и двамата копнееха.

От друга страна, и двамата щяха да загубят човека, когото смятаха за най-великото нещо след изобретяването на микровълновата печка.

Можеше да хвърли ези-тура и да очисти или Джун, или съпруга ѝ, изпълнявайки функцията на бракоразводен съдия от последна инстанция. Ако се падне ези, Джун ще прекара остатъка от живота си, изневерявайки на спомена за съпруга си. Ако се падне тура, Ярнел ще го удари на живот с Едит. Въпрос единствено на време е тя да спре да го нарича Барт и да започне да се обръща към него с Хоби, а скоро след това да цъфне в „Холидей Ин“ и да пусне четвърт долар в процепа, за да чуе „Любов втора ръка“.

На Келър му хрумна, че трябва да има и решение, което да не включва намаляване броя на населението. Но си знаеше, че не е той човекът, който ще намери такова.

Ако имаш здравословен проблем, лечението ще зависи от това към кого се обръщаш за помощ. Не можеш да очакваш от хирург да ти направи масаж или да ти предпише отвара от билки и клизма, или пък да коленичи с теб за молитва. Какъвто и да е проблемът, първото нещо, което хирургът ще потърси, ще е инструмент за рязане. Така е обучен той, така възприема света, така прави.

Келър също имаше склонност към хирургическия подход. Докато другите предлагат консултации или програма от 12 стъпки, Келър посяга към скалпела. Понякога обаче е трудно да решиш къде да направиш разреза.

Избий ги, помисли той свирепо, и остави Бог да се погрижи за тях. Ако ли не — изчезни в залеза, подвил опашка.

На сутринта Келър отиде с колата до Шеридан и хвана полета до Солт Лейк Сити. Плати билета си в брой под името Джон Ричардс. На гишето на „Транс Уърлд Еърлайнс“ в Солт Лейк Сити той закупи еднопосочен билет до Лас Вегас и отново плати в брой, като този път използва името Алан Джонсън.

На летището в Лас Вегас той се помота из паркинга, сякаш си търсеше колата. Не след дълго плешив мъж с карирано сако паркира нов плимут, извади от багажника няколко куфара и ги сложи в алуминиева количка. Където и да отиваше, носеше със себе си достатъчно багаж, за да остане там доста дълго.

Веднага щом си тръгна, Келър падна на коляно и опипом намери магнитния резервен ключ под колата. Правеше това винаги преди да проникне с взлом в автомобил и приблизително веднъж на пет опита щастиято му се усмихваше. Въодушеви се. Намирането на ключа беше добро начало. Добро предзнаменование.

Келър беше ходил във Вегас много пъти. Не обичаше града, но се чувстваше уверен в него. Пристигна в „Сийзърс Палас“ и остави колата на пиколото. Потропа няколко пъти на вратата на стая на осмия етаж, докато обитателката ѝ запротестира, че се опитва да спи. Той каза:

— Нося вести от Мартингейл, госпожице Бодийн. Отворете, за бога.

Тя откряна вратата, без да свали веригата. Беше на годините на Джун, но изглеждаше по-стара, черната ѝ коса беше разрошена, очите ѝ бяха мътни, а по лицето ѝ имаше следи от вчерашен грим.

— Дич е мъртъв — каза той.

Можеше да реагира по най-различни начини, от „Какво се случи?“ до „Какво ми пука?“, но тази жена мина направо към същината.

— Глупак — каза тя, — какво търсиш тук?

Грешка.

— Пусни ме — каза той и тя го послуша.

Втора грешка.

Пиколото докара колата на Келър и остана доволен от бакшиша. На летището някой беше паркирал своята тойота камри на мястото, на което плешивият беше оставил плимута си, така че най-доброто, което Келър успя да измисли, бе да вкара колата в съседния ред, десетина места по-нататък. Келър прецени, че онзи ще си я намери, но може да се притесни, че е сполетян от ранна фаза на Алцхаймер.

До Денвър Келър летя като Ричард Хил, а до Шеридан — като Дейвид Едуардс. По пътя се замисли за Едит Бодийн, която, изглежда, се беше подхлъзнала на мокра плочка в банята си в хотел „Сийзърс“ и си беше разцепила черепа на ръба на голямата вана. Не се знаеше колко време ще остане така, с включен на максимум климатик и табелка „Не безпокойте“, окачена от външната страна на вратата.

Беше се досетил, че тя е клиентът. Не можеше да е нито Джун, нито Хоби, защото и за двамата светът се въртеше около Лаймън Дич, така че кой друг? Самият Дич, в пристъп на самоубийствено настроение? Стар враг или бизнес конкурент?

Не. Едит беше най-логичният вариант. Клиентът или ще иска да се срещне с Келър, и то по предварителна уговорка, а не случайно, както съпрузите Ярнел, или ще направи така, че да остане далеч от сцената на събитията. Кое то обясняваше екскурзията ѝ до Лас Вегас.

Мотивът? Богатството на Дич, разбира се. Хоби Ярнел беше луд по нея, но той не би напуснал Джун, за да не съсипе Лаймън Дич, а дори да го направи, няма да получи нищо от парите. Ако Джун бъде убита, това също не разрешава проблема, защото тя няма свое състояние. Но ако старият умре, Джун наследява цялото му богатство, а по-късно винаги може да се случи нещо и на Джун.

Такива бяха разсъжденията му. Ако искаше да разбере истинските мисли на Едит, трябваше да я попита, а това за него беше загуба на време. А и никак не искаше да я опознае по-добре. Това би развалило всичко.

Ако си яздил хиляда мили, за да убиеш непознат, най-добре е да си останеш безмълвен странник. Няма смисъл да разговаряш с никого — нито с мишената, нито с клиента, нито с когото и да е друго. Ако искаш нещо да споделиш, прошепни го на коня си.

Той слезе от четвъртия си полет за деня в Шеридан, качи се на каприса, чието име придобиваше все повече смисъл, и пропътува обратно пътя до Мартингейл. На северната лента на шосето разчистваха катастрофа. Това не би трябвало да забави движението по южната лента, но, разбира се, го бавеше, тъй като всички намаляваха скоростта, за да позяпат.

Когато се върна в хотела, той събра багажа си и осъзна, че няма къде да ходи. Клиентът беше мъртъв, но това не променяше нищо; той не можеше да знае нито дали тя е клиентът, нито дали клиентът е мъртъв, мисията му оставаше непроменена. Можеше да се прибере у дома, да заяви, че не е съумял да свърши работата, и да изчака новината, че не е останала работа за вършене. Това щеше да му спести по-нататъшни разправи, но нямаше да го издигне в очите на шефа и нямаше да му донесе хонорар. Клиентът почти сигурно беше платил предварително и дори да имаше посредник между клиента и човека от Уайт Плейнс, посредникът беше превел парите, а вероятността човекът от Уайт Плейнс да върне парите на мъртъв клиент беше нищожна, тъй като едва ли някой щеше да повдигне този въпрос. Но човекът от Уайт Плейнс нямаше да плати на Келър за работа, която не бе свършил. Човекът от Уайт Плейнс щеше да задържи всичко.

Келър се замисли. Може би най-добрата тактика беше да чака. Колко време щеше да е нужно някой крадец или камериерка да се вмъкне в стаята на Едит Бодийн? И колко още преди новината за смъртта ѝ да стигне до Уайт Плейнс?

Колкото повече мислеше, толкова повече му се струваше, че всичко това ще отнеме много време. Ако имаше няколко посредници, както понякога се случва, то новината можеше никога да не стигне до Гарсия.

Може би най-простото решение беше да очисти Дич и да приключи.

Не, реши той. Тъкмо беше извършил допълнително пътуване, дълго повече от хиляда мили, на собствени разноски, само и само да не убие този легендарен непознат. Проклет да е, ако го убие сега, след всичко, което се случи.

Щеше да почака. Не искаше да шофира никъде, а и не можеше да понесе гледката на самолет, камо ли да се качи на борда му.

Той се опъна на леглото и затвори очи.

Присъни му се кошмар. В съня си той вървеше през нощната пустиня премръзнал, сам и отчаян. После отнякъде се появи галопиращ кон, язден от жена с разкошна грива и очи, които блестяха на лунната светлина. Тя му подаде ръка и Келър скочи на коня зад нея. Тя беше гола. Келър също се оказа гол, макар да не бе забелязал това по-рано.

Те бяха влюбени. Безмълвно си казваха разни неща и се познаваха като сродни души. Тогава Келър я погледна в очите и я позна. Това беше Едит Бодийн, която беше мъртва, защото той я бе убил, без да знае, че тя ще се окаже жената на мечтите му. Но то беше извършено, то не можеше да се поправи и сърцето му бе разбито веќе.

Келър се събуди разтреперан. Няколко минути крачи из стаята, борейки се да отдели реалност от сън. Не беше спал дълго. Слънцето залязваше, слагайки край на същия този безкраен ден.

Господи, какъв кошмар.

Не можа да се разсее нито с телевизията, нито с книгата. Той я остави, взе телефона и избра номера на Джун.

— Обажда се Дейл — каза той. — Седя си и...

— О, Дейл — прекъсна го тя. — Толкова мило, че се обаждаш. Колко ужасно! Каква трагедия!

— О — промълви той.

— Не мога да говоря — каза тя. — Дори не мога да мисля. Не съм била толкова разстроена през живота си. Дейл, благодаря ти за загрижеността.

Тя затвори и го остави зяпнал в слушалката. Ако не притежаваше някакъв неподозирани актьорски талант, в гласа ѝ наистина звучеше потрес. Той беше изненадан, че новината за смъртта на Едит Бодийн е стигнала до нея толкова скоро, но още по-учуден, че тя го приема толкова навътре. Нима под повърхността на нещата се криеше нещо повече? Нима съпругата и любовницата на Хоби са били близки приятелки? Или дори повече от приятелки?

За Рандолф Скот нещата са били далеч по-елементарни.

* * *

На смяна в „При Джо“ беше същият барман.

— Приятелчето ти Хоби май няма да се появи тази вечер — каза му той. — Сигурно си чул новината.

— Тъх — отвърна Келър. Много тайна любов, няма що, помисли си Келър. Целият град се е засилил да утешава Хоби, а трупът още не е изстинал.

— Ужасно нещо — продължи мъжът. — Ужасна загуба за целия град. Без него Мартингейл няма да е същият.

— Тази новина — каза Келър внимателно — май съм я пропуснал. Какво е станало?

От хотелската си стая се обади на авиолиниите. Следващият полет от Каспър беше чак на сутринта. Разбира се, ако не му се шофираше до Денвър.

Не му се шофираше до Денвър. Резервира си място за първия полет на сутринта на името на Дейл Уитлок с кредитната карта на Дейл Уитлок.

Вече нямаше смисъл да се мотае наоколо, докато пълнят трупа на Лаймън Дич с формалин. Загинал при пътна злополука на междущатска магистрала I-25 — катастрофата, която беше забавила Келър на връщане от Шеридан.

Той нямаше да остане за погребението, но дали да не изпрати цветя? Повече от ясно беше, че не бива. Все пак усети такъв подтик.

Набра 1-800-цветя и изпрати дюза рози на госпожа Дейл Уитлок в Роуейтън, като ги заплати с кредитната карта на Уитлок. Поиска да приложат картичка с надпис „Просто защото те обичам — Дейл“.

Това беше най-малкото, което можеше да направи.

Два дни по-късно той докладваше в Тонтън, Уайт Плейнс. Злополуките са винаги добре дошли, каза му човекът. Злополуките и естествените причини са най-доброто. Понякога се налага да се извърши нещо по-зрелищно за назидание, но по принцип няма по-добро от злополуката.

— Браво, че си успял да го нагласиш така — каза човекът.

Ега ти гласачът трябва да съм, помисли си Келър. Първо да наглася Лаймън Дич да пътува на север с пикапа си. После да наглася някакъв безработен овчар на име Дани Васко, пиян като кирка, да лети към Мартингейл със своя пикап — тия хора друго освен пикапи знаят ли да карат? — с деветдесет мили в час в лентата за насрещно движение. После да наглася няколко разминавания на косъм. След това

да наглася Васко да забърше един училищен автобус, да блъсне един миниван и да се забие челно в Дич.

Сериозно нагласяне.

Ако човекът от Уайт Плейнс знаеше за това, че клиентът е мъртъв или изобщо кой е клиентът, той не даде да се разбере. На излизане Дот го попита как се произнася името на Дич.

— Римува се с „пич“ — отвърна той.

— Сигурна бях, че ще разбереш — каза тя. — Добре ли си, Келър? Виждаш ми се променен.

— Просто се дивя на обратите на съдбата — отвърна той.

— Аха — каза тя.

Във влака на път за града той се замисли над обратите на съдбата. Преди това беше убеден, че допълнителното му пътуване до Лас Вегас се беше оказало само загуба на време, пари и човешки живот. Трябваше само да изчака един ден Дани Васко да си свърши работата.

Но това нямаше как да се случи.

Ако не беше неговото пътуване до Вегас, нямаше да се случи и катастрофата. Едното събитие беше отключило вратата за нови събития. Не можеше да го обясни, но някак си знаеше, че това е така.

Всичко се беше развило по единствения правилен начин. Да попадне на Джун в свърталището на прелюбодейците, а после да се запознае с Хоби в онзи бар. Не би могъл да избегне тези срещи, както и не би могъл да се въздържа от купуването на евтиния каубойски роман, който зададе тона на цялата последвала история.

Дано госпожа Уитлок се зарадва на букета.

[1] Singletree (англ.) — самотно дърво. — Бел.прев. ↑

[2] Марка бира. — Бел.прев. ↑

[3] Компания за производства на селскостопански съоръжения.
— Бел.прев. ↑

3. ТЕРАПИЯТА НА КЕЛЪР

— Сънувах един сън — каза Келър. — Дори си го записах, както ме посъветва.

— Добре.

Преди да седне на кушетката, Келър си беше свалил сакото и го беше окачил на облегалката на един стол. Сега стана от кушетката, за да извади тефтера си от вътрешния джоб на сакото, върна се на кушетката и намери страницата със съня. Изчете набързо записките си и затвори тефтера, несигурен как да застане.

— Както предпочиташ. Можеш да седиш или да лежиш, както ти е по-удобно.

— Няма ли значение?

— За мен не.

Как е по-удобно? Седящата поза е по-естествена за водене на разговор, докато легналото положение е по-традиционно. Келър, който беше решил да се старае, избра традицията. Опъна се и си качи краката. Каза:

— Живея в къща, която прилича на замък. Безкрайни коридори и многобройни стаи.

— Това твоят дом ли е?

— Не. Само живея там. Всъщност съм нещо като слуга на семейството, което притежава къщата. Те са нещо като кралски особи.

— А ти си слуга.

— Само дето имам много малко работа и се отнасят с мен като с равен. Играя тенис със семейството. Зад къщата има тенискорт.

— Това ли е твоята работа? Да играеш с тях тенис?

— Не, това е само пример, че се отнасят с мен като с равен. Освен това се храня на една маса с тях, вместо да ям долу с прислугата. Моята работа са мишките.

— Мишките ли?

— Къщата бъка от мишки. Аз вечерям заедно със семейството. Чинията ми е пълна с прекрасна храна, след което пристига сервитьор

с черна вратовръзка и поднася покрито ястие. Вдигам капака и намирам вътре бележка, на която пише само „Мишки“.

— Само една дума?

— Само това. Ставам от масата и тръгвам след сервитьора по дълъг коридор, докато накрая се озовавам в гола стая на тавана. Навсякъде в стаята има дребни мишки, двайсет или трийсет, и аз трябва да ги избия.

— Как?

— Като ги стъпча с крак. Това не е най-бързият и хуманен начин, но аз се притеснявам и не искам да го направя. Но колкото по-бързо приключа, толкова по-бързо ще се върна на масата за вечеря, а съм много гладен.

— И избиваш мишките?

— Да — потвърди Келър. — Една от тях почти успява да избяга, но аз я стъпквам точно преди да излезе през вратата. След това се връщам на масата, където всички ядат, пият и се смеят, а моята чиния е прибрана. След това започва голяма суматоха и накрая ми донасят отново чинията от кухнята, но храната не е същата. Вътре има...

— Да?

— Мишки — каза Келър. — Те са одрани и сготвени, но са мишки.

— Ядеш ли ги?

— Тогава се събуждам — каза Келър. — И нито миг по-рано.

— Аха — каза Брийн. Той беше висок тромав мъж с дълги крайници, облечен в памучни панталони, тъмнозелена риза и кафяво кадифено сако. В очите на Келър той изглеждаше като човек, който в училище е бил загубеняк, а сега успява да изглежда ексцентрично внушителен. Той отново каза „аха“, скръсти ръце и попита Келър какво според него означава сънят.

— Ти си докторът — отвърна Келър.

— Според теб сънят означава, че аз съм докторът?

— Не, според мен ти си човекът, който трябва да каже какво означава сънят. Може да означава, че не трябва да ям сладолед с бадеми преди лягане.

— Каж ми какво според теб може да означава сънят?

— Може би се възприемам като котка.

— Или като унищожител?

Келър не отговори.

— Хайде да се занимаем с този сън на съвсем повърхностно ниво — каза Брийн. — Ти работиш като служител по отстраняване на проблеми в корпорация, макар да използва друга дума за това.

— Наричат ни експедитори — отвърна Келър, — но действително става дума за отстраняване на проблеми.

— През повечето време не си зает с нищо. Разполагаш с много възможности за почивка и приятен живот. За тенис, да кажем, и за това да се храниш на масата на богатите и могъщите. Тогава изведнъж се появяват мишки и става ясно, че ти си всъщност слуга с определени задължения.

— Разбрах — каза Келър.

— Хайде тогава. Обясни ми.

— Ами то е очевидно. Когато възникне проблем, викат мен. Тогава аз трябва да оставя всичко, с което се занимавам, и да се захвана с проблема. Трябва да предприемам спешни мерки, които могат да включват уволняване на хора и закриване на цели отдели. Длъжен съм да го извърша, но то е като да стъпкваш мишки. А когато се върна на масата и си поискам вечерята, която, предполагам, символизира заплата ми...

— Възнаграждението, да.

— Получавам чиния с мишки. — Той се намръщи. — Иначе казано, заплата ми идва от съсипването на хората, които съкращавам. Изкарвам препитанието си за тяхна сметка. С други думи, това е чувство за вина.

— Така ли смяташ?

— Смятам, че е чувство за вина. Печалбата ми произтича от чуждото нещастие, от мъката, която им причинявам. Това е то, нали?

— На пръв поглед да. Но ако се задълбочим, може би ще започнем да откриваме нови връзки. С избора ти на професия, както и с някои проблеми в детството ти. — Той сплете пръсти и се облегна назад в стола си. — Всяко нещо е част от общото. Нищо не е само по себе си и нищо не е случайно. Дори името ти.

— Името ми ли?

— Питър Стоун. Помисли върху това за следващия сеанс.

— Да помисля върху името си?

— За името си и как то ти отива. С това — той погледна часовника на китката си — нашият час изтече.

* * *

Кабинетът на Джеролд Брийн се намираше на кръстовището на Западен Сентръл Парк и Деветдесет и четвърта улица. Келър вървя пеш до „Колумбия авеню“, после взе автобус за пет спирки, пресече улицата и спря такси. Каза на шофьора да мине през Сентръл Парк и когато слезе от таксито на Петдесета улица, беше уверен, че никой не го е проследил. Купи си кафе от един деликатесен магазин и го изпи на тротоара, докато наблюдаваше внимателно района. После тръгна към сградата, в която живееше, на Първо авеню, между Четирийсет и осма и Четирийсет и девета улица. Беше висок блок от времето преди войната, с фойе в стил арт деко и управляем асансьор.

— Господин Келър — каза пиколото, — прекрасен ден, нали!

— Прекрасен наистина — съгласи се Келър.

Келър имаше малък апартамент на деветнайсетия етаж. От прозореца му се виждаха сградата на ООН, Ийст Ривър и Куинс. В първата ноемврийска неделя той можеше да наблюдава как потокът от бегачи минава по моста „Куинсбъро“, бележещ средата на нийоркския маратон.

Келър не пропускаше това събитие. Той стоеше на прозореца с часове, докато хилядите маратонци се нижеха пред очите му, първо световните лекоатлети, после средната част от тумбата и накрая най-бавните костенурки, някои от които ходеха, а други куцукаха. Маратонът започваше от Статън Айлънд и свършваше в Сентръл Парк, а той виждаше само няколкостотин метра от тяхното изпитание, когато минаваха по моста, за да влязат в Манхатън. Гледката винаги го трогваше до сълзи, макар да не можеше да каже защо.

Може би трябваше да поговори за това с Брийн.

С терапевта го беше свързала една жена, инструкторка по аеробика на име Дона. Келър се беше запознал с нея в спортната зала. Бяха излизали един-два пъти и още толкова бяха спали заедно, колкото да установят, че не си подхождат сексуално. Келър продължаваше да посещава същата зала два-три пъти седмично, за да вдига и сваля

тежки метални предмети, а когато я срещна отново, си поговориха приятелски.

Веднъж, след една командировка, той се беше увлякъл да възхвалява градчето, което беше посетил.

— Келър — каза му тя, — ти си нюйоркчанин до мозъка на костите си. Не ти ли е ясно?

— Вероятно.

— А постоянно фантазираш за това колко прекрасно си щял да си живееш в Елефънт, Монтана. Всяко място, което посетиш, се превръща в обект на фантазиите ти.

— Какво лошо има в това?

— Кой казва, че е лошо? Но се хващам на бас, че ще ти бъде от полза, ако отидеш на терапия.

— Мислиш, че имам нужда от терапия?

— Мисля, че терапията ще ти се отрази добре — каза тя. — Слушай, идваш тук редовно, нали така? Блъскаш гладиаторите като луд.

— Повече се занимавам с щанги.

— Все тая. И правиш това не защото си физическа развалина.

— Правя го, за да се поддържам във форма.

— И за да се чувстваш добре.

— И?

— И ми се струва, че си доста затворен човек и имаш нужда от контакт — отвърна тя. — Странно е да пътуваш из цялата страна и да караш брокерите да ти показват къщи, които никога няма да купиш.

— Това беше само един-два пъти. Какво толкова? Просто да мине времето.

— Ти вършиш тези неща и не знаеш защо — продължи тя. — Знаеш ли какво представлява терапията? Едно приключение. Пътуване, изпълнено с открития. И прилича на тренировка в залата. Това е... както и да е, забрави. Няма смисъл да говоря, ако не те интересува.

— Може и да ме интересува — каза той.

Самата Дона, естествено, също ходеше на терапия. Нейният терапевт обаче беше жена и те прецениха, че Келър ще се чувства по-удобно при мъж. Бившият ѝ съпруг много харесваше своя терапевт —

психолог от Уест Сайд на име Брийн. Дона не го познаваше, а отношенията с бившия ѝ не бяха никак добри, но...

— Добре — каза той, — сам ще му се обадя.

Той се обади на Брийн и спомена името на бившия съпруг на Дона като източник на препоръката.

— Но се съмнявам, че помни името ми — каза. — Просто се запознахме на едно парти и оттогава не съм го виждал. Но някак си ме предизвика да опитам.

— Интуицията е добър съветник — отвърна Брийн.

Келър си записа час, представяйки се под името Питър Стоун. На първия сеанс приказва за работата си в голяма безименна корпорация.

— Там са малко консервативни по отношение на психотерапията — обясни той пред Брийн. — Затова няма да давам адрес и телефонен номер и ще плащам за всеки сеанс в брой.

— Животът ти е пълен с тайни — забеляза Брийн.

— Боя се, че е така. Работата ми го изисква.

— Тук можеш да бъдеш открит и честен. Идеята е да разкриеш тайните, които пазиш от самия себе си. Ще бъдеш защитен от тайната на изповедта, но моята работа не е да ти дам опрощение. Ти сам ще прощаваш на себе си.

— Щом казваш — отвърна Келър.

— Ти обаче имаш своите тайни. Разбирам това. Няма да ми трябва телефон или адрес, освен ако не се налага да отложа уговорен час. Предлагам да се обаждаш час-два преди сеанса или да рискуваш понякога да се разкараш напразно. Ако се наложи ти да отложиш сеанс, трябва да ми съобщиш 24 часа предварително. В противен случай за пропуснатия сеанс се заплаща.

— Дадено — каза Келър.

Посещенията му бяха два пъти седмично, в понеделник и четвъртък, от два следобед. Не можеше да прецени какъв е ефектът от тях. Понякога Келър напълно се отпускате на кушетката и говореше спокойно и откровено за детството си. В други случаи петдесетминутният сеанс предизвикваше у него раздвоение, при което той еднакво желаше да разкаже всичко и да го запази в тайна.

Никой не знаеше за тези посещения. При една случайна среща с Дона тя го попита дали се е обадил на психолога, а той сви рамене и каза, че не е.

— Мислех си да го направя, но един приятел се обади и ми препоръча масажистка, която прави комбинация от шведски масаж и шиаци, и да ти призная, май ми се отразява по-добре, отколкото някой да ми наднича в мозъка.

— О, Келър — каза тя с нежност, — остани си винаги такъв.

Той разказа съня с мишките на понеделнишкия сеанс. В сряда сутринта телефонът му звънна, беше Дот.

— Иска да те види — каза му.

— Идвам веднага — отвърна той.

Сложи си вратовръзка, облече сако и викна такси до „Гранд Сентръл“, откъдето взе влака за Уайт Плейнс. Там се качи на друго такси и каза на шофьора да кара към булевард „Вашингтон“ и да го остави на кръстовището с „Норуок“. Когато таксито изчезна, той пое по „Норуок“ и вървя до „Тонтън Плейс“, където зави надясно. Втората къща отдясно беше голяма викторианска постройка с веранда. Той позвъни и Дот му отвори.

— Горе в кабинета — каза му. — Очаква те.

Той се качи на втория етаж и четирийсет минути по-късно слезе обратно. Младеж на име Луис го закара до гарата и по пътя обсъдиха някакъв боксов мач, който и двамата бяха гледали по спортния канал.

— Иска ми се — каза Луис — да измислят на дистанционното бутон, който като го натисна, да заглушава говорителите, а тълпата и ударите да се чуват. Само да изчезне това дъра-бъра. — Келър се усъмни, че това може да се направи. — Защо да не може? — възрази Луис. — Вече всичко може да се направи. Щом могат да пратят човек на Луната, трябва да могат да затворят гагата на Ал Бърнстийн.

Келър взе влака до Ню Йорк и се прибра пеш до апартамента си. Проведе два телефонни разговора и приготви сак с багаж. В 3:30 излезе, вървя една пресечка и хвана такси до летище „Кенеди“, където си взе бордовата карта за полета на „Американ Еърлайнс“ до Тусон в 6:10.

В залата за заминаващи си спомни за часа при Брийн. Обади се и отмени сеанса в четвъртък. Тъй като бяха останали по-малко от двацет и четири часа, Брийн му каза, че ще трябва да заплати за часа, освен ако не изпрати някой друг на свое място.

— Няма проблем — каза Келър. — Надявам се да се прибера навреме за понеделнишкия сеанс, но командировките понякога се проточват. Ако не успея, поне ще те предупредя навреме.

В Далас смени самолета и кацна в Тусон малко преди полунощ. Нямахме друг багаж освен ръчния, но въпреки това мина през багажното. Слаб мъж с широкопола сламена шапка стоеше там с табелка, на която беше изписано на ръка *носкаси*. Келър наблюдава мъжа известно време и установи, че никой друг не му обръща внимание. Той се приближи до него и каза:

— През целия път до Далас мислих и накрая реших, че това е всъщност Исаксон, написано наопаки.

— Точно така — отговори мъжът. — Точно това е — добави той с възхищение, сякаш Келър току-що беше дешифрирал японски военноморски код. — Не чакаш багаж, нали? Колата е насам.

Когато се качиха в колата, мъжът му подаде три снимки на един и същ човек, набит, мургав, с лъскава черна коса и алчна свинска физиономия. Гъсти мустаци и гъсти вежди. Широки пори на носа.

— Това е Роли Васкес — каза мъжът. — Копелето не е пръв красавец.

— Май не.

— Да тръгваме. Ще ти покажа къде живее, къде се храни, къде му духат. Започва „Един ден от живота на Роли Васкес“.

Два часа по-късно мъжът го остави в хотел „Рамада Ин“ и му даде ключ от стая и ключове от кола.

— Вече си регистриран — каза му. — Колата е паркирана до стълбището под твоята стая, мицубиши еклипс, доста приятно возило. По принцип цветът се води перленосин, но в талона пише сив. Документите са в жабката.

— Трябваше да има още нещо.

— И то е в жабката. Тя е заключена, но се отваря с ключа, който е за стартера. Както и за вратите, а и за багажника. И няма опасност да объркаш коя страна е отгоре и коя отдолу, защото ключът е еднакъв от двете страни. Японска работа.

— Нямаат равни.

— На пръв поглед не е нищо, но като сметнеш колко време губиш за това да търсиш правилния ключ, а след това коя страна е отгоре...

— Доста.

— Да — каза мъжът. — Резервоарът е пълен. Нормален резервоар, а ще минеш с него повече от четиристотин мили.

— А гумите как са? Майтап.

— Не е лошо — отвърна мъжът. — А гумите как са? Това ми хареса.

Колата се оказа там, където трябваше, а жабката съдържаше регистрационен талон и полуавтоматичен пистолет „Хорстман Сън Дог“ калибър 22, зареден, плюс резервен пълнител. Келър пусна пистолета и пълнителя в сака си, заключи колата и се качи в стаята си, без да минава през рецепцията.

Взе си душ, седна удобно и качи краката си на масичката за кафе. Всичко беше предварително уредено, което опростяваше задачата му, но понякога предпочиташе другия начин, когато разполагаше само с име и адрес и никой не му помагаше. Иначе нещата бяха по-лесни, но кой знае какви следи бяха оставени? Кой знае каква е историята на този пистолет или пък какво може да издрънка чирозът с табелката *носкаси*, когато го притиснат ченгетата.

Още една причина да действа бързо. Той погледа някакъв стар филм по кабелната, за да му се приспи, после спа, докато се събуди. Взе си чантата и слезе при колата. Вероятно щеше да се върне, но ако не успееше, нямаше да е оставил следи, нито дори отпечатъци.

Влезе да закусва в „Денис“. Към един обядва в мексикански ресторант близо до „Фигероа“. Следобед отпътува към хълмовете северно от града и остана там до залез-слънце. След това се върна в „Рамада“.

Това беше в четвъртък. В петък сутринта, докато се бръснеше, телефонът звънна. Той го остави да звъни. Тъкмо излизаше, когато отново звънна. Пак не го вдигна, но отново избърса всички повърхности с хавлията. После слезе при колата.

В два следобед последва Роландо Васкес в мъжката тоалетна на боулинг клуб „Сагуаро Лейнс“ и го простреля три пъти в главата. Малкият пистолет вдигна незначителен шум дори в тясното пространство на облицованата с плочки тоалетна. Преди това беше стъкмил импровизиран заглушител от някакъв нов изолационен

материал, който силно намалява звука от изстрелите, без да тежи и да пречи. Щом са измислили такъв материал, помисли си той, трябва да могат да затворят гагата на Ал Бърнстийн.

Зарязва Васкес в кабината, хвърли пистолета в една канализационна шахта на миля по-надолу и остави колата на денонощния паркинг на летището.

По пътя за дома се запита за какво изобщо им трябваше. Бяха осигурили колата, оръжието и информатора. Можеха да си го свършат и сами. Трябваше ли да го разкарват чак от Ню Йорк, за да стъпче една мишка?

— Поръча ми да мисля върху името си — каза той на Брийн. — За това какво означава. Само че не виждам как може да означава нещо, след като не съм го избрал аз.

— Позволи ми да ти обърна внимание върху нещо — отговори Брийн. — Съществува метафизичен принцип, според който човек избира всичко в живота си, избира дори родителите си и всичко, което се случва в живота му, е проява на неговата собствена воля. В този смисъл не съществуват нито случайности, нито съвпадения.

— Трудно ми е да повярвам в това.

— Не е необходимо. За момента това е само постулат. Следователно ако приемем, че сам си избрал името Питър Стоун, какво ни говори този твой избор?

Изтегнат на дивана, Келър с неохота следваше посоката на разговора.

— Ами питър означава пенис — отговори той бавно, — а стоун^[1] питър означава ерекция, не е ли така?

— Така ли е?

— Така че вероятно мъж, който е нарекъл себе си Питър Стоун, иска нещо да докаже. И се съмнява в своята мъжественост. Това ли искаш да чуеш?

— Искам да чуя това, което ти искаш да ми кажеш — рече Брийн. — Съмняваш ли се в своята мъжественост?

— Никога не съм смятал така — отвърна Келър. — Разбира се, трудно е да се каже какви съмнения съм имал, преди да се родя, докато съм си избирал родителите и името, което да ми дадат. На тази възраст

вероятно съм имал известни затруднения с ерекцията, така че вероятно съм имал сериозни съмнения.

— А сега?

— Нямам проблем с функционирането, ако това е въпросът. Вече не съм като тийнейджър, готов по три-четири пъти на нощ, но кому е нужно това? Като цяло се справям.

— Справяш се?

— Именно.

— Функционираш.

— Това лошо ли е?

— Ти какво мислиш?

— Не прави това — каза Келър. — Не отговаряй на въпроса с въпрос. Ако ти задам въпрос, на който не желаеш да отговориш, просто го пропусни. Но не го връщай обратно към мен. Дразнещо е.

Брийн каза:

— Ти се справяш и функционираш. Но какво чувстваш, господин Питър Стоун?

— Какво чувствам?

— Вярно е, че името „питър“ се използва разговорно за пенис, но то има и по-стари значения. Не помниш ли първите думи, с които Христос се обръща към свети Петър: „Ти си Петър и на тоя камък ще съградя Църквата Си“. Защото Петър означава камък. Нашият Господ е направил игра на думи. Значи първото ти име е камък и второто ти име е камък. Какво означава това? Каменен. Твърд, неподатлив, корав. Безсърдечен. Безчувствен.

— Стига — каза Келър.

— В съня, когато убиваш мишките, какво чувстваш?

— Нищо. Просто си върша работата.

— Усещаш ли тяхната болка? Усещаш ли гордост от постижението си и удовлетворение от свършената работа? Изпитваш ли тръпка или сексуално удоволствие от смъртта им?

— Не — каза Келър. — Нищо не изпитвам. Може ли да прекъснем за малко?

— Какво чувстваш сега?

— Малко ми се гади, това е всичко.

— Искаш ли да ползваш тоалетната? Да ти донеса ли чаша вода?

— Не, добре съм. Когато седна, ми олеква. Ще ми мине. Вече ми минава.

Докато наблюдаваше от прозореца си как по „Куинсбъро Бридж“ минават не маратонци, а коли, Келър разсъждаваше за имената. Най-глупавото, мислеше си той, е, че изобщо се налага да се занимава с някакъв дипломиран метафизик, за да разбере скритите значения на името Питър Стоун. Той сам беше избрал името, и то не за да определи съществуването си, като си избере родители и им внуши какво име да му дадат. Измисли името, когато се обади, за да се уговори с Джеролд Брийн. „Вашето име?“ — попита го Брийн. „Стоун — отвърна той, — Питър Стоун.“

Все пак не беше глупав. Студен, коравосърдечен, безчувствен, но не и глупав. Ако искаше да си играе на имена, можеше да си измисли друг псевдоним. Истинското му име дори беше много по-подходящо за игрички.

Пълното му име беше Джон Пол Келър, но всички го наричаха просто Келър и повечето дори не знаеха малкото му име. В договора за наем на апартамента, както и на картичките в портфейла му пишеше само Дж. П. Келър. И мъжете, и жените му казваха просто Келър. („Горе в кабинета, Келър. Очаква те“, „О, Келър, остани си винаги такъв“, „Не знам как да ти го кажа, Келър, но връзката ни не ме удовлетворява“.)

Келър. На немски език думата означава изба. Но по дяволите това, не е важно какво означава на чужд език. Промениш ли гласната буква обаче, Келър = Килър^[2].

Работата е напълно ясна.

Затворил очи на дивана, Келър каза:

— Терапията май действа.

— Защо мислиш така?

— Снощи се запознах с една жена, почерпих я две питиета и я заведох вкъщи. Легнахме си, но не можах да направя нищо.

— Как така не можа да направиш нищо?

— Ако искаш да бъда буквален, наистина има неща, които можех да направя. Можех да напиша писмо или да поръчам пица по телефона. Можех да изпея песента „Тъжна среща“. Но не можах да направя онова, на което и двамата се надяхвахме, тоест секс.

— Бил си импотентен.

— Никак не се церемониш.

— Смяташ, че аз съм виновен за импотентността ти? — попита Брийн.

— Така ли смятам? Не знам. Не мисля, че дори смятам себе си за виновен. Да си призная, случката ми се стори по-скоро забавна, отколкото потискаща. Тя също не се разстрои, може би от облекчение, че аз не бях разстроен. Но за да съм сигурен, че това повече няма да се случи, сменям името си на Дик Хардин.

— Как се казваше баща ти?

— Баща ми ли? — учуди се Келър. — Ама че въпрос. Това пък откъде го измисли?

Брийн не отговори.

Келър също замълча за няколко минути. После каза със затворени очи:

— Не познавам баща си. Той беше войник. Загинал е в битка, преди да се родя. Или са заминали отвъд океана, преди да се родя, а той е загинал, когато съм бил на няколко месеца. Или пък е дошъл у дома на заминаване, когато вече съм бил роден, взел ме е на коляно и ми е казал, че се гордее с мен.

— Имаш ли такъв спомен?

— Нямам никакъв спомен — отвърна Келър. — Единствените ми спомени са от майка ми и точно оттам идва объркването, защото в различни моменти тя ми разказваше различни истории. Или са го убили, преди да се родя, или малко след това, или изобщо не ме е видял, или ме е видял веднъж и ме е държал на коляното си. Тя беше добра жена, но доста се объркваше. Но по един въпрос беше твърда — че е бил войник. И че е загинал.

— А името му?

„Беше Келър“, довърши той мислено фразата. А на глас каза:

— Същото като моето. Остави името, има нещо по-важно. Слушай. Тя пазеше една негова снимка, портретна, на която той беше красив млад войник с кепе. Снимката беше в златна рамка и тя я

държеше на нощното си шкафче и ми обясняваше, че това е баща ми. После един ден снимката изчезна. „Няма я“, каза ми тя и повече не отвори дума за това. Вече бях голям, трябва да съм бил на седем-осем години. Две години по-късно си взех куче. Нарекох го Солджър, на баща ми. След години си помислих две неща. Първо — че Солджър е странно име за куче. И второ — къде се е чуло някой да нарече куче на баща си. Тогава обаче това не ми се струваше странно.

— Какво стана с кучето?

— Стана импотентно. Млъкни. Това, което се опитвам да разкажа, е много по-важно от кучето. Когато бях четиринайсет-петнайсетгодишен, ходех да работя след училище, помагах на един човек, който вършеше разни неща в квартала. Чистеше мазета и тавани, изнасяше боклуци и разни такива. Един ден затвориха галантерията, сигурно собственикът беше починал, и ние трябваше да почистим мазето за новия наемател. Беше пълно с кашони с боклуци, а ние преглеждахме съдържанието им, защото човекът си докарваше допълнително, като продаваше някои от нещата, които трябваше да изхвърли. Нямаше време да разглеждаме всичко, защото трябваше да се бърза. Преглеждах един кашон и не щеш ли, извадих от него снимка на баща ми. Съвсем същата снимка като на майка ми, на която той е в униформа с военно кепе, снимката, която беше изчезнала, и дори рамката същата. Какво правеше тази снимка там?

Брийн млчеше.

— Помня добре как се почувствах. Бях поразен. Като в „Зоната на здрача“. Бръкнах отново в кашона и първото нещо, което извадих, беше същата снимка в същата рамка. Кашонът беше пълен със снимки. Половината бяха с войника, а другата половина — с млада блондинка с бретон и широка усмивка. Оказа се, че кашонът съдържа рамки. Така се опаковат евтини рамки с вградена снимка. Така че майка ми сигурно е купила една такава рамка за пет цента и ми е казала, че това е баща ми. После, когато поотраснах, я изхвърлила. Взех една от онези снимки в рамки и я занесох у дома. Не й съобщих и не я показах, но я задържах за известно време. Разбрах, че снимката е от Втората световна война. Иначе казано, това не можеше да е снимка на баща ми, защото неговата униформа щеше да е различна.

Вече бях разбрал, че историята, която ми беше разказала за баща ми, е измислица. Мисля, че изобщо не е знаела кой е баща ми.

Предполагам, че се е напила и е тръгнала с някого, а може дори с няколко различни мъже. Какво значение има? Преместила се в друг град и казала на хората, че е омъжена и съпругът ѝ служи в армията, или че е загинал, нещо такова.

— Какво чувстваш?

— Какво чувствам ли? — Келър поклати глава. — Ако си премажа пръстите на вратата на някое такси, сигурно пак ще ме питаш какво чувствам.

— И ти пак няма да можеш да отговориш — каза Брийн. — Ето ти един въпрос. Кой е баща ти?

— Току-що ти разказах...

— Все пак някой те е заченал. Независимо дали го познаваш и дали майка ти е знаела кой е, някакъв определен човек е посял семето, от което си се пръкнал. Освен ако не се мислиш за втори Христос.

— Не — отвърна Келър. — Не страдам от подобно заблуждение.

— Тогава ми кажи кой е мъжът, от чието семе си се пръкнал. Не въз основа на това, което са ти разказали, или на това, което сам си открил. Не искам отговор от твоята рационална страна. Искам отговор от онази част у теб, която просто знае. Кой е баща ти? Какъв е баща ти?

— Войник — каза Келър.

Докато вървеше по Второ авеню, Келър изведнъж се озова пред витрината на магазин за домашни любимци, зад която лудуваха две палета.

Той влезе. Едната стена беше отрупана с клетки с кученца и котета. Докато гледаше клетките, Келър усети как сърцето му се свива. Обхвана го скръбно чувство.

Обърна се да разгледа другите животни. Птици в кафези, хамстери, змии зад стъкло, аквариуми с тропически рибки. Те не го тревожеха. Но не можеше да погледне малките кучета.

Излезе от магазина. На следващия ден посети приют за бездомни животни и се разходи покрай клетките на кучетата, чакащи за осиновяване. Този път тъгата беше непоносима и той я почувства физически като тежест в гърдите си. Сигурно му е личало, защото младата служителка в приюта го попита дали е добре.

— Само леко замайване — отвърна той.

В търговското помещение тя му каза, че могат да доставят и определена порода, ако желае това. Можеха да включат името му в клиентския списък и когато се появи подходящ екземпляр...

— Мисля, че не мога да гледам домашен любимец — каза той. — Много често пътувам. Не мога да поема тази отговорност. — Жената не отговори и думите на Келър отекнаха в нейното мълчание. — Но искам да направя дарение — продължи той. — Искам да подпомогна дейността ви.

Той отвори портфейла си, извади банкноти и ѝ ги подаде, без да ги преброи.

— Анонимно дарение — каза. — Не искам разписка. Съжалявам, че ви загубих времето. Съжалявам, че не мога да осиновя куче. Благодаря. Благодаря много.

Тя каза нещо, което той не успя да чуе. Излезе бързешком.

— „Искам да подпомогна дейността ви.“ Това ѝ казах и побягнах навън, преди да почне да ми благодари. Или да задава въпроси.

— Какви въпроси?

— Не знам — каза Келър. Той се претърколи на кушетката, за да не гледа към Брийн. — „Искам да подпомогна дейността ви.“ А аз дори не знам каква е дейността им. Намират осиновители на част от животните, а какво правят с останалите? Може би ги „приспиват“.

— Може би.

— Какво искам да подпомогна? Осиновяването или избиването?

— Ти ми кажи.

— Казах ти предостатъчно — отвърна Келър.

— Или недостатъчно.

Келър замълча.

— Защо те натъжи гледката на кучета в клетки?

— Усетих тъгата им.

— Човек усеща само своята тъга. Защо кучето в клетка ти се струва тъжно? И ти ли си в клетка?

— Не.

— Разкажи ми за твоето куче. За Солджър.

— Добре — каза Келър. — Мога да го направя.

Един-два сеанса след това Брийн каза:

— Не си бил женен.

— Не.

— Аз бях женен.

— Нима?

— Осем години. Тя ми беше секретарка, записваше часовете, въвеждаше клиентите в приемната, докато се приготвя. Сега нямам секретарка. Имам телефонен секретар. Проверявам го между сеансите, отговарям на обажданията или сам звъня. Ако имах такава машина навремето, щях да си спестя много мъка.

— Значи бракът не потръгна?

Брийн сякаш не чу въпроса.

— Искях деца. За осемте години тя направи три аборта, без да ми каже. Нито дума. Докато един ден не ми го изтърси. Бях ходил на доктор. Бях си направил изследвания, които показваха, че не съм стерилен, имам висока концентрация и силно подвижни сперматозоиди. Затова исках и тя да се прегледа. „Тъпако, вече съм убила три бебета от теб, остави ме на мира.“ Казах ѝ, че искам развод. Тя каза, че няма да ми излезе евтино.

— И?

— Бяхме женени осем години. Разведени сме от девет. Всеки месец попълвам чек за издръжка и го изпращам по пощата. Ако зависеше от мен, бих предпочел да изгоря тези пари.

Брийн се умълча. След малко Келър каза:

— Защо ми разказа това?

— Просто така.

— Свързано ли е с моята душевност? Да не очакваш да свържа някакви неща, да се плесна по челото и да извикам: „Как може да съм бил толкова сляп?“.

— Ти ми доверяваш — каза Брийн. — Нормално е и аз да ти доверя нещо.

Няколко дни по-късно се обади Дот. Келър хвана влака за Уайт Плейнс, където го посрещна Луис и го закара в къщата на „Тонтън Плейс“. По-късно Луис го закара обратно до гарата и Келър се прибра в града. Обади се на Брийн, като подбра часа така, че да попадне на

телефонния секретар. Остави следното съобщение: „Обажда се Питър Стоун. Трябва да летя до Сан Диего по работа. Ще се наложи да пропусна следващия сеанс, а може би и по-следващия. Ще се опитам да се обадя преди това“.

Трябваше ли да каже още нещо на Брийн? Сякаш не. Затвори, събра един сак багаж и хвана влака за Филадельфия.

На гарата не го чакаше никой. Човекът от Уайт Плейнс му беше показал снимка и му беше дал листче с име и адрес. Въпросната личност държеше порнографска книжарница недалече от „Индипендънс Хол“. Срещу нея имаше малка кръчма, която предлагаше идеална позиция, но Келър бързо прецени, че не може да влезе вътре, без да привлече внимание, поне ако не свали вратовръзката и сакото си и не се повъргаля двацет минути в прахоляка.

Малко по-надолу по същата улица Келър намери закусвалня, от единия край на която можеше да държи под око тъмните стъкла на книжарницата. Изпи едно кафе, после пресече улицата и влезе в книжарницата, в която имаше двама души на смяна. Единият беше мургав младеж с тъжни очи от Индия или Пакистан, а другият — мъжът с дебела гуша и леко изпъкнали очи, когото Келър беше видял на снимката в Уайт Плейнс.

Келър мина покрай цяла стена с видеокасети и започна да прелиства списанията на един от стендовете. Около петнайсет минути по-късно младежът заяви, че излиза за вечеря. Възрастният мъж каза:

— Стана ли време? Добре, но гледай този път да се върнеш до седем.

Келър погледна часовника си. Беше шест. Останалите посетители бяха сврени във видеокабините. Но момчето му го беше погледнало, а и за какво да бърза толкова?

Той взе наслуки две списания и ги плати. Мъжът с дебелия гуша ги сложи в плик, който запечата с тиксо. Келър пъкна плика в сака си и се запъти да си търси хотел.

На следващия ден посети музей, отиде на кино и пристигна в магазина в шест и десет. Младежът отсъстваше, вероятно нагъваше някъде къри. Мъжът с дебелия гуша стоеше зад тезгяха, двама от

тримата други клиенти гледаха видео в кабините, а третият разглеждаше списания. Келър запрелиства списание с надеждата, че ще се разкарат. По някое време, както си стоеше до стената с видеокасети, тя се превърна в стена с кученца в клетки. Това се случи за миг и той не беше сигурен дали беше истинска халюцинация или някакъв мисловен образ. Каквото и да беше обаче, не му хареса.

Единият посетител си тръгна, но другите двама се задържаха, след което в магазина влезе още някой. До връщането на индиеца оставаше половин час, а кой знае дали нямаше да се върне и по-рано.

Той пристъпи към тезгяха, като се оглеждаше неспокойно и се преструваше на по-притеснен, отколкото беше в действителност. С нисък глас каза:

— Може ли да поговорим насаме?

— За какво?

Прегърбен, забил поглед в земята, той каза:

— За нещо по така.

— Ако става дума за малки деца — каза мъжът, — не се обиждайте, но не знам нищо, не искам да знам нищо и не знам към кого да ви насоча.

— Не е това — каза Келър.

Влязоха в задната стая. Мъжът с дебелия гуша затвори вратата и докато се обръщаше, Келър му нанесе саблен удар между врата и рамото. Краката на мъжа се подкосиха и Келър на минутата уви телената примка около врата му. На следващата минута излезе от книжарницата, а час по-късно пътуваше с влака в северна посока.

Когато се прибра, Келър си даде сметка, че списанията са още в сака му. Това беше сериозна небрежност, трябваше да ги изхвърли още предната вечер, но напълно беше изключил, дори не беше отворил пакета.

Не намери причина да ги отвори и сега. Прекоси коридора и ги изхвърли в пещта за изгаряне на отпадъци. Когато се върна в апартамента, си приготви слаб скоч със сода и изгледа някакъв документален филм по „Дискавъри“. За изчезващите тропически гори — още една проклета грижа.

— Едип — изрече Джеролд Брийн, събрал върховете на пръстите си пред гърдите си. — Предполагам, че познаваш мита. Без да знае, той убил баща си и се оженил за майка си.

— Две угрози, които досега успявам да избегна.

— Да — каза Брийн. — Но дали наистина е така? Когато заминеш някъде в качеството си на експедитор, когато се наложи да отстраниш проблемите, както се казва, какво точно трябва да правиш? Уволняваш хора, съкращаваш отдели, закриваш предприятия, преобръщаш човешки животи. Може ли да се каже така?

— Предполагам.

— В това има насилие. Да уволниш даден човек, да прекъснеш кариерата му е символично убийство. Този човек е непознат, но ако е високопоставен, със сигурност е някой по-възрастен от теб, нали така?

— Е, и?

— Докато вършиш работата си, това е все едно да издирваш и убиваш своя неизвестен баща.

— Не знам — каза Келър. — Струва ми се малко пресилено.

— В отношенията ти с жените — продължи Брийн — също има подчертан едипов елемент. Майка ти е била непостоянна и разсеяна, объркана в собствения си живот, неспособна да поддържа връзки с други хора. Така твоите връзки с жени също са непостоянни и разсеяни. Твоите проблеми с импотентността...

— Само веднъж!

— ... са естествено следствие от тази обърканост. Майка ти е починала, нали?

— Да.

— А баща ти е изчезнал и вероятно също вече е покойник. Тук, Питър, трябва да се обърне внимание на един процес, който е предназначен да преобърне модела на символично ниво.

— Не разбирам.

— Моментът е деликатен — призна Брийн. Той кръстоса крака и подпря лакът на коляно, разпери палеца на ръката си и подпря на него брадичката си. Не за първи път на Келър му хрумна, че в предишния си живот този човек трябва да е бил щъркел. — Жалко, че в живота ти е липсвала мъжка фигура — продължи Брийн, — за предпочитане някой по-възрастен, който да играе ролята на баща в живота ти, някой, към когото да можеш да се обръщаш за съвет.

Келър си спомни за мъжа от Уайт Плейнс.

— Вместо да убиваш този мъж символично — каза Брийн, — и едва ли е нужно да ти напомням, че всичко в разговора ни е символично, та вместо да убиваш този мъж, както си правил с бащинските фигури в миналото си, може би ще е по-добре да го подхраниш.

Да стотвя нещо на мъжа от Уайт Плейнс? Да му купя хамбургер? Или да му накълцам салатата?

— Може би трябва да помислиш как да използваш талантите си за доброто на този човек, вместо в негова вреда — продължи Брийн. Той извади кърпичка от горния си джоб и избърса челото си. — Може би в живота му има жена — символично това е майка ти — и тази жена е източник на голяма мъка за баща ти. Затова вместо като Едип нея да любиш, а него да убиваш, можеш да обърнеш обичайния курс, като на него покажеш любов, а нея убиеш.

— О — каза Келър.

— Искам да кажа символично.

— Символично — повтори Келър.

Седмица по-късно Брийн му подаде някаква снимка.

— Това се нарича тематичен аперцептивен тест — обясни Брийн. — Гледаш снимката и измисляш история по нея.

— Каква история?

— Все едно — отговори Брийн. — Това е изпитание за въображението. Гледаш лицето на снимката и се опитваш да си представиш що за човек е и с какво се занимава.

Снимката беше цветна и показваше елегантна брюнетка, облечена в дрехи, шити по поръчка. Държеше куче на каишка. Кучето беше средно на ръст, с набито тяло и напрегнат поглед. На цвят беше това, което кучкарите наричат синьо, а за останалите хора е сиво.

— Това е жена с куче — каза Келър.

— Добре.

Келър си пое дъх.

— Кучето умее да приказва — продължи той, — но не го прави пред други хора. Жената много се е изложила, когато обяснила това пред познати, и вече внимава повече. Когато са сами, кучето не спира

да бърбори, мръсникът има мнение по всякакви въпроси. Обяснява й всичко — от истинската причина за Трийсетгодишната война до най-добрата рецепта за лазаня.

— Куче и половина.

— Да, а жената не иска другите да научат, че кучето говори, защото се страхува да не й го отнемат. На тази снимка са в парка. Прилича на Сентръл Парк.

— Или може би „Вашингтон Скуеър“.

— Възможно е — съгласи се Келър. — Жената е влюбена в това куче. Кучето обаче не е много сигурно в чувствата си.

— А какво е мнението ти за жената?

— Привлекателна е — каза Келър.

— Само на повърхността — каза Брийн. — По-дълбоко нещата са други, повярвай ми. Къде според теб живее?

Келър се замисли.

— В Кливланд — отвърна накрая.

— Защо в Кливланд, за бога?

— Всеки живее някъде.

— Ако аз бях подложен на този тест, сигурно щях да предположа, че жената живее на Пето авеню до „Вашингтон Скуеър“. Може би дори щях да кажа, че живее на Пето авеню номер едно, защото познавам сградата. Живял съм там.

— Така ли?

— В просторен апартамент на висок етаж. Веднъж в месеца пиша солиден чек и го изпращам на този адрес, който преди беше мой. Затова е нормално да си представя точно тази сграда, особено когато гледам точно тази снимка. — Погледът му срещна този на Келър. — Искаш нещо да питаш ли? Давай.

— Каква порода е кучето?

— Кучето ли?

— Не мога да позная.

— Всъщност — отвърна Брийн — това е австралийски кетълдог. Прилича на помяр, нали? Можеш да си сигурен, че не говори. Но да се върнем на снимката.

— Добре.

— Имаш голям напредък — каза Брийн. — Оценявам това, което правиш. И съм сигурен, че ще постъпиш правилно.

Няколко дни след това Келър седеше на пейка на „Вашингтон Скуеър“. Той сгъна вестника си и се приближи до тъмнокоса жена, облечена в блейзър и барета.

— Извинете — каза той, — това е австралийски кетълдог, нали?

— Точно така — отвърна тя.

— Прекрасно животно — продължи той. — Не се среща често.

— Повечето хора си мислят, че е мелез. А тази порода е много особена. И вие ли имате такава?

— Имах. Но го присъдиха на бившата ми жена.

— Колко жалко за вас.

— За кучето беше още по-жалко. Казваше се Солджър. Тоест казва се Солджър, ако не го е сменила.

— Това е Нелсън. На галено. Пълното му име може да изкълчи езика на човек.

— Водите ли го по изложби?

— Няма защо — отвърна тя. — Вече всичко е видял.

— Миналата седмица ходих във Вилидж — каза Келър — и проклетото нещо се случи. Срещнах една жена в парка.

— Това ли е проклетото нещо?

— За мен това е необичайно. Срещам се с жени по барове и партита или някой ме запознава. С тази се срещнахме и заговорихме случайно, а на следващата сутрин я засякох отново. Почерпих я капучино.

— Случайно си я срещнал в два последователни дни, така ли?

— Да.

— Във Вилидж.

— Там живея.

Брийн се намръщи.

— Не трябва да те виждат с нея, нали?

— Защо не?

— Не смяташ ли, че е опасно?

— Да, вече ми коства цяло капучино.

— Мислех, че сме се разбрали.

— За кое?

— Ти не живееш във Вилидж — каза Брийн. — Знам къде живееш. Не се учудвай толкова. Първия път, когато си тръгна, те наблюдавах от прозореца и забелязах, че се опитваш да избегнеш евентуално проследяване. Затова изчаках подходящ момент и когато престана да внимаваш, те проследих. Не беше много трудно.

— Защо ме проследи?

— За да разбере кой си. Казваш се Келър и живееш на Първо авеню номер 865. Вече знаех какъв си. Всеки би се досетил, ако чуе сънищата ти. Освен това плащаш в брой, а и всички тези внезапни командировки. Все още не знам кой ти възлага поръчките, престъпни босове или правителството, но какво значение има? Спа ли с жена ми?

— Бившата ти жена.

— Отговори на въпроса.

— Да.

— Боже мой. И справи ли се?

— Да.

— Защо се усмихваш?

— Помислих си — отвърна Келър, — че се справих отлично.

Брийн замълча, загледан някъде над дясното рамо на Келър. После каза:

— Това е крайно неприятно. Надявах се да намериш сили да превъзмogneш едиповия мит, а не само да го възпроизведеш. Значи се позабавлява. Ти си много непослушно малко момче. Каква победа над символичния ти баща! Успял си да вкараш жена му в леглото. Несъмнено вече си мислиш как ще забременее, за да те дари с онова, което жестоко е отказала на съпруга си. Така ли е?

— Не съм си и помислял.

— Ще си го помислиш рано или късно. — Брийн се приведе напред със загрижена физиономия. — Много ми е неприятно да видя, че сам подкопаваш терапията си. А се справяше толкова добре.

От прозореца на спалнята се виждаше „Вашингтон Скуеър Парк“. Паркът беше пълен с кучета, но нито един австралийски кетълдог.

— Прекрасна гледка — каза Келър. — Прекрасен апартамент.

— Повярвай ми — каза тя, — заслужила съм го. Обличаш се. Отиваш ли някъде?

— Малко ми е нервно. Може ли да изведа Нелсън на разходка?

— Ще го разглезиш — каза тя. — Ще разглезиш и двама ни.

В сряда сутринта Келър взе такси до летище „Ла Гуардия“ и самолет до Сейнт Луис. Пи кафе с един от бизнес партньорите на човека от Уайт Плейнс и хвана вечерния полет обратно до Ню Йорк. Взе такси и отиде право в жилищната сграда на Пето авеню.

— Казвам се Питър Стоун — съобщи той на портиера. — Госпожа Брийн ме очаква.

Портиерът го гледаше, без да продума.

— Госпожа Брийн — повтори Келър. — Апартамент седемнайсет Г.

— Боже мой.

— Какво има?

— Вие не знаете — каза портиерът. — Надявах се друг да ви каже.

* * *

— Ти си я убил — каза той.

— Това е нелепо — отвърна Брийн. — Тя се е самоубила. Скочила е от прозореца. Ако искаш професионалното ми мнение, тя страдаше от депресия.

— Ако искаш моето професионално мнение — контрира Келър, — някой ѝ е помогнал.

— На твое място не бих спорил — заяви Брийн. — Ако полицията тръгне да търси убиеца, сигурно внимателно ще проучат господин Стоун тире Келър, каменният килър. И ще се наложи да им разкажа как обичайният процес на пренасочване се е объркал и ти си се вманиачил в мен и моя личен живот, и как не съм успял да предотвратя твоя вроден стремеж към преобръщане на едиповия комплекс. След което те вероятно ще се поинтересуват защо използваш

фалшиви имена и как си изкарваш прехраната и... Разбираш ли защо е по-добре да не разлайваме кучетата?

Като по даден знак кучето излезе иззад бюрото. Видя Келър и започна да маха с опашка.

— Долу — каза Брийн. — Виждаш ли, добре е възпитано. Ти също можеш да седнеш.

— Ще остана прав. Ти си я убил и си взел кучето и...

Брийн въздъхна.

— Полицайте намерили кучето в апартамента да скимти пред отворения прозорец. След като разпознах тялото и им разказах за предишните й опити за самоубийство, предложих да взема кучето с мен у дома. Нямах кой да го гледа.

— Аз щях да го взема — каза Келър.

— Но това не е необходимо, нали така? Вече няма да се налага да разхождаш кучето ми, да правиш любов с жена ми и да се излежаваш в апартамента ми. Не си нужен повече. — Брийн сякаш се сепна от грубостта на собствените си думи. Лицето му омекна. — Ще можеш да се върнеш към далеч по-важното занимание с терапията си. Всъщност — и той посочи кушетката — защо не полегнеш още сега?

— Идеята не е лоша. Но първо затвори кучето в другата стая.

— Притесняваш се да не прекъсне работата, а? Шегичка. Може да почака в преддверието. Хайде, Нелсън. Браво... А, не. Как смееш да внасяш оръжие в кабинета ми? Свали го веднага.

— Няма да стане.

— За бога, защо искаш да ме убиеш? Аз не съм твоят баща. Аз съм твоят терапевт. Глупаво е да ме убиваш. Няма да спечелиш нищо, а можеш да загубиш всичко. Това е напълно неразумно. Дори по-лошо, това е невротично саморазрушение.

— Явно не съм се оправил.

— Това пък какво е, черен хумор? Само дето е вярно. Още си далече от това да се излекуваш, драги. Дори бих казал, че те грози психотерапевтична криза. Как ще се измъкнеш от това, ако ме убиеш?

Келър пристъпи към прозореца и го отвори широко.

— Няма да те застрелям — каза Келър.

— Нямам никаква склонност към самоубийство — каза Брийн, притиснал гръб към лавица с книги. — Никаква.

— Смъртта на бившата ти съпруга те е хвърлила в отчаяние.

— Това е тъпо, направо идиотско. Кой ще повярва?

— Ще видим — отвърна Келър. — Колкото до психотерапевтичната криза, и това ще видим. Все някак ще я превъзмогна.

Жената в приюта за животни каза:

— Какво съвпадение. Идвате при нас и се записвате за австралийски кетълдог. Знаете ли, че това е много рядка порода в тази страна?

— Не се среща често.

— А на следващата сутрин получаваме какво? Прекрасен австралийски кетълдог. Направо да падне човек. Не е ли прекрасен?

— Наистина.

— Откакто го доведоха, непрекъснато скимти. Тъжна история, стопанинът му починал и нямало кой да го гледа. Боже мой, дойде направо при вас. Май ви харесва.

— Сякаш сме родени един за друг.

— Не е трудно да го повярвам. Името му е Нелсън, но, разбира се, можете да го промените.

— Нелсън — каза той. Кучето наостри уши. Келър се пресегна да го почеше. — Не мисля да го променям. Кой беше този Нелсън? Някакъв английски герой, нали така? Известен генерал или нещо такова.

— Мисля, че е бил адмирал. Главнокомандващ английската флота, ако не греша. Битката на Трафалгарския площад, сещате ли се?

— Да, имам смътен спомен — каза той. — Не войник, а моряк. Почти познах. Май трябва да платя таксата и да попълня някакви документи, нали така?

Когато приключиха с документите, тя каза:

— Още не мога да повярвам. Какво съвпадение.

— Имах един познат — отвърна Келър, — който все казваше, че не съществуват съвпадения и случайности.

— Как ли би обяснил това?

— И аз бих искал да го чуя — каза Келър. — Хайде, Нелсън. Браво.

- [1] От stone — камък, каменен (англ.). — Бел.прев. ↑
- [2] Убиец (англ.). — Бел.ред. ↑

4. ГРИЖИ ЗА КУЧЕТА И ЦВЕТА ПО ДОМОВЕТЕ

— Ето как стоят нещата — каза Келър. — По принцип разполагам с много свободно време. Извеждам Нелсън на дълга разходка най-малко два пъти дневно и понякога, ако времето е хубаво, оставаме навън целия следобед. На мен ми доставя удоволствие, а той е буквално неуморим. Това е австралийски кетълдог — порода, създадена да пази стада добитък при дълги преходи. Можете да го разходите до Йонкърс и обратно и пак няма да му стигне.

— Не съм ходила в Йонкърс — каза момичето.

Келър също не беше ходил, но бе минавал оттам на път за Уайт Плейнс. Нямаше защо да разискват този въпрос.

— Проблемът е — продължи той, — че понякога се налага да пътувам по работа, а рядко получавам предизвестие. Звънят ми по телефона и след два часа съм прекосил половината страна, където мога да се забавя със седмици. Последния път качих Нелсън с мен на самолета и повече не искам да го правя.

— Ясно.

— В хотелите за кучета искат да направиш резервация цяла седмица предварително, мисля, че и кучето страда. Последния път, когато си го взех обратно, не приличаше на себе си. Не знам как да го обясня, но му трябваха няколко дни, за да се оправи.

— Разбирам.

— Затова трябва да мога да ви се обадя, когато разбере, че ще пътувам — продължи той. — Тогава ще идвате всеки ден да го храните, да му сменяте водата и да го извеждате на разходка два пъти дневно. Нали можете да правите това?

— Точно това правя — отговори тя. — Имам редовни клиенти, които нямат достатъчно време, за да обръщат внимание на любимците си, а имам и други клиенти, които ме наемат само когато им се налага да напуснат града и аз поемам грижата за техните домашни любимци и цветя.

— Преди това обаче — продължи Келър — няма да е зле да се запознаете с Нелсън, защото не се знае как ще реагира, когато един ден замина, а няколко часа по-късно вие влезете в апартамента. Той си пази територията.

— Но ако двамата с Нелсън се опознаем...

— Точно това имам предвид — каза той. — Да кажем, че го разхождате например два пъти седмично. Той не е глупав и бързо ще разбере. А когато се наложи да отпътувам от града, вече ще сте стари приятели. Няма да побеснее, когато влезете в апартамента или се опитате да го изведете навън. Как ви се струва това? И какво възнаграждение ще искате?

В крайна сметка се разбраха. Тя щеше да разхожда Нелсън по един час два пъти в седмицата, вторник сутрин и петък следобед, за което Келър щеше да ѝ плаща по петдесет долара седмично. Когато замине обаче, тя ще получава по петдесет долара дневно, в замяна на което ще се грижи за водата и храната на Нелсън и всеки ден ще го извежда по два пъти на разходка.

— Защо да не започнем още сега? — предложи тя. — Какво ще кажеш, Нелсън? Излиза ли ти се на разходка? — Кучето разпозна думата, но се поколеба. — Разходка, разходка, разходка! — каза тя и опашката започна да се поклаща.

След като излязоха, Келър се притесни. Ами ако не се върне с кучето? Какво ще прави тогава?

Грижи по домовете за кучета и цветя пишеше в обявата. *Отговорна млада жена предлага качествени грижи за вашата флора и фауна. Търсете Андрия.*

Обявата беше залепена на кварталния магазин, откъдето той купуваше пудинг за себе си и кучешки бисквити за Нелсън. Той преписа телефонния номер от обявата, позвъни и ето че сега кучето му се намираще под опеката на уж отговорна млада жена, а единственото, което знаеше за нея, беше, че не може да си напише името правилно. Ами ако вземе да отвърже Нелсън от каишката. Ами ако го продаде на някой садист? Или се влюби в него и го открадне?

Келър влезе в банята и се взря в огледалото.

— Порасни — каза строго.

Един час и десет минути след като излязоха, Нелсън и Андрия се върнаха.

— Удоволствие е да го разхожда човек — каза тя. — Не ми плащайте за днес. Това ще е все едно да платите на актьор за прослушване. Можете да започнете да ми плащате от вторник. Между другото да ви кажа, че заплащането, което ми предложихте, е по-високо от обичайната ми тарифа.

— Няма проблем.

— Мислите ли? Благодаря тогава, не са ми излишни. Ще се видим във вторник сутринта.

Тя дойде във вторник сутринта, а после в петък следобед. Когато се върна с Нелсън в петък, попита Келър дали иска пълен отчет.

— За какво? — попита той.

— За разходката — отговори тя. — Какво е правил. Нали разбирате.

— Да не е ухапал някого? Да не е измислил някаква страхотна рецепта за чили?

— Някои стопани искат отчет дърво по дърво.

— Наречи ме безотговорен — каза Келър, — но мисля, че човек не бива да знае всичко.

Две седмици по-късно той ѝ даде ключ.

— Няма защо да вися тук само за да ти отворя — обясни той. — Ако ме няма, ще оставя парите в плик на бюрото.

Седмица по-късно той се насили да излезе половин час преди тя да пристигне. Когато написа името ѝ с печатни букви на плика, то му се стори странно и при следващата им среща той повдигна въпроса.

— На обявата името ти беше написано с „и“ — каза той. — Така ли се пише наистина, или е просто грешка?

— И двете — отвърна тя. — По принцип го пишех с „е“, както е навсякъде по света, но хората често го произнасят по европейски — Андреа, което ми е неприятно. А като го напиша по този начин, почти винаги го произнасят правилно, макар от време на време някой да го казва Андрая, което дори не прилича на име. Май ще е най-добре направо да сменя цялото име.

— Това ще е малко прекалено.

— Нима? Сменям го всяка година, откакто навърших шестнайсет. Постоянно си измислям възможни имена. Как ви се струва Хейстингс?

— Много е характерно.

— Да, но дали пасва на амбициите ми? Ето това не мога да преценя. Мислех си също за Джейн, но тези две не могат да се сравняват, нали?

— Като да сравняваш ябълки и портокали — отговори Келър.

— Когато му дойде времето — каза Андрия, — ще знам кое е правилното.

Една сутрин Келър излезе с Нелсън към девет и нещо и не се прибра чак до един. Тъкмо разкопчаваше каишката на Нелсън, когато телефонът звънна. Дот каза:

— Келър, разтъжих се за теб, не сме се виждали отдавна. Да беше минал на гости?

— Някой ден — каза той.

Напълни съдинката за вода на Нелсън, после излезе и хвана такси до „Гранд Сентръл“, където се качи на влака за Уайт Плейнс. Никой не го посрещна и той взе такси до старата викторианска къща на „Тонтън Плейс“. Дот го посрещна на прага по домашна рокля на цветя, като отпиваше от висока чаша леден чай.

— Той е горе — каза му, — но в момента има посещение. Седни и си налей малко леден чай. Днес е доста горещо.

— Не е толкова зле — каза той, придърпа един стол и си наля чай от термоса в чаша с рисунка на Уилма Флинтстоун. — Нелсън обича жегите.

— Преди няколко месеца каза, че обича студа.

— Просто обича времето — каза Келър. — Сигурно и земетресение ще му хареса. — Той се замисли. — Може би греша. Земетресението няма да му е приятно.

— Нито на мен, Келър. Ще ме запознаеш ли с Нелсън, кучето чудо? Доведи го някой път.

— Някой път. — Той завъртя чашата й, за да види картинката върху нея. — Пебълс — каза. Звънецът прозвуча с един дълъг сигнал,

последван от два кратки. — Какво казваше Фред? Ще се побъркам. На езика ми е, но не мога да се сетя.

— Яба даба ду?

— Яба даба ду, точно така. Има песен „Аба даба хънимуун“, но тя май няма общо с Фред Флинтстоун.

Дот го погледна.

— Звънецът означава, че той те очаква — каза тя. — Но не бързай. Ако искаш, си допий чая или го вземи със себе си.

— Яба даба ду — отговори Келър.

Закараха го до гарата и двацет минути по-късно той беше във влака за Ню Йорк. Веднага щом се прибра, се обади на Андрия. Понечи да набере номера от обявата, която беше видял в магазина, после си спомни какво му беше казала предния петък или вторник. Беше се преместила и още нямаше нов телефон. Междувременно разполагаше с пейджър.

— Когато се сдобия с телефон, ще си запазя пейджъра — обясни тя, — защото постоянно разхождам разни кучета, а така ще можете да се свързвате с мен при спешност.

Той набра номера на пейджъра ѝ, а след сигнала въведе своя телефонен номер. Тя се обади след пет минути.

— Няма да ме има няколко дни — каза той, — но може да се проточи и повече от седмица.

— Всичко е наред — увери го тя. — Имам ключ, портиерът вече ме познава, а Нелсън ме мисли за лудата си леля. Ако кучешката храна свърши, ще купя още. Има ли друго?

— Не знам. Дали да му оставя телевизора включен?

— Така ли правите, когато го оставяте сам?

Истината беше, че той почти не оставяше Нелсън самичък. Напоследък или взимаше кучето със себе си, или и той си стоеше къщи. Нелсън несъмнено беше променил живота му. Ходеше пеш повече от обикновено и прекарваше доста време в дома си.

— Май няма да го оставя — каза той. — Нелсън не се интересува от нещата, които гледам.

— Доста е изтънчен — отвърна тя. — Пробвахте ли да му пуснете телевизионен театър?

Келър отлетя за Омаха, където мишената му беше шеф на фирма за телемаркетинг. Казваше се Динзмор и живееше с жена си и децата си в красива къща с поляна. Работата щеше да е елементарна, ако някой преди Келър не беше направил неуспешен опит, та сега човекът знаеше какво го очаква и беше станал по-предпазлив. Къщата му беше оборудвана с модерна система за сигурност, а пред входа от сутрин до вечер пазеше частен охранител. Полицейски патрулки, с означения или без, минаваха пред къщата по всяко време.

Беше наел и частен бодигард, който го взимаше всяка сутрин, не се отделяше от него през целия ден и го изпращаше до входа на къщата му всяка вечер. Бодигардът беше рошав рус младеж с хипертрофирани мускули. Приличаше на професионален кечист, навлякъл костюм.

Келър не виждаше друг начин да свърши работата, освен да наеме самолет и да го забие в къщата. Охраната в офиса беше много строга и достъп имаха само хора с пропуски със снимка. Но дори да се промъкне покрай охраната, пред кабинета на Динзмор го чакаше русият бодигард с измачкано списание „Айрън Мен“.

Прецени, че най-правилното нещо ще бъде да се прибере у дома и да се върне отново след шест седмици. Дотогава бодигардът щеше да се е разкарал, подлуден от своите стероиди, или пък Динзмор щеше да го е разкарал, вбесен от мускулестото му присъствие. Ако ли пък не, то горните два фактора щяха да са притъпили вниманието на гарда. Ченгетата също щяха да са се отпуснали.

Келър беше склонен да изчака удобен момент, какъвто не след дълго щеше да настъпи. Но това беше невъзможно. Онзи, който беше поръчал жертвата, не желаше да чака.

— Само времето е кът — беше обяснил човекът за свързка. — Всичко друго имаме — наемници, оръжия и прочие. Може няколко коли да го засекат на пътя или някой да го блъсне, не е проблем.

Няма що. Омаха, запознай се със специален отряд „Делта“. Неотдавна Келър си беше въобразил, че е мълчалив странник в Дивия запад, пристигнал в града да убие непознат човек. Сега се беше превърнал в Дий Марвин, повел група неудачници, събрани от кол и въже, на специална мисия.

— Ще видим — каза си. — Ще измисля нещо.

* * *

На четвъртата вечер излезе да се разходи. Вечерта беше приятна и той слезе с колата до центъра, където нямаше да изглежда подозрително, ако вървеше пеша. Нещо не беше наред и минаха цели петнайсет минути, преди да разбере точно какво.

Липсваше му кучето.

От дълги години Келър живееше сам. Беше свикнал със самотата и това сам да си прави компания. Още като дете беше саможив и потаен, а занаятът му превърна тази склонност в професионална черта.

Веднъж в Сохо видя британски плакат от Втората световна война. На него имаше мъж с присвити клепачи и стиснати устни. Надписът гласеше: „Дръж си езика зад зъбите“, очевидно английският еквивалент на американското „Издайникът носи смърт на своите“. Мисълта за плаката не даваше мира на Келър и на следващия ден той се върна да го купи. Цената не беше висока, но докато се пазареше, той осъзна, че това бдително лице с постоянно примижали очи постепенно ще започне да го гнети в дома му. Човекът на плаката, призоваващ към дискретност, скоро щеше да се превърне в натрапник. Как ще целунеш жена под погледа на това лице? Как ще си бръкнеш в носа?

Но той запази онова впечатление. Във влака на път за Уайт Плейнс, в самолета на път за някой далечен град, където имаха нужда от услугите му, по време на обратния полет за дома мотото на англичанина не спираше да звучи в съзнанието му като мантра. Каквото знаеше, той таеше у себе си.

Психотерапията го затрудняваше. Процесът не можеше да протече, ако той не пожелаеше да се открие. Но как да разкаже на префинения психолог неща, които не би споделил нито с непознат във влака, нито с жена в леглото? Затова разказваше най-вече сънища и спомени от детството си с надеждата, че доктор Джеролд Брийн ще запази за себе си онова, което знаеше. В крайна сметка, разбира се, Брийн беше отнесъл онова, което знаеше, в гроба, позволявайки на Келър да се върне към своята обичайна мълчаливост.

Докато Нелсън не сложи край на тази мълчаливост.

Може би най-хубавото на кучетата е това, че можеш да приказваш с тях, мислеше си Келър. Кучето е много по-добър

слушател от човека. С него не се притесняваш, че го отегчаваш или че вече знае някоя история, нито ще започне да те презира за това, което си му разкрил за себе си. На едно куче можеш да разкажеш всичко и да знаеш, че ще си остане между вас. Нито ще вземе да каже на някой друг, нито ще ти го хвърли обратно в лицето, когато се сдърпате.

Което не означава, че кучето не те слуша. Келър знаеше много добре, че Нелсън го слуша. Когато приказваш с куче, нямаш чувството, че говориш на стена или на хамстер, или на златна рибка. Нелсън може и да не разбираше всичко, което му се говори, но слушаше много внимателно.

А Келър му казваше всичко. Копнежът, зародил се по време на терапията — да се отвори и да изкаже старите си тайни, да се разкрие пред друг човек, — намери пълно изражение в дългите разходки с Нелсън и дългите вечери, прекарани у дома.

— Никога не съм мислил, че ще се захвана с това — каза той на Нелсън един следобед в парка. — Известно време беше просто щуротия, която съм правил един-два пъти. Тогава изобщо не бях това, което съм сега. Но после изведнъж се промених, без да разбера как. Разбрах го после, при срещите ми с хора, които знаеха за мен и се отнасяха с мен по неочакван начин, дали с уважение или със страх, не знам. Те внимаваха с мен като с убиец и това ме озадачаваше, защото не знаех, че съм станал такъв.

Спомням си как в гимназията провеждаха курсове по професионална ориентация, където ти помагат да разбереш с какво искаш да се занимаваш в живота и те насочват в дадена област. Май ти споменах, че тези години са ми като в мъгла. Движех се през тях като човек, претърпял леко сътресение на мозъка, виждах всичко като през пелена. И когато започна тази професионална ориентация, аз просто нямах никаква идея. Трябваше да попълним някакъв тест с въпроси от сорта какво ти харесва повече — да плевеш или да продаваш зелки, или да плетеш дантели, и аз не успях да попълня теста. Въпросите просто ме слисаха.

Но по-късно един ден се събудих и осъзнах, че имам професия и тя се състои в това да убивам хора. Не че съм проявявал специален интерес към това занятие или съм притежавал някакви способности, това не е нужно. Нужно е само да си способен да го вършиш. Първия път го направих, защото някой искаше да го направя, втория път го

направих, защото някой искаше да го направя, и докато се усетя, това се беше превърнало в моя професия. И щом веднъж се осъзнах, започнах да овладявам техническата страна. Оръжия, други инструменти и способности, как да влияя на хората. Задължителните неща.

Истината е, че няма чак толкова много за учене. Не е като с професиите, към които те ориентират в гимназията. За това нещо не се подготвяш. Може би определени случки в живота ти те подготвят, но това са неща, които не можеш да избираш.

Какво ще кажеш да си разделим един хотдог? Или да се прибираме?

* * *

Когато се върна от своята самотна разходка, Келър погледна телефона и му се доця да може да се обади на Нелсън. Нямахте телефонен секретар, тъй като го считаше за потенциална опасност, но сега би му свършил работа. Щеше да се обади и да говори, а Нелсън щеше да чуе гласа му.

Само че ако се отпусне и се разприказва за това, което мисли, всичко ще бъде записано на лента и може да попадне в чужди ръце. Не, по-добре, че нямаше телефонен секретар.

По обед на следващия ден той проследи Динзмор и бодигарда му, които слязоха с автомобила си в центъра и паркираха пред един ресторант в района на „Олд Маркет“. Келър изчака няколко минути, после намери място, където да паркира, и влезе след тях в ресторанта. Сервитьорката настани Келър през две маси от Динзмор. Келър си поръча скариди с масло и чесън и проследи как Динзмор и неговият кечист излапаха по една грамадна пържола.

Два часа по-късно се обади на Дот в Уайт Плейнс.

— Този тип е с двайсет кила наднормено тегло и току-що видях как погълна бифтек с размера на резервна гума, а преди това изсипа половината солница отгоре му — каза той. — Тези хора много ли бързат? Защото съвсем скоро някой инфаркт или удар ще свърши моята работа.

— Нищо не е по-добро от естественото — отвърна Дот. — Но нали знаеш какво казват хората за времето, Келър?

- Че е много ценно ли?
— Яба даба ду.

На следващия ден Динзмор и бодигардът му заеха същата маса в ресторанта. Сега с тях седеше още един човек. Изглежда, беше бизнес партньор на Динзмор. Келър не можеше да чуе разговора, защото този път беше седнал малко по-далече, но виждаше, че Динзмор и другият мъж си говорят, докато бодигардът внимаваше в чинията си и в останалите посетители. Келър си беше купил вестник и се зачете в него, преди бодигардът да премести поглед в неговата посока.

По някое време Динзмор се изправи и пулсът на Келър се учести. Преди да успее да реагира обаче, бодигардът стана и двамата мъже се запътиха към тоалетната. Келър остана на място и си дояде спагетите карбонара.

С крайчеца на окото си проследи как двамата се върнаха на масата. Бодигардът се забави секунда, за да огледа помещението, докато Динзмор веднага седна на мястото си и поръси още сол върху преполовената си пържола.

Почти несъзнателно Келър също взе солницата си в ръка. Тя беше стъклена и пасваше в юмука му като фишек монети. Ако забиеше юмука си в нечие лице, солницата би придала на удара му допълнителна тежест.

Това нещо беше направо смъртоносно.

След вечеря Келър изпи две-три питиета. Когато се върна до хотела си, още усещаше ефекта от алкохола. Поразходи се из околните улички, за да изтрезнее, и щом се прибра в стаята си, вдигна телефона и се обади на Нелсън.

Не беше чак толкова пиян да си помисли, че кучето ще вдигне слушалката. Просто му хрумна, че това е начин да осъществи минимален контакт. Телефонът щеше да звъни. Кучето щеше да го чуе. И макар че нямаше да разпознае в звъненето гласа на стопанина си, Келър все пак щеше да е посегнал към него, както се казва в рекламата на телефонната компания.

Беше безсмислено, разбира се. Беше безсмислено да набира номера. Но не струваше нищо и нямаше да остане регистрирано повикване, така че какво лошо има?

Линията даваше заето.

Първото чувство, което изпита — съвсем мимолетно — беше на ревнива подозрителност. Кучето говореше по телефона с някой друг и обсъждаха Келър.

Мисълта отлетя мигновено и Келър поклати глава, учуден от мистериите на своето съзнание. После го заля поредица от други обяснения, всяко от които беше много по-вероятно от първата му догадка.

Може би Нелсън се беше ударил в ъгловата масичка, на която стоеше телефонът, и беше съборил слушалката. Андрия беше ползвала телефона преди или след разходката и, връщайки слушалката неправилно, беше оставила вилката повдигната. А най-вероятно линиите за далечни повиквания бяха претоварени и всяко обаждане в Ню Йорк биваше отхвърлено.

Няколко минути по-късно опита отново и отново чу сигнал заето.

Той закрачи напред-назад, възпирайки импулса да се обади на оператора, за да провери линията. Накрая отново взе телефона и набра номера трети път, но този път телефонът отсреща даде свободно. Той го остави да звънне четири пъти, представяйки си реакцията на кучето с наострени уши и напрегнат блясък в очите.

— Няма страшно, Нелсън — произнесе на глас. — Ще се прибера скоро.

* * *

На следващия ден, петък, той остана цялата сутрин в хотелската си стая. Към единайсет се обади в ресторанта в „Олд Маркет“. При предните си две посещения Динзмор беше пристигнал в ресторанта в 12:30. Келър си запази маса за 12:15.

Пристигна навреме и си поръча бяло вино със сода и сок от червени боровинки. Хвърли поглед към масата на Динзмор, наредена за двама. Ако работата мине добре, помисли си, ще успее да се прибере навреме, за да изведе Нелсън на разходка преди лягане.

В 12:30 масата на Динзмор още беше празна. Десет минути по-късно на нея се настаниха две бизнес дами. Келър си изяде храната, без да усети вкуса ѝ, изпи чаша кафе, плати сметката и си тръгна.

В събота отиде на кино. В неделя пак отиде на кино и се разходи из „Олд Маркет“. В неделя вечерта той седеше в стаята си, загледан в телефона. Вече се беше обадил два пъти, оставяйки телефона да звъни, внушавайки си, че установява някакъв психически контакт с кучето. Не беше пил нищо и добре знаеше, че онова, което върши, няма никакъв смисъл, но въпреки това го направи.

Посегна към телефона и понечи да набере друг номер, после се усети и излезе навън. Направи обаждането от телефонна кабина, като избра номера на пейджъра на Андрия и след сигнала въведе номера на уличния телефон, от който звънеше. Не знаеше дали ще се получи, не знаеше дали пейджърът на Андрия помни повече от седем цифри, не знаеше дали тя ще е склонна да отговори на далечно повикване. Освен това можеше да разхожда някое куче, Нелсън или кучето на друг клиент, и освен това беше ли той готов да виси един час на този телефон в очакване тя да позвъни? Не можеше да се обади от стаята си, защото повикването щеше да мине през централата и тя нямаше да знае кого да потърси. А дори да се досетеше, че е той, името Келър нямаше да говори нищо на служителя в телефонната централа, тъй като никой в Омаха не трябваше да знае това име. Затова...

Телефонът звънна почти веднага. Той грабна слушалката и каза ало, а тя каза:

— Господин Келър?

— Андрия — изрече той и се запъна, без да знае как да продължи. Попита за кучето и тя го увери, че кучето е съвсем добре.

— Но мисля, че му липсват — добави тя. — Ще се радва да се върнете.

— Аз също — каза Келър. — Затова се обаждам. Надявах се да се върна онзи ден, но нещата се проточиха. Ще се забавя още няколко дни, а може и повече.

— Няма проблем.

— Просто да знаеш — каза той. — Благодаря, че се обади. Може пак да се обадя, ако работата тук се удължи. Ще те компенсирам за

разговора.

— Вие вече плащате този — отвърна тя. — Обаждам се от апартамента ви. Надявам се, че не възразявате.

— Не, разбира се. Само че...

— Просто бях тук, когато пейджърът ми звънна, и си казах кой друг може да ме търси извън града освен вас? И прецених, че мога да използвам телефона ви, след като вероятно звъните вие.

— Разбира се.

— Всъщност — продължи тя — прекарвам тук доста време. Апартаментът е уютен и тих, а и Нелсън се радва да има компания. Наостри уши, като си чу името. Мисля, че знае с кого разговарям. Искате ли да му кажете здрасти?

— Ами...

Чувствайки се като идиот, той каза на кучето здрасти и че всичко е наред и скоро ще се видят.

— Развълнува се — каза Андрия. — Не лае, но той по принцип не лае много...

— Заради дингото у него.

— Но сумти и тъпче пода с лапи. Много му липсват. Ние тук сме добре двамата с Нелсън, но той много ще се радва да ви види.

Келър се появи в ресторанта в 12:15 в понеделник. Сервитьорката го позна и го настани на същата маса, на която беше седял в петък. Той погледна към масата на Динзмор и забеляза, че е наредена за четирима и с табелка „запазена“.

В 12:30 на масата на Динзмор настаниха двама души в костюми. Келър не познаваше никого от двамата и започна да се отчайва, че планът му няма да успее. Тогава се появи Динзмор, придружаван от своя кечист.

Келър ги наблюдаваше, докато се хранеше. Трима души, които сръбват питиета, поглъщат пържоли, говорят си задушевно и жестикулират весело. Докато четвъртият, бодигардът, седеше напрегнат като навита пружина.

Прекалено голяма навалица, каза си Келър. Друг път.

На следващия ден се появи по същото време и сервитьорката го настани на масата, която беше резервиран. Масата на Динзмор беше наредена за двама, с табелка „запазена“. Келър се изправи и отиде в тоалетната, където се заключи в една от кабините.

Няколко минути по-късно излезе от тоалетната и се върна между масите, закачи масата на Динзмор, залитна и се подпря, за да запази равновесие.

Доколкото забеляза, никой не му обърна внимание.

После се върна на своята маса, седна и зачака. В 12:30 масата на Динзмор все още беше празна. Какво ли щеше да прави, ако там седне някой друг? Вече не можеше да промени стореното. Не виждаше как ще стане в присъствието на други хора.

Рискован план, помисли си. Имаше твърде много неизвестни. Ако можеше първо да го обсъди с Нелсън...

Стегни се, каза си.

Тъкмо се опитваше да направи това, когато се появи Динзмор и кечистът, шефът беше в кисело настроение, а бодигардът беше мълчалив и отегчен. За един ужасен миг сервитьорката се поколеба къде да ги настани, но после си спомни и ги отведе на обичайната им маса.

Келър нямаше търпение да се махне оттам. Чоплеше бифтека си без апетит. Струваше му се безвкусен, но в този момент всичко би му се сторило безвкусно. Не можеше ли просто да хвърли малко пари на масата и да си тръгне? Или ще трябва да седи и да чака.

Петнайсет минути след пристигането си Динзмор изкрещя, хвана се за гърлото и падна напред върху масата. Половин час след това Келър върна колата си на летището и си купи самолетен билет за дома.

Докато се возеше в таксито от летището, Келър с мъка потисна желанието си да накара шофьора да спре, за да купи нещо за Нелсън. В Сейнт Луис смени самолета и прекара по-голямата част от времето между двата полета в магазина за сувенири, опитвайки се да хареса нещо за кучето. Но за каква му е на Нелсън розов шейкър или оригинална чаша за кафе? Какво да прави с бейзболна шапка на „Кардинал“ или потник с Арката на Сейнт Луис?

— Дори не го опитахте — беше казала сервитьорката в Омаха за бифтека му. — Искате ли да ви го увия за вкъщи?

Той се засуети.

— Съжалявам — каза най-сетне. — Малко се стреснах. Горкият човек — посочи той масата, на която беше седял Динзмор.

— Сигурна съм, че ще се оправи — отвърна сервитьорката. — Вероятно в този момент си седи в болничното легло и се закача със сестрите.

Келър не беше убеден в това.

— Здравейте, гос'ин Келър — каза момчето от асансьора. — Май ви нямаше напоследък.

— Хубаво е, че се прибрах.

— Кучето много ще ви се радва — каза момчето. — Този Нелсън е наистина чудесно куче.

Но не си беше у дома — факт, който момчето пропусна да спомене. Келър отключи и влезе в апартамента, като извика кучето по име, но не получи отговор. Той разопакова багажа си и реши да изчака с душа, докато кучето се прибере и момичето си тръгне.

Чака достатъчно дълго, за да си вземе няколко душа. Изтекоха цели четирийсет минути. Той седеше пред телевизора, когато чу ключа на Андрия във вратата. С отварянето на вратата Нелсън прелетя през стаята и скочи върху Келър, размахвайки бясно опашка.

Келър се почувства прекрасно. Заля го вълна от доволство и той клекна да си поиграе с кучето.

* * *

— Съжалявам, че сте се прибрали в празна къща — каза Андрия. — Ако знаехме, че ще се приберете...

— Няма значение.

— Най-добре да тръгвам. Сигурно сте уморен и искате да си легнете.

— Не в близките часове — каза той. — Само че искам да си взема душ. Цял ден по летища и самолети...

— Знам за какво говорите — отвърна тя. — И така, Нелсън, какво сме днес — вторник? Значи ще се видим в петък. — Тя погледна към Келър. — Нали все още искате да го разходя в петък?

— Разбира се.

— Добре, защото ще очаквам това с нетърпение. Той е любимият ми клиент. — Тя погали кучето. — Благодаря за заплащането и за бонуса. Много мило от ваша страна. Сега ако се наложи да наема стая в хотел, ще мога да си го позволя.

— Стая в хотел ли?

Тя сведе очи.

— Не исках да го споменавам, но щях да се чувствам гузно, ако не го направя. Не знам какво ще си помислите, но просто ще го кажа, става ли?

— Става.

— Аз малко се бях настанила тук — каза тя.

— Ти малко...

— Един вид живеех тук. Нещата с последната ми квартира се разсъхнаха, имам един или двама души, на които мога да се обадя, но си помислих какво пък, двамата с Нелсън се разбираме отлично, ще мога да прекарвам повече време с него и просто...

— Се настани тук.

— Да — призна тя. — Не съм спала в леглото ви, господин Келър...

— Защо?

— Помислих си, че това няма да ви хареса, освен това кушетката е много удобна, наистина.

Тя обясни, че се старала присъствието ѝ по никакъв начин да не се отрази на апартамента, всяка сутрин махала постелките от кушетката и ги скатавала в дрешника. Освен това съвсем не висяла през цялото време в апартамента, защото когато не разхождала Нелсън, имала други клиенти, за които да се грижи.

— Грижи за цветя и кучета по домовете — каза той.

— А също така за котки, риби и птици. На Шейсет и пета улица има едно семейство, което гледа седемнайсет птички, а птиците в кафези са малко странно нещо. Постоянно изпитвам желанието да отворя клетките и прозорците и да ги пусна да отлетят. Все пак не го

правя — отчасти защото те ще откачат и отчасти заради самите птици. Едва ли ще оцелеят дълго на свобода.

— Не и в този град — каза Келър.

— Онзи ден една от тях излезе от клетката и си помислих, че с нея е свършено. Прозорците бяха затворени и нямаше къде да избяга, но тя се носеше, издигаше и спускаше с голяма скорост и не знаех как да я прибера обратно в клетката.

— И какво направи?

— Какво направих ли — отвърна тя, — събрах цялата си енергия в своята сърдечна чакра и отправих мощна вълна от успокояваща сърдечна енергия към птицата, която веднага се укроти. След това просто отворих вратата на клетката и тя влетя вътре.

— Сериозно?

Тя кимна утвърдително.

— Трябваше веднага да се сетя за това, но когато човек се паникьоса, често не успява да види очевидното.

— Съвсем вярно — отговори той. — Може ли един въпрос: имаш ли къде да пренощуваш?

— Още не.

— Още не?

— Ами не знаех, че ще се приберете днес, но мога да се обадя на разни хора...

— Ако желаеш, можеш да останеш тук — каза той.

— В никакъв случай.

— Защо не?

— Ами нали сте си вкъщи. Не беше много правилно да живея тук и докато ви нямаше, така че...

— Няма проблем. Кучето се е радвало на добра компания.

— Както и да е, вече сте си у дома. Със сигурност не са ви притрябвали гости.

— За една вечер няма да е проблем.

— Ами тогава — каза тя, — и без това е малко късно да почна да звъня.

— Оставаш тук.

— Но само за тази нощ.

— Добре.

— Благодаря — каза тя. — Много съм ви задължена.

Току-що изкъпан, Келър стоеше пред огледалото и се колебаеше дали да се обръсне. Но кой се бръсне преди лягане? Човек се бръсне сутрин, а не вечер.

Освен, разбира се, ако не очакваш бузата ти да се притиска о нещо различно от възглавница.

Я стига, нареди си той.

Легна си и угаси лампата, а Нелсън скочи на леглото до него, завъртя се задължителните три пъти и легна.

Келър заспа. Когато се събуди на сутринта, Андрия беше изчезнала. Единствената следа от присъствието ѝ беше бележка, с която потвърждаваше, че ще дойде да разходи кучето по обичайното време в петък. Келър се обръсна, разходи кучето и взе влака до Уайт Плейнс.

Денят отново беше жарък и този път Дот седеше на верандата с кана лимонада. Тя каза:

— Келър, забрави да се обадиш. Страхотен диагностик си. Остави човека да поживее още малко и той почина от естествена смърт.

— Случва се.

— Така е — съгласи се тя. — Чух, че паднал в храната си. Сигурно няма да успеят да изкарат петната от вратовръзката му.

— Беше хубава вратовръзка — каза Келър.

— Пише, че сърцето му спряло — продължи Дот, — и съм склонна да повярвам, защото рядко се случва някой да умре, а сърцето му да продължи да бие. Как го направи, Келър?

— Събрах цялата енергия в своята сърдечна чакра — отвърна той, — след което изпратих към него мълния от положителна енергия, която сърцето му не успя да понесе.

Тя го изгледа.

— Ако трябваше да гадая, бих предположила калиев цианид.

— Добро налучкване.

— Но как?

— Просто си сменихме солниците. В тази, която му дадох, горният слой сол беше размесен с цианидни кристали. Той прекаляваше със солта.

— Пише, че е вредна. Но не би ли усетил вкуса на цианида?

— При количеството сол, което използваше, едва ли би усетил и вкуса на пържолата. Не съм сигурен какъв е вкусът на цианида. А и докато ти дойде на ума, че не ти допада...

— Вече си забил нос в лезанята. Но цианидът остава в тялото. Няма ли да го открият при аутопсия?

— Само ако го потърсят.

— А ако изследват солницата?

— Когато Динзмор получи сърдечния пристъп, хората се втурнаха да му помагат.

— Добри хора. Да не би някой от тях да е прибрал солницата?

— Не бих се учудил.

— И я е изхвърлил някъде между ресторанта и летището?

— Това също не би ме учудило.

Той се качи на горния етаж да докладва. Когато се върна долу, Дот каза:

— Келър, започвам да се тревожа за теб. Струва ми се, че си започнал да омекваш.

— Така ли?

— Има само една причина да вземеш солницата.

— Да не открият цианида — каза той.

Тя поклати глава.

— Ако изобщо решат да търсят следи от цианид, ще ги намерят в недоядената храна. Не, ти си преценил, че няма да я открият и някой ще вземе да я използва и ще се отрови случайно.

— Защо да предизвиквам излишна суматоха?

— Ъ-ъ.

— А и защо да убивам безплатно?

— За това си много прав, Келър — каза тя, — но въпреки това си мисля, че започваш да омекваш. Да си събираш сърдечния чарк и тям подобни.

— Чакра — поправи я той.

— Извинете. А какво означава?

— Нямам представа.

— Скоро ще получиш, щом си почнал да си я събираш. Келър, започваш да ставаш човечен. Първо си взимаш куче. После сигурно ще

почнеш да спасяваш китовете. И да подслоняваш бездомните. Внимавай.

— Глупости — отвърна той.

Но във влака на връщане се улови, че мисли върху думите й. Имаше ли в тях истина?

Едва ли, но все пак не беше напълно сигурен. Налагаше се да обсъди въпроса с Нелсън.

5. КАРМАТА НА КЕЛЪР

Келър поседя двайсетина минути с Дот в кухнята на къщата в Уайт Плейнс. Телевизорът беше включен на някакъв телепазарен канал.

— Само това гледам — рече Дот. — Но никога не си купувам нищо. За какво са ми бижута от кубичен цирконий?

— Тогава защо го гледаш?

— И аз това се питам, Келър. Още не съм намерила отговора, но мисля, че знам какво най-много ми харесва в тази програма — че е непрекъсната.

— Непрекъсната ли?

— Цялостна. Никога не прекъсват за реклами.

— Но тук дават именно реклами.

— Това е друго — отвърна тя.

Прозвуча звънец. Дот вдигна интеркома, послуша за секунда и кимна многозначително на Келър.

Той се качи на горния етаж и прекара със стареца десетпетнайсет минути. На излизане се спря в кухнята и си наля чаша вода. Изпи я бавно, застанал прав до мивката. Дот поклащаше глава, гледайки телевизора.

— Само бижута — каза тя. — Кой купува толкова много бижута? Какво ги правят?

— Не знам — отвърна той. — Мога ли да те попитам нещо?

— Питай.

— Той добре ли е?

— Защо?

— Просто се питах.

— Да не си чул нещо?

— Не, нищо подобно. Само ми се видя уморен.

— Всеки е уморен — отвърна тя. — Животът е тежка работа и хората се уморяват. Но иначе нищо му няма.

Келър взе влака до „Гранд Сентръл“ и после такси до апартамента си. Нелсън го посрещна на вратата с каишката между зъбите. Келър се засмя и привърза каишката към нашийника на кучето. Трябваше да направи няколко телефонни обаждания и да организира пътуването си, но това можеше да почака. Сега щеше да изведе кучето си на разходка.

Той се отпрати към реката. На Нелсън му харесваше там, макар че всъщност на Нелсън му харесваше навсякъде. Той просто обожаваше да се разхожда. Енергията му никога не свършваше. Човек можеше да се съсипе от ходене и десет минути по-късно той отново беше готов за разходка.

Разбира се, не трябва да се забравя, че той имаше двойно повече крака от човека. Келър си даде сметка, че това има значение.

— Ще трябва да замина — каза той на Нелсън. — Мисля, че няма да е за дълго, но проблемът е, че никога не се знае. Понякога заминавам сутринта, за да се върна същата вечер, а понякога се проточва цяла седмица. Но не се тревожи. Веднага щом се приберем, ще се обадя на Андрия.

Когато чу името на момичето, ушите на кучето щръкнаха. Келър беше виждал списъци на породите, подредени по интелигентност. Не знаеше точно къде се нарежда австралийският кетълдог, но трябваше да е някъде в челото. Нищо не убягваше от вниманието на Нелсън.

— И бездруго утре е ден за разходка с нея — каза Келър. — Мога направо да оставя бележка с напътствия до каишката ти, но защо да рискуваме? Веднага щом се приберем, ще звънна на пейджъра й.

Тъй като жилищното положение на Андрия все още не беше уредено, Келър разполагаше само с номера на пейджъра, който тя носеше у себе си по време на разходките. Още щом се прибраха в апартамента, той го набра и остави собствения си телефонен номер. Тя се обади след петнайсет минути.

— Здравсти — каза, — как е любимият ми австралийски кетълдог?

— Добре е — отвърна Келър, — но ще му трябва компания. Утре сутрин заминавам извън града.

— Знаете ли за колко време?

— Не знам. Може да е за ден, може да е за седмица. Това проблем ли е?

Тя побърза да го увери, че не е.

— Даже моментът е съвсем подходящ — добави. — От известно време живея при едни приятели, но вече става тягостно. Казах им, че се махам утре, и се чудех къде ще се подслоня. Не е ли изумително, че винаги в труден момент някой ни напътства как да се справим?

— Изумително — съгласи се той.

— Разбира се, само ако нямате нищо против да живея там, докато ви няма. Вече се е случвало, но може този път да възразите.

— Не, няма проблем — увери я Келър. — Нелсън ще се радва на повече компания, така че защо да възразявам? Ти не си разхвърляна и поддържаш жилището чисто.

— Да, определено имам домашни навици. Също като Нелсън. — Тя се засмя, после млъкна и добави: — Наистина много съм ви задължена, господин Келър. Приятелите, при които живея, не се разбират добре, а аз само им преча. Тя се е превърнала в ревнив звяр, а той смята, че трябва да й даде повод за ревност, и снощи за малко да уморя един дакел от ходене само и само да не се прибирам рано. Така че ще е много приятно да се махна оттам утре сутрин.

— Слушай — каза той импулсивно. — Защо да чакаш? Ела още довечера.

— Но нали ще заминете чак утре сутрин?

— Какво от това? Тази вечер ще се прибера късно, а утре имам ранен полет, така че няма да си пречим. А ти ще можеш по-скоро да напуснеш жилището на приятелите си.

— Иха — каза тя, — това е направо страхотно.

Келър затвори и отиде в кухнята да си направи чаша кафе. Защо ли й предложи? Такова поведение определено беше нетипично за него. Какво го интересуваше, че тя ще трябва да прекара още една вечер между злобните погледи на жената и похотливите ръце на мъжа?

В желанието си да оправдае нейното съгласие той дори си измисли работа до късно вечерта и ранен полет на другата сутрин. Още не беше резервирал място за полета, нито имаше никакви планове за вечерта.

Време беше да резервира билет. Време беше да си направи планове за вечерта.

Полетът бе резервиран с едно телефонно обаждане, а плановете за вечерта също бяха съставени лесно и бързо. Келър се приготвяше, когато Андрия пристигна, облечена в раиран гащеризон и с тревистозелена раница на гърба. Нелсън се втурна към нея и тя свали раницата от раменете си и коленичи да го погали.

— Е — каза Келър, — сигурно ще си заспала, когато се върна, и още няма да си се събудила, когато изляза, така че ти казвам довиждане още сега. Знаеш нуждите на Нелсън и знаеш къде е всичко.

— Благодаря — каза Андрия.

Келър взе такси до ресторанта, където имаше среща с жена на име Ивон и с която се беше срещал три-четири пъти след запознанство на курса „Мистериите на балтийската кухня“ в Свободния колеж. Двата бързо се обединиха около заключението, че истинската мистерия е как може някой да е толкова нахален, че да нарече това кухня. След което няколко пъти я беше водил на ресторанти, никой от които балтийски. Тази вечер бяха избрали италиански и двамата прекараха голяма част от времето в споделяне на радостта, че се хранят в италиански ресторант, а не в латвийски.

След това отидоха на кино, а след киното взеха такси до апартамента на Ивон, който се намираше на осемнайсет преки северно от този на Келър. Докато пъхаше ключа в ключалката, тя се обърна към него. Бяха стигнали до момента на целувката за лека нощ, но той някак почувства, че тя не желае да бъде целуната и той също не желае да я целуне. И двамата бяха яли чесън, така че не това беше проблемът. Не можа да определи точно какво е, но реши да се съобрази с него.

— Е — каза той, — лека нощ, Ивон.

За миг тя сякаш се изненада, че няма да я целунат, но бързо се окопити.

— Да, лека нощ — каза тя, като взе ръката му и я стисна приятелски. — Лека нощ, Джон.

Лека нощ завинаги, мислеше си той, докато крачеше надолу по Второ авеню. Нямаше да ѝ се обади повече, нито пък тя щеше да го чака да се обади. Всичко, което ги свързваше, беше неприязънта им към северноевропейското готвене, а това не е кой знае каква основа за интимна връзка. Химията липсваше. Тя беше привлекателна, но между тях нямаше комуникация, нямаше искра.

Често се получава така.

На половината път за дома той се отби в някакъв бар на Първо авеню. Беше пил малко вино с вечерята, а искаше на сутринта главата му да е бистра, затова не стоя дълго, изпи бавно една бира, заслушан в джубокса и загледан в отражението в огледалото зад бара.

Ти си един самотен кучи син, каза той на отражението си.

Когато започват да ти хрумват подобни неща, значи е време да се прибиращ. Но той не желаше да се прибере, преди Андрия да си е легнала, а кой знае какъв ѝ беше режимът? Остана да седи там над бирата си, а след това направи още една спирка за чаша кафе.

Когато се прибра, апартаментът тънеше в мрак. Андрия лежеше на канапето. Или спеше, или се преструваше на заспала. Нелсън, който се беше свил на топка в краката ѝ, стана, отърси се и тихо изприпка при Келър. Келър влезе в спалнята, следван от Нелсън. Когато затвори вратата на спалнята, Нелсън издаде необичаен гърлен звук. Келър не знаеше какво означава звукът, но отгатна, че се дължи на затворената врата и това, че Андрия е останала от другата страна.

Той си легна. Кучето застана до затворената врата, сякаш очакваше да се отвори.

— Хайде — каза Келър. Кучето се обърна към него. — Хайде, Нелсън — каза Келър и кучето скочи на леглото, завъртя се ритуалните три пъти и легна на обичайното си място. На Келър му се стори, че Нелсън не е напълно доволен, но за нула време заспа. Малко по-късно заспа и самият Келър.

Когато се събуди, кучето го нямаше. Андрия също я нямаше, както и каишката. Келър се обръсна и облече и излезе, преди те да са се върнали. Хвана такси до „Ла Гуардия“ и пристигна на летището доста време преди полета до Сейнт Луис.

Нае един форд темпо от „Херц“ и остави момичето да отбележи на картата маршрута до „Шератон“.

— Трябва да завиете при мола — посочи тя.

Той взе отбивката за мола и намери свободно място за паркиране, като внимателно запомни местоположението на колата, за да може да я открие пак. Преди няколко години му се случи да паркира взета под наем кола на някакъв мол в предградията на Детройт, без да запомни мястото. Колата може и още да си стоеше там.

Той се разходи из мола, търсейки спортен щанд, където се предлагат ловджийски ножове. Сигурно имаше такъв, защото имаше всякакви други, включително бижутерии, в случай че човек е пропуснал да си попълни колекцията от украшения с кубичен цирконий от телешопа. Той намери щанда за домакински принадлежности и разгледа кухненските прибори. Избра един нож за обезкостяване с тринайсетсантиметрово острие.

Можеше да вземе своя нож, но щеше да му се наложи да чекира отделен багаж, а винаги се стремеше да избегне това. Съвсем просто е да си купиш каквото ти трябва на съответното място. Трудното беше да убеди продавача, че не желае останалата част от комплекта, както и да изтърпи ненужните и досадни уверения, че ножът няма да се нуждае от острене с години. И без това щеше да го използва само веднъж.

* * *

Той намери форда, намери „Шератон“, намери празно място на паркинга и остави чантата в багажника. Щеше да е хубаво, ако ножът имаше калъф, но при кухненските ножове случаят не е такъв и му се наложи да импровизира, като взе един картонен плик на куриерска служба „Федерал Експрес“ от пощенската кутия на входа. Влезе във фоайето на хотела, стиснал под мишница плика, в който беше пъхнат ножът.

Това го подсети. Извади листчето от джоба си и го погледна. „Сейнт Луис, «Шератон», ст. 314“.

— Човекът е от профсъюзите — беше му казал мъжът от Уайт Плейнс. — Някои хора се притесняват, че може да разкаже онова, което знае.

Неотдавна едни хора, управляващи клиника за наркомани в Бронкс, се бяха притеснили, че счетоводителката им може да разкаже онова, което знае, и бяха платили на двама тийнейджъри 150 долара да я очистят. Двамата я изчакали да излезе от офиса, проследили я по улицата и две пресечки по-надолу шестнайсетгодишният я застрелял в главата. Двайсет и четири часа по-късно те се озовали в следствения арест, а още два дни след това — и геният, който ги наел.

Качество според цената, заключи Келър.

Той застана пред вътрешния телефон и избра 314. Телефонът звъня толкова дълго, та за малко да повярва, че стаята е празна. После някой вдигна и каза:

— Да?

— „ФедЕкс“ — каза Келър.

— Ъ?

— Куриер. Имам доставка за вас.

— Глупости — каза мъжът.

— Стая 314, нали така? Качвам се.

Мъжът възрази, че не очаква никаква доставка, но Келър затвори по средата на изречението и взе асансьора до третия етаж. Коридорите бяха безлюдни. Той намери стая 314 и почука рязко на вратата.

— „ФедЕкс“ — каза високо. — Доставка.

— Невъзможно — чу се гласът на мъжа. — Сбъркали сте стаята.

— Стая 314. Това пише на пакета, същото пише на вратата.

— Има някаква грешка. Никой не знае, че съм тук. — „Ти така си мислиш“, каза си Келър. — До кого е адресирана?

Ха сега де?

— Не се чете.

— Кой е подателят тогава?

— И това не се чете — отвърна Келър. — Целият ред с името на получателя и подателя е зацапан, но пише стая 314, хотел „Шератон“, така че е за вас, нали?

— Глупости — каза мъжът. — Не е за мен и точка по въпроса.

— Тогава подпишете и вижте какво има в пакета — предложи Келър — и ако наистина не е за вас, можете после да го оставите на рецепцията или да ни се обадите да го приберем.

— Оставете го пред вратата.

— Не може — каза Келър. — Трябва ми подпис.

— Тогава си го вземете, защото не го искам.

— Отказвате пратката, така ли?

— Именно — отвърна мъжът. — Много си досетлив. Отказвам пратката.

— Добре — каза Келър. — Но пак ще ми трябва подпис. Намерете колонката, в която пише „Отказ“ и се подпишете.

— Господи — изстена мъжът. — Само така ли ще се отърва от теб?

Той свали веригата, завъртя дръжката и откряна вратата.

— Само да ви покажа къде да подпишете — каза Келър, като посочи плика и вратата се отвори още малко, разкривайки висок, оплешивяващ мъж с едра фигура и гол, ако не се брои хавлията, препасана през кръста му. Той посегна за плика, Келър се вмъкна в стаята с ножа за обезкостяване в ръка и го заби между долните ребра, натискайки нагоре към сърцето.

Мъжът падна заднишком, разперил ръце на килима пред неоправеното двойно легло. Келър забеляза, че стаята е в безпорядък, с отворена бутилка скоч на масата и недовършени питиета върху нощните шкафчета от двете страни на леглото. Навред имаше разхвърляни дрехи, негови и нейни.

Нейни?

Келър насочи погледа към затворената врата на банята. Господи, каза си. Трябва да изчезвам. Само да взема ножа и пощенския плик... Вратата на банята се отвори.

— Хари? — каза тя. — Какво, за бога...

Тогава забеляза Келър. Погледна право към него и видя лицето му. Всеки момент щеше да се разпиши.

— Инфаркт — извика Келър. — Хайде, помогнете ми.

Тя не схвана смисъла на думите му, но видя Хари проснат на пода и някакъв симпатичен мъж с костюм, който се приближаваше към нея и обясняваше нещо за изкуствено дишане, за сърдечен масаж и бърза помощ, като говореше успокоително с мек и равен глас. Не го разбра, но не изпищя и миг по-късно Келър беше при нея.

Тя не беше част от сделката, но се озова там и вместо да си стои в банята, където ѝ беше мястото, тъпата кучка трябваше да отвори вратата и да види лицето му.

Ножът за обезкостяване, измит от кръвта и избърсан от отпечатъците, потъна в една канавка на миля от хотела. Пликът на „ФедЕкс“, скъсан на четири, замина в някаква кофа за смет на летището. Фордът се върна при „Херц“, а Келър, заплатил билета си в брой, отлетя с „Американ Еърлайнс“ за Чикаго. Той си устрои късен, продължителен обяд в изненадващо добър ресторант на летище „О’Хеър“ и си купи билет за полет с „Юнайтед“, който щеше да го

върне на летище „Ла Гуардия“ доста след часа на вечерните задръствания. Уби времето в един бар, седнал до прозореца, откъдето можеше да наблюдава как самолетите излитат и кацат. След като прекара известно време така, отпивайки от австралийската си бира, Келър премести поглед към телевизора, където Опра Уинфри си говореше с шест джуджета. За щастие звукът беше твърде слаб и той не чуваше разговора. От време на време камерата даваше публиката, в която имаше необичайно голям брой малки хора. Келър се захласна в екрана, въздържайки се от асоциации със Снежанка.

Запита се дали не беше грешка да се прибере в Ню Йорк същия ден. Какво щеше да си помисли Андрия?

Все пак ѝ беше обяснил, че работата може и да стане бързо. Пък и какво значение имаше какво ще си помисли?

* * *

Той изпи още една австралийска бира и проследи още няколко излитания. В самолета пи кафе и изяде две малки пакетчета фъстъци. Когато кацна на „Ла Гуардия“, вдигна първия срещнат телефон и се обади в Уайт Плейнс.

— Много скоростно — забеляза Дот.

— Фасулска работа — отвърна той.

Хвана такси и каза на шофьора да мине по моста на Петдесет и девета улица, като го упъти как да стигне дотам. Когато стигна до апартамента си, натисна два пъти звънеца, преди да отключи. Нелсън и Андрия бяха навън. Сигурно цял ден са навън, помисли си. Беше отишъл до Сейнт Луис и беше убил двама души за времето, в което момичето и кучето са си направили една дълга разходка.

Той си приготви сандвич и включи телевизора. Докато сменяше каналите, се зазяпа в реклама на спортни сувенири по един от телепазарните канали. Топки, бухалки, шлемове, шапки и тениски, всички с автографи на известни спортисти и със сертификати за оригиналност, самите сертификати можеха да бъдат сложени в рамка. Кубичен цирконий за мъже, помисли си той.

— Когато чуете думата „стойност“ — изрече говорителят, — какво си представяте? Защото аз лично си представям Мики Мантъл^[1].

Келър не беше сигурен какво си представя, когато чуе думата „стойност“, но беше съвсем уверен, че не е Мики Мантъл. Още разсъждаваше върху това, когато в стаята влетя Нелсън, следван от Андрия.

— Когато чух телевизора — започна тя, — първата ми мисъл беше, че съм го забравила включен, но как, след като изобщо не съм го пускала? После си помислих, че е влязъл крадец, но защо ще пуска телевизора? Той няма да го гледа, а ще го краде.

— Трябваше да се обадя от летището — каза Келър, — но не се сетих.

— Какво стана? Да не отмениха полета ви?

— Напротив, пътувах — отговори Келър, — но цялата работа стана за нула време.

— Иха — учуди се тя. — А пък ние с Нелсън си прекарахме страхотно, както обикновено. Той е истински разкош.

— Много е възпитан — съгласи се Келър.

— Не само това. Много се радва.

— Да, знам.

— Толкова се радва на всичко, че на човек му е драго да е с него. И му е интересно. Взех го с мен да поля цветята и да нахраня рибките в онзи апартамент на „Парк авеню“. Стопаните са в Сардиния. Ходили ли сте там?

— Не.

— Нито пък аз. Но ми се ще някога да отида. А вие?

— Не знам, не съм мислил.

— Все едно, трябваше да видите как Нелсън зяпа рибите, които плуват насам-натам в аквариума. Ако някога решите да си купите, ще ви помогна да го инсталирате. Но по-добре си вземете сладководни. Аквариумите със солена вода се поддържат адски трудно.

— Ще го имам предвид.

Тя се наведе да погали кучето, след това се изправи и каза:

— Може ли да ви попитам нещо? Ще може ли да пренощувам тук тази вечер?

— Разбира се. Предполагах, че вероятно ще го направиш.

— Ами не бях сигурна, а вече е малко късно да уреждам нощувка другаде. Но може да искате да останете сам след пътуването...

— Не съм отсъствал дълго.

— Сигурен ли сте, че нямате нищо против?

— Абсолютно.

Те погледаха телевизия, пийки какао, което Андрия приготви. Когато програмата свърши, Келър изведе Нелсън на разходка.

— Наистина ли искаш аквариум? — попита той кучето. — Аз си имам телевизор, ти можеш да получиш аквариум. Но да не вземе да ти омръзне за една седмица и да престанеш да го гледаш?

Това им е хубавото на кучетата, помисли си. На тях нещата не им омръзват както на хората.

Две преки по-нататък вече разказваше на Нелсън какво се беше случило в Сейнт Луис.

— Нищо не ми бяха казали за жена. На бас се хващам, че не е била регистрирана. Не мисля, че му беше съпруга, така че е била там неофициално. Затова я беше изпратил в банята, преди да отвори вратата, а преди това изобщо не желаше да отвори. Ако беше останала в банята още минутка...

И какво ако беше? Щеше да опици хотела още преди Келър да го е напуснал и щеше да разкаже доста неща на полицаите. Като например как убиецът е успял да влезе.

По-добре, че нещата се бяха развили така, мислеше си той. Но историята продължи да го човърка. Не бяха говорили за никаква жена.

Имаше само една баня. Андрия я използва първа. Келър чу шума от душа и нищо повече, докато тя се появи отново, облечена в розова безформена дреха, която я покриваше от врата до глезените. Келър забеляза, че ноктите на краката ѝ бяха боядисани в различни цветове.

Той си взе душ и облече халат. Андрия седеше на кушетката и четеше списание. Пожелаха си лека нощ, той щракна с пръсти на Нелсън и кучето го последва в спалнята. Когато затвори вратата, кучето отново издаде онзи звук.

Келър съблече халата, легна си и потупа леглото до себе си. Нелсън остана на място до вратата и отново издаде същия звук, този път една идея по-настойчив.

— Искаш да излезеш ли?

Нелсън размаха опашка, което Келър прие като знак на съгласие. Отвори му вратата и кучето мина в другата стая. Затвори вратата и се

върна в леглото, опитвайки се да прецени дали ревнуваше. Хрумна му, че изпитва ревност не само към кучето за това, че Нелсън беше предпочел компанията на момичето пред неговата, но също така и към момичето, защото Нелсън можеше да спи при нея, а той — не.

Малки пръсти, всеки с различно боядисан нокът...

Още се бореше с тези мисли, когато вратата се отвори и кучето изприпка вътре.

— Искан при вас — каза Андрия и затвори вратата, преди Келър да успее да отговори.

Дали наистина беше така? Животното сякаш не знаеше какво иска. То скочи на леглото на Келър, завъртя се веднъж, дважд, скочи на пода и отиде при вратата. Отново издаде онзи звук, но сега вече жално.

Келър стана и отвори вратата. Нелсън излезе наполовина навън. Келър също се показва в коридора и каза:

— Изглежда, затворената врата го притеснява. Може ли да я оставя отворена?

— Разбира се.

Той остави вратата откритата и пак си легна. Нелсън се възползва от възможността и се върна в хола. Няколко секунди покъсно отново беше в спалнята. След още няколко секунди отново се запъти към хола. Защо ли, запита се Келър, това куче се държи като мъж в родилното? За какво е цялото това сноване насам-натам?

Келър затвори очи, чувствайки се толкова далече от съня, колкото и от Сардиния. Запита се за какво й е на Андрия да ходи там. Заради сардините? Тогава да се отбие и в Корсика за корсет и да продължи към Пиза за пица. После в Малта за соколи, а на Крит за кретени...

Тъкмо се унасяше, когато кучето се върна.

— Нелсън — надигна се той, — какво ти става? А? — Посегна да почеше кучето зад ухото. — Добро момче. Да, добро момче си, но си луд.

На вратата се почука.

Той се изправи в леглото. Беше Андрия, разбира се, а вратата беше отворена; тя просто чукаше, за да привлече вниманието му.

— Не може да реши с кого иска да остане — каза тя. — Може би ще е най-добре да си събера багажа и да си тръгна.

— Не — отговори той. Не искаше тя да си тръгне. — Не, не си тръгвай.

— Добре, тогава ще остана.

Тя влезе в стаята. Беше включила лампа в хола, преди да влезе, но слабата светлина не разкриваше много. Розовата памучна дреха беше плътна и Келър не можеше да различи тялото ѝ. После с едно движение тя съблече нощницата през главата си и я захвърли настрани, така че Келър вече различаваше всичко по тялото ѝ.

— Имам чувството, че правя голяма грешка — каза тя, — но не ми пука. Разбираш ли ме?

— Много добре те разбирам — каза Келър.

По-късно той каза:

— Сигурно си мислиш, че съм подучил кучето да се държи така. Ще ми се заслугата да беше моя, но идеята беше изцяло негова. Той беше като магарето в онази логическа дилема, където не може да избере коя от двете купи сено предпочита. Къде ли изчезна?

Тя не отговори, той се наведе да я види отблизо и забеляза, че плаче. Господи, да не би да я разстрои с тези думи?

— Андрия? Какво има?

Тя седна в леглото и кръстоса ръце под гърдите си.

— Уплашена съм — каза.

— От какво?

— От теб.

— От мен?

— Само ми обещавай, че няма да ме нараниш — каза тя. — Можеш ли?

— Но защо ще те наранявам?

— Не знам.

— Тогава защо го казваш?

— Господи — простена тя. Вдигна ръка към устата си и загриза едно от кокалчетата. Ноктите на ръцете ѝ не бяха лакирани, само ноктите на краката. Интересно. Тя продължи: — Когато имам връзка с някого, аз съм напълно откровена.

— Е?

— Не че това е връзка, искам да кажа, че само сме преспали веднъж, но почувствах, че нещо ни свързва, а ти?

Келър се питаше какво иска да каже тя.

— Затова трябва да съм напълно честна. Знам какво правиш.

— Знаеш какво правя?

— По време на пътуванията си.

Глупости. Откъде можеше да знае?

— Кажи — подкани я той.

— Страх ме е да го кажа.

Господи, да не би наистина да знае?

— Давай — каза той, — няма от какво да се притесняваш.

— Ти...

— Продължавай.

— Ти си убиец.

Опа.

— Защо мислиш така?

— Не мисля — отвърна тя. — Някак си го знам. Но не знам как го разбрах. Мисля, че го разбрах още първия път, когато се срещнахме. Нещо в енергията ти. Тя е някак неосезаема, но я има.

— Така ли?

— Усещам тези неща. Моля те, не ме наранявай.

— Никога няма да те нараня, Андрия.

— Разбирам. Надявам се да е така.

Той се замисли.

— Ако наистина мислиш това нещо за мен, или го знаеш, както предпочиташ, и се опасяваш, че мога да те нараня...

— Тогава защо влязох в спалнята ти?

— Именно. Защо?

Тя го погледна в очите.

— Не можах да се въздържа — отвърна.

В гърдите му се появи чувството, че сърцето му дълго време е било стегнато в железен обръч, който току-що се е скъсал. Той се пресегна към нея и я придърпа.

На пода до леглото Нелсън спеше като агънце.

На сутринта разходиха Нелсън заедно. Келър си взе вестника и купи мляко. Когато се върнаха в апартамента, той приготви кана кафе, докато тя сложи масата за закуска. Каза й:

— Слушай, не ме бива много по тази част, но има няколко неща, които трябва да ти кажа. Първото е, че няма защо да се страхуваш от мене. Работата ми е едно, а личният ми живот — съвсем друго. Нямам причина да те нараня, а дори да имах, пак не бих го направил.

— Знам.

— Така ли?

— Снощи се страхувах, но сега не ме е страх.

— Разбирам — каза той. — Освен това ми е известно, че нямаш къде да живееш, и що се отнася до мен, нямам нищо против да останеш тук колкото искаш. Дори би ми било приятно да останеш. Можеш дори да спиш на кушетката, ако желаеш и ако Нелсън го позволи. Но не съм сигурен, че той ще позволи.

Тя се замисли какво да отговори, но телефонът звънна. Той направи гримаса и вдигна слушалката. Беше Дот.

— Младежо — заговори тя с треперещ старчески глас, — мисля, че е редно да навестиш старата си леля Дороти.

— Направих го съвсем скоро — напомни ѝ той. — Това, че работата стана бързо и лесно, не означава, че нямам нужда от пауза между два ангажимента.

— Келър — изрече тя вече със своя глас, — хвани следващия влак, чу ли? Спешно е.

— Спешно ли?

— Възникна проблем.

— Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли как обясни, че работата била фасулска.

— Е?

— Ами фасулът ти не е уврял — каза Дот. — Схвана ли?

На гарата в Уайт Плейнс не го посрещна никой и той взе такси до голямата викторианска къща на „Тонтън Плейс“. Дот го чакаше на верандата.

— Е — каза тя, — докладвай.

— На теб ли?

— След това аз ще доложа на него. Той така иска.

Келър вдигна рамене и рапортува. Къде е ходил, какво е правил. Нужни бяха само няколко изречения. Когато приключи, замълча за миг

и каза:

— Жената не трябваше да е там.

— Мъжът също.

— Как така?

— Убил си други хора — отвърна тя. — Почакай тук, Келър, става ли? Трябва да предам това на Негово Високопреосвещенство. Ако искаш кафе, в кухнята има цяла кана прясно сварено. Почти прясно.

Келър остана на верандата. Имаше стар люлеещ се стол и той седна в него да се полюее напред-назад, но това занимание му се стори лекомислено при така стеклите се обстоятелства. Той се премести на обикновен стол, но пак не го свърташе на едно място. Когато Дот се върна, го завари изправен. Тя заговори:

— Ти каза стая 314.

— И тъкмо там отидох — отвърна той. — В тази стая позвъних от фойето и този номер беше изписан на вратата, когато се качих. Стая 314 в „Шератон“.

— Това не е правилната стая.

— Записах си номера. Той ми го каза и аз го записах.

— Пазиш ли бележката?

— Как не — отвърна той, — пазя си всичко на масичката за кафе, плюс ножа за обезкостяване, както и часовника и портфейла на жертвата. Разбира се, че не я пазя.

— Разбира се, че не, но щеше да е хубаво да беше направил изключение в този случай. Набелязаната жертва се е намирала в стая 502.

Той се намръщи.

— Какво е станало, да не си е сменил стаята? Ако разполагах с име или снимка, нали се сещаш...

— Сещам се. Не си е сменял стаята.

— Дот, не мога да повярвам, че съм записал номера погрешно.

— Аз също, Келър.

— Ако бях сгрешил една от цифрите или бях разбъркал реда им, можех да повярвам, но да превърна 502 в 314...

— Не знаеш ли какво е 314, Келър? — Той не знаеше. — Това е кодът на Сейнт Луис.

— Кодът ли? Телефонният код?

— Да, телефонният.

— Не разбирам.

Тя въздъхна:

— Напоследък много му се струпа. Беше подложен на голямо напрежение. Между нас да си остане, сигурно е прочел погрешното листче и вместо номера на стаята ти е дал телефонния код на града.

— Видя ми се уморен. Даже ти казах.

— А аз, доколкото си спомням, ти казах, че животът уморява хората. И двамата се оказахме прави. А ти между другото заминаваш за Тълса.

— Тълса ли?

— Там живее обектът. Изглежда е отложил всичките си срещи за този следобед и се прибира направо у дома. Не знам дали това е съвпадение, или случката два етажа по-долу го е подплашила. Клиентът не желаше ударът да стане в Тълса, но вече нямаме избор.

— Току-що свърших работата и сега трябва да я върша наново — каза Келър. — Когато тя излезе от банята, сделката стана двама на цената на един, а сега ще се превърне в трима на цената на един.

— Не точно. Тук той ще трябва да спасява репутацията си. Затова идеята е, че ти си се наакал и сега ще трябва да поправиш грешката си. Но когато всичко приключи, в коледното ти чорапче ще има допълнителен подарък.

— Коледното ли?

— Образно казано. Ще получиш бонус, но няма да го чакаш чак до Коледа.

— Клиентът ще плати бонус?

— Казах, че ще получиш бонус. Не съм казала, че клиентът ще го заплати. Заминаваш за Тълса. На летището ще те посрещнат, ще те разведат наоколо и ще ти покажат целта. Бил ли си в Тълса?

— Не мисля.

— Ще ти хареса. Ще пожелаеш да заживееш там.

А на него дори не му се пътуваше дотам. По средата на стълбите пред входа той се завъртя и се върна нагоре. Попита:

— А мъжът и жената в 314? Кой бяха те?

— Кой знае? Във всеки случай не са били Генар Рутвен, това мога да ти кажа.

— Него ли ще срещна в Тълса?

— Да се надяваме. Колкото до двамата в 314, не знам имената им. Той бил местен бизнесмен, собственик на фирма за химическо чистене или нещо такова. За нея не знам нищо. Двамата са били женени, но не един за друг. Доколкото разбрах, прекъснал си сутрешно представление.

— И на мен така ми се видя.

— Спуснал си завесата — заключи Дот. — Какъв свят, а?

— Името му беше Хари.

— Казах ли ти, че не е бил Гунар Рутвен. Какво значение има, Келър? Нали не смяташ да пратиш цветя?

— Този път ще отсъствам по-дълго — каза той на Андрия. — Трябва да отида... на едно място да... свърша една работа.

— Аз ще се грижа за Нелсън — отвърна тя. — И двамата ще бъдем тук, когато се върнеш.

Самолетът му излиташе от Нюарк. Той приготви багажа си и се обади да поръча такси до летището.

— Нали не те притеснява? — каза й.

— Онова, което вършиш ли? Би ме притеснявало, ако го вършех аз, но аз не бих могла да върша такова нещо, така че е безсмислено да разсъждавам. А дали ме притеснява това, че го вършиш ти? Не мисля. Просто това ти е работата.

— Но не смяташ ли, че е грешно?

Тя се замисли.

— Не мисля, че е грешно за теб. Такава е твоята карма.

— Това нещо като съдба ли е?

— Нещо такова. То е нещото, което трябва да извършиш, за да научиш урока, който трябва да научиш в този живот. Защото ние не идваме на този свят само веднъж. Живеем много животи.

— Вярваш ли в това?

— Това е не толкова въпрос на вяра, колкото на знание.

— Аха. Карма значи. А хората, които навестявам? И тяхното ли е карма?

— Не ти ли изглежда логично?

— Не знам — каза той. — Ще трябва да помисля.

Разполагаше с премного време да мисли върху кармата. Прекара в Тълса пет дни, преди да получи възможност да закрие досието на Гунар Рутвен. Младеж с тъжни очи на име Джоел го посрещна на летището, за да направят обиколка на града, която включваше дома на Рутвен в предградията, както и офиса му в центъра. Рутвен живееше в двуетажна къща в псевдотюдорски стил с двор от половин акър и държеше офис в сградата на банка „Грейт Саутуестърн“, на една пряка от съдебната палата. След това Джоел го закара в мотел „Ол-Американ“, един от двайсетината, струпани на около миля от летището.

— Идеята на името — поясни Джоел — е човек да знае, че хотелът не се държи от индийци. Не индианци, а именно индийци от Индия. Те притежават повечето мотели. А собствениците на това място промениха името му на „Ол-Американ“ и дори бяха сложили голяма табела отпред, на която пишеше, че мотелът се притежава и управлява от стопроцентови американци.

— Но са ги накарали да махнат табелата?

Джоел поклати глава.

— Около година по-късно продадоха мотела и новите собственици я магнаха.

— Не им е харесал намерът?

— Никак. Работата е там, че те са индийци. Но иначе мястото е прилично, а и не е нужно да влизаш през фойето. Всъщност ти вече си регистриран и стаята ти е предплатена за цяла седмица. Предположих, че така ще поискаш. Това е ключът от стаята ти, а това са ключове за кола. Те са от онази тойота ей там, третата от края. Документите са в жабката заедно с малък автоматичен, двайсет и втори калибър. Кажу, ако предпочиташ нещо по-голямо.

Келър го увери, че този ще свърши работа.

— Най-добре се настани — каза Джоел — и си поръчай нещо за вечеря, ако си гладен. Ресторант „Сизлър“ от другата страна не е лош. Ще те взема след два часа и ще отидем да ти покажа човека, за когото си дошъл.

Джоел го взе в уречения час, двамата се придвижиха до центъра и оставиха колата на платен паркинг. Седнаха във фойето на сградата, където работеше Рутвен. След двайсет минути Джоел каза:

— Излиза от асансьора. Вълнен костюм, очила с рогови рамки, алуминиево куфарче. Изглежда модерно, но аз предпочитам естествена кожа.

Келър внимателно го разгледа. Рутвен беше висок и слаб, с остър нос и изпъкнала брадичка. Попита:

— Сигурен ли си, че това е той?

— Разбира се, че съм сигурен. Защо?

— За всеки случай.

Джоел го закара обратно до „Ол-Американ“ и му даде карта на Тълса, на която бяха отбелязани различни обекти: мотел „Ол-Американ“, къщата на Рутвен, офисът на Рутвен и един ресторант, за който Джоел каза, че бил изключителен. Освен това даде на Келър и листче, на което беше записан телефонен номер.

— Ако поискаш нещо — каза му. — Ако поискаш момиче или игра на карти, или да посетиш бой с петли, само се обади на този номер и аз ще имам грижата. Гледал ли си бой с петли?

— Не.

— А искаш ли?

Келър се замисли.

— Мисля, че не.

— Е, ако промениш решението си, обади ми се. Или ако поискаш каквото и да е. — Джоел се поколеба. — Искам да ти кажа, че изпитвам силно уважение към теб — каза той, като избегна погледа на Келър. — Мисля, че не бих могъл да върша това, което вършиш ти. Липсва ми кураж.

Келър се прибра в стаята и се опъна на леглото. Кураж, помисли си той. Какво общо има куражът, по дяволите?

Той си спомни Рутвен, който излизаше от асансьора, висок и слаб, и осъзна, че външният вид на този човек го смущава. Не беше онова, което Келър очакваше. Нямахше нищо общо с Хари от 314.

Дали Рутвен знаеше, че е поръчан? Докато се разкарваше с тойотата и следеше мъжа, Келър заключи, че онзи знае. Той сякаш беше постоянно нащрек. Келър прецени, че начинът да се справи с това е като изчака да му мине. След няколко спокойни дни Рутвен щеше да се върне към нормалното си мислене. Щеше да реши, че Хари

и приятелката му са били очистени от ревнив съпруг, щеше да изостави предпазливостта и да се открие и тогава Келър щеше да си свърши работата и да се прибере.

Пистолетът беше добър. На третия следобед той излезе с колата от града, зареди пълен пълнител и го изпразни в пътен знак „Възможна поява на домашни животни“. Никой от изстрелите не улучи мишената, но той прецени, че едва ли проблемът е в оръжието. Та той беше на петнайсет метра, а знакът беше не по-широк от двайсет сантиметра. Келър не беше особено добър стрелец, но нареждаше живота си така, че да не му се налага да бъде. Ако застигнеш някого в гръб и опреш дулото на пистолета в тила му, остава само да дръпнеш спусъка. Не ти трябва да си снайперист. Трябва ти само...

Какво? Карма? Кураж?

Той презареди и този път вложи цялото си старание, благодарение на което два от изстрелите удариха мишената. Невероятно е на какво е способен човек, когато се стегне.

Трудното беше да намери начин да си прекарва времето. Отиде на кино, разходи се из мола и изгледа сума ти телевизия. Пазеше телефона на Джоел, но така и не му се обади. Не желаше женска компания, нито му се играеха карти или гледаха петли.

Постоянно се бореше с желанието да се обади в Ню Йорк.

По един от телепазарните канали една жена беше споделила задушевно с дружката си: „Вече и двете знаем, че обещите никога не са прекадено много“. Келър не можеше да избие репликата от главата си. Нима това може да е вярно? Ами ако имаш хиляда чифта или десет хиляди? Ами ако имаш един милион чифта обеци? И тогава ли няма да са в повече?

Жената в 314 беше без обеци, но на шкафчето до леглото лежеше чифт. Колко ли още е имала у дома си?

Най-сетне една сутрин той стана призори, изкъпа се и се обръсна. Събра си багажа и избърса отпечатъците от стаята. Това той правеше всеки път, преди да напусне хотела, за да не се налага евентуално да се връща, но тази сутрин почувства, че е време да

приключи. Той отиде с колата до къщата на Рутвен и паркира зад ъгъла до бордюра. Мина по алеята и пресече двора на една къща в страничната уличка, прескочи телената ограда, висока метър и двайсет, и отвори с лост един от прозорците в гаража на Рутвен, след което се вмъкна вътре. Колата беше отключена, той седна отзад и зачака търпеливо.

Най-после вратата на гаража се отвори и Келър клекна долу, за да не се вижда. Рутвен отвори шофьорската врата и седна зад волана.

Келър бавно се изправи. Рутвен се мъчеше да напъха ключа в стартера. Ако наистина беше Рутвен. Стегни се, за бога. Кой друг може да бъде?

Келър опря пистолета зад ухото му и изпразни пълнителя.

— Прекрасни са — каза Андрия. — Не трябваше да ми носиш подарък.

— Знам.

— Но се радвам, че го направи. Прекрасни са.

— Не знаех какво да ти купя — каза Келър, — защото не знам какво имаш. Но реших, че обещите никога не са прекалено много.

— Това е абсолютно вярно — отговори Андрия, — но малко мъже го разбират.

Келър скри усмивката си.

— Откакто те няма — продължи тя, — постоянно мисля за това, което каза. Че ще ти е приятно да остана. Но трябва да знам дали още мислиш така, или е било само хрумване.

— Ще ми е приятно да останеш.

— Е, и на мен ще ми бъде приятно. Харесва ми да усещам твоята енергия. Харесвам кучето ти, харесвам апартамента ти, харесвам и теб.

— Липсваше ми — каза Келър.

— И ти на мен. Но ми хареса да бъда тук, докато те няма, да живея в жилището ти и да се грижа за кучето ти. Трябва да си призная нещо. Спах в леглото ти.

— Разбира се. Къде другаде да спиш?

— На кушетката.

Келър я изгледа. Тя се изчерви и той каза:

— Докато бях далече, мислих за пръстите на краката ти.

— Пръстите на краката ми ли?

— Всички са боядисани в различни цветове.

— Аха — каза тя. — Ами не можех да реша кой цвят предпочитам и ми хрумна, че когато Бог не могъл да се спре на един определен цвят, създал дъгата.

— Пръсти на краката с цветовете на дъгата — каза Келър. — Мисля, че ще посмуча всеки един от тях поотделно. Какво ще кажеш?

— Ух — отвърна тя.

По-късно той каза:

— Представи си, че някой бъде убит по погрешка.

— Как е възможно това?

— Да речем, че телефонен код се превърне в номер на стая. Човешка грешка или компютърна грешка, или нещо такова. Грешки се случват.

— Нищо подобно.

— Нима?

— Хората правят грешки — каза тя, — но грешки не съществуват.

— Как така?

— Възможно е да направиш грешка — отвърна тя. — Може например да размахваш гира и тя да изхвърчи през прозореца. Това е пример за извършена грешка.

— Определено.

— А някой, който търси адрес на погрешната улица, може да слезе от таксито си и гирата да го уцели. Той също е извършил грешка.

— И то последна.

— В този му живот — съгласи се тя. — Така и двамата ще сте извършили грешка, но ако се вгледаш в общата картина, грешка няма. Човекът бил уцелен от гира и умрял на място.

— И няма грешка?

— Няма грешка, защото така е трябвало да стане.

— Но ако не е трябвало да става така...

— Тогава е нямало така да стане.

— А щом е станало, значи е трябвало да стане.

— Именно.

— Това карма ли е?

— Карма.

— Розови пръстчета — каза Келър. — Радвам се, че сте тук.

[1] Легендарен бейзболен играч. — Бел.прев. ↑

6. КЕЛЪР В СИЯЙНИ ДОСПЕХИ

Келър тъкмо довършваше кръстословицата в „Таймс“, когато телефонът звънна. По всичко личеше, че този ден ще успее да попълни всички квадратчета. Това беше нормално, но един-два пъти седмично се случваше да търпи провал. Бразилско дърво с четири букви се засичаше с двуутробен бозайник от Стария свят, което го озадачи. Не че когато успяваше да реши кръстословицата, денят му беше хубав или обратното, но все пак бе важно за него.

Той остави писалката, за да вдигне телефона и да чуе гласа на Дот:

— Келър, не сме се виждали цяла вечност.

— Идвам — каза той и затвори.

Тя имаше право, не бяха се виждали цяла вечност и беше време да посети Уайт Плейнс. Старецът не му беше възлагал задача от месеци, а така, зает единствено с решаване на кръстословици, човек губи форма.

Не беше закъсал за пари. Келър живееше добре — в хубав апартамент на Първо авеню с изглед към моста „Куинсбъро“, носеше хубави дрехи, посещаваше приятни ресторанти. Въпреки това не можеше да се каже, че беше прахосник, той дори имаше навика да къта пари в сейфове и да разкрива спестовни сметки на чуждо име. Дойдеха ли черни дни, можеше да разчита на малко бели пари.

Но ако човек разполага със здравна застраховка, не означава, че изгаря от нетърпение да се разболе.

— Добро момче — каза той на Нелсън и го почеса зад ушите. — Чакай ме и пази къщата.

Беше отворил вратата, когато телефонът отново звънна. Дали да не го остави да си звъни? Не, по-добре да вдигне. Отново беше Дот.

— Келър — каза тя, — ти затвори ли ми?

— Помислих, че си свършила.

— Но защо? Аз казах здравей, а не довиждане.

— Не каза здравей, а че не сме се виждали цяла вечност.

— Това е по-близо до здравей, отколкото до довиждане. Както и да е. Важното е, че те хванах, преди да излезеш.

— Тъкмо — отвърна той — вече бях отворил вратата.

— Щях да се обадя веднага, но тук човек не може да намери монети. Ако помолиш някой да ти развали един долар, те поглежда, сякаш криеш нещо незаконно.

Монети от четвърт долар ли? За какво са й?

— Знаеш ли какво — продължи тя. — На четири преки от теб има един италиански ресторант, казва се „Джузепе Джо“. Не ме питай на коя улица се намира.

— Знам го.

— Има маси отвън под тентата. Днес е хубав пролетен ден. Защо не изведеш кучето на разходка и не минеш покрай „Джузепе Джо“. Огледай се за някой познат.

* * *

— Ето го значи, прочутия Нелсън — каза Дот. — Симпатичен разбойник. Мисля, че ме харесва.

— Единственият човек, когото не харесва — отговори Келър, — е разносвачът от китайския ресторант.

— Сигурно е заради натриевия глутамат.

— Нелсън лае по него, а той почти никога не лае. В породата има една част динго, затова е от тихите.

— Нелсън кучето чудо. Какво има, Нелсън? Не обичаш ли свинско със зеленчуци? — Тя даде на кучето парченце. — Мислех, че е по-едър. Като чуе австралийски кетълдог, човек си представя колко са едри овчарските кучета, а кравите са по-едри от овцете и така нататък. Но той е идеален на ръст.

Ако не я търсеше нарочно, Келър можеше и да не разпознае Дот. Той никога не беше я виждал извън къщата на стареца на „Тонтън Плейс“, където тя винаги се мотаеше по домашна рокля или пенъоар. Този следобед беше облечена в костюм, шит по поръчка, и беше направила нещо с косата си. Келър си помисли, че прилича на матрона от предградията, дошла в града на пазар.

— Той си мисли, че пазарувам летни дрехи — каза тя, сякаш прочела мисълта му. — Изобщо не биваше да съм тук, Келър.

— Така ли?

— Занимавах се с лоши неща — продължи тя. — Нали знаеш, безделие и прочие. А ти, Келър? Изкара доста продължителен сушав период. В какво се изразяваше твоето безделие?

Келър погледна ръцете си.

— Нищо особено.

— Как си с парите?

— Оправям се.

— Но би порботил, предполагам.

— Разбира се.

— Затова беше толкова нетърпелив, че ми затвори и хукна към гарата. — Тя отпи от студения си чай и сбърчи нос. — Това струва два долара чашата, а го правят от готова смес. Питал ли си се защо не идвам в града? А е хубаво човек да поседи на открито.

— Приятно е.

— Ти сигурно го правиш всеки ден. Извеждаш кучето, купуваш си вестник и сядаш някъде да пиеш кафе. Да минава времето. Така ли е, Келър?

— Понякога.

— Много си търпелив, Келър, признавам. Аз се мъча с хиляди заобикалки да стигна до въпроса, а ти си седиш срещу мен, сякаш нищо не те вълнува. Но нали точно там е работата, а? Теб нищо не те вълнува и мен нищо не ме вълнува.

— Понякога няма работа — отговори той. — Ако няма поръчки...

— Имаше поръчки.

— Така ли?

— Аз не съм тук, ти не си ме виждал и не сме водили този разговор, ясно ли е?

— Ясно.

— Не знам какво му става, Келър. С него се случва нещо, но не знам какво. Сякаш е изгубил желание за работа. Хората звънят, искат да правят поръчки по твоята част. Той им отказва. Заявява, че в момента не разполага с човек. Казва им да се обадят другаде.

— А обяснява ли ти защо постъпва така?

— Винаги има някакво обяснение. С този не желае да си има работа, онзи няма да плати достатъчно, на третия не му е чиста работата. Поне три поръчки е отклонил тази година.

— Виж ти.

— А кой знае какви още запитвания е имало, за които не знам.

— Питам се какъв е проблемът.

— Предполагам, че ще премине — рече тя. — Само че кой знае кога? Затова направих нещо откачено.

— Така ли?

— Не ми се смей, чу ли?

— Няма.

— Знаеш ли списанието „Мърсенари Таймс“?

— Нещо като „Солджър във Форчън“.

— Подобно, но по-диво и откачено. — Тя извади екземпляр от чантата си и му го подаде. — Страница четирийсет и седем. Оградена е, не можеш да я сбъркаш.

Обявата беше тип поверителна, в раздел „Специални услуги“, оградена с червен флумастер. „Спешни поръчки. Специалист по отстраняване. Пишете за Токсични отпадъци, п.к. 1149, Йонкърс, Ню Йорк“.

— Токсични отпадъци? — учуди се той.

— Май не беше добра идея — призна тя. — Мислех, че звучи сериозно, студено, смъртоносно и застрашително. Получих няколко писма от хора, които искат да им изхвърлят химичните отпадъци или да им пресушат блатото, или да баламосат екологични организации. Освен това получавам покани да се абонирам за издание по въпросите на сметосъбирането.

— Но си получила и друго.

— Да, получих шест писма от хора, които са разбрали за какво отстраняване говоря. Чудех се що за идиот би отговорил директно на такава реклама и повечето бяха каквото си представяш. Изгорих пет от тях.

— А шестото?

— То беше прилежно напечатано на фирмена бланка, моля ти се. И то на английски език. Но ето, прочети го сам.

— Кресида Уолъс, 411 „Феървю авеню“, Мъскатийн, Айова 52761. Уважаеми господине или госпожо...

— Не на глас, Келър.

Уважаеми господине или госпожо, зачете той наум. Мога само да се надявам, че услугата по отстраняване, която предлагате, е от вида, който търся. Ако това е така, спешно се нуждая от услугите ви. Казвам се Кресида Уолъс, на четирийсет и една години, пиша и илюстрирам книги за деца. От петнайсет години съм разведена и нямам деца.

Макар животът ми никога да не е бил твърде вълнуващ, аз изпитвах удовлетворение от работата си и доволство от личния си живот. Докато преди четири години един напълно непознат човек не започна да превръща живота ми в кошмар.

Без да навлизам в подробности, ще ви кажа, че съм невинна жертва на воайор. Защо този човек е избрал мен, е пълна загадка. Не съм нито водеща на популярно шоу, нито млада тенис звезда. Имам приятна външност, но в никакъв случай не съм ослепителна красавица. Не го познавах и не съм вършила нищо, с което да привлека неговия интерес или зла умисъл. Но той не ме оставя на мира.

Паркира автомобила си от другата страна на улицата и ме наблюдава с бинокъл. Следи ме, когато изляза от дома. Звъни ми по всяко време. Отдавна престанах да вдигам телефона, но той не спира да оставя ужасно неприлични и заплашителни съобщения на телефонния ми секретар.

Когато всичко започна, живеях в щата Мисури, в предградие на Сейнт Луис. Не мога да изброя колко пъти съм сменила номера си. Той винаги успява да научи новия ми телефон. Нямам представа как. Може би разполага със свой човек в телефонната компания...

Той прочете писмото до края. В него се описваше постепенното увеличаване на тормоза. Онзи започнал да ѝ казва, че ще я убие, и да описва начина, по който ще отнеме живота ѝ. Няколко пъти прониквал с взлом в дома ѝ в нейно отсъствие. Откраднал от коша за пране част

от бельото ѝ, срязал една картина и написал с червилото ѝ на стената неприлично послание. Извършил редица вандалски актове върху автомобила ѝ. След едно от проникванията в дома ѝ тя си купила куче; седмица по-късно, прибирайки се вкъщи, установила, че кучето го няма. Скоро след това на телефонния ѝ секретар било оставено ново съобщение. Никаква човешка реч, само лай и скимтене, приключили със звук, който тя описваше като изстрел.

— Господи! — възкликна Келър.

— Кучето, нали? Знаех си, че това ще ти въздейства.

От полицията ми заявиха, че нищо не могат да направят. И то в два различни щата. Издадоха заповед за охрана, но каква е ползата? Той я нарушава когато си поиска. Напълно безнаказано. Полицията е безпомощна и не е в състояние да предприеме нищо, докато той не извърши престъпление. Вече е извършил няколко, но все не оставя достатъчно доказателства, за да бъде обвинен. Съобщенията на телефонния ми секретар не могат да послужат като доказателство, защото той използва някакво устройство, което променя гласа му. Понякога преиначава гласа си на женски. Първия път вдигнах слушалката, защото си помислих, че не е той, но след това изведнъж чух противния му глас в ухото си. Той ме обвини в ужасни постъпки и се зарече да ми причини мъчения и смърт.

По неофициален съвет на един от полицаите си купих пистолет. Ако имах възможност, щях да застрелям този мъж без никакво колебание. Но дали когато ме нападне, пистолетът ще ми бъде подръка? Съмнявам се. Убедена съм, че той внимателно ще подбере момента и ще ме нападне, когато съм напълно безпомощна.

Съзнавам риска, който поемам, като пиша на човек, който е още по-непознат за мен от мъчителя ми. Несъмнено ще можете да използвате това писмо като инструмент за изнудване. Мога само да кажа, че ще загубите времето си. Няма да заплатя нито цент. Ако пък

сте от службите и това е някакъв капан, в който да ме уловите, тогава си ловете на воля! Не ми пука.

Ако сте това, за което се представяте, моля, свържете се с мен на следния номер... Номера го няма в указателя, но вече е известен на моя враг. Представете се с фразата „Токсични отпадъци“. Ако съм у дома, ще вдигна. Ако не, просто затворете и се обадете пак по-късно.

Не съм богата, но постигнах известен успех в професията си. Спестих малко пари и ги инвестирах разумно. Ще заплатя всичко в рамките на възможностите си на онзи, който ме отърве от дяволския човек.

Той сгъна писмото, прибра го в плика и го подаде през масата.

— Е, Келър?

— Обади ли й се?

— Първо отидох в библиотеката. Тя е истинска. Издава е цял куп книги за деца. Сама ги пише и рисува илюстрациите. „Зайчето, което си загуби ушите“ и тям подобни.

— Как си е загубило ушите?

— Не съм чела книгите, Келър, само се уверих, че ги има. После я проверих в каталога за автори. Там присъстваше със стария си адрес в Уебстър Гроувс, Мисури. След това се прибрах у дома и го наблюдавах как реди пъзел. Сега това е любимото му занимание — да реди пъзели. Когато ги нареди, ги подлепва откъм гърба с картон и ги окачва на стената като трофеи.

— Откога е така?

— От доста време — отвърна тя. — След това слязох долу и включих телевизора, а на следващия ден излязох да намеря уличен телефон и се обадох в Мъскатийн. Докато бях в библиотеката, проверих и градчето. На Мисисипи е.

— Все някъде ще е.

— Как ти се струва, Келър? Каж ми.

Той се пресегна и погали кучето.

— Мисля, че си търсиш белята. Ако този тип бъде пречукан, полицията ще пристигне при нея още преди да е истина трупът. Тя

ще запее като славей. Искам да кажа, че тя вече ни разкри всичко, без дори да сме я питали.

— Така е. Тя ще се срине още щом потропат на вратата ѝ.

— Е?

— Само че тя не знае нищо — отвърна Дот. — И не може да им каже нещо, което не знае, нали така? Това е първото, което ѝ казах, след като изрекох „Токсични отпадъци“ и тя вдигна телефона. Обясних ѝ всичко. Няма име, няма гонка. Дадох ѝ един номер и казах половината предварително, половината при свършена работа. В брой, петдесетачки и стотачки. Опаковай ги хубаво и ги прати по „ФедЕкс“ на Джон Смит на адрес еди-коя си куриерска кутия в Скарсдейл.

— Джон Смит?

— Първото име, което ми хрумна. Веднага щом приключихме разговора, отидох и наех пощенска кутия на това име. Собственикът е афганец и не различава Смит от гастрит. По-добро е от пощата, защото можеш да се обадиш и да попиташ дали има нещо за тебе. Обадих се вчера и познай.

— Беше изпратила парите?

Тя кимна.

— Бях ѝ казала: „Пратете половината и нашият полеви служител ще се обади, когато се захване със случая. Ще се представи и ще изиска нужната информация. Вие никога няма да се срещнете очи в очи, но той ще координира нещата с вас и ще има грижата за всичко. А след това ще получите едно последно обаждане, с което ще бъдете известена къде да изпратите остатъка от сумата“.

Келър се замисли.

— Има неща, които могат да проследят. Пощенския клон, куриерската кутия. Разпечатката от телефонните разговори.

— Винаги има по нещо.

— Тц. Каква цена поиска?

— Малко по-висока от стандартната.

— И ти получи половината пари, а тя няма идея на кого ги е изпратила.

— Което означава, че мога просто да ги задържа. Разбира се, помислих си го. Ако ти откажеш работата, сигурно това ще направя.

— Сигурно? Няма ли да върнеш парите?

— Не, но мога да звънна тук-там и да потърся друг стрелец.

— Още не съм отказал — забеляза той.
— Не бързай.
— Старият ще получи припадък. Нали се сещаш?
— Уф, добре че ми напомни за това, Келър. Никога не бих се сетила.
— А какво означава това „Няма име, няма гонка“? Чувал съм израза, разбирам значението, но каква е тази гонка, знаеш ли?
— Просто израз, за бога.
— Дай ми още веднъж писмото — каза той и го прочете набързо.
— В повечето случаи хората, които наемат подобни услуги, имат и друг изход. Дори да не го осъзнават.
— Е?
— Но какъв избор има тя?
— Нелсън — каза Дот, — знаеш ли какво стана? Току-що видях как стопанинът ти се самонавива за нещо.
— Мъскатийн — изрече той. — Там кацат ли самолети?
— Не и доброволно.
— Какво правим? Отивам там, обаждам се, казвам „Токсични отпадъци“ и чакам да ми вдигне?
— Вече е „Токсична криза“. Смених паролата от съображения за сигурност.
— Слава богу — отвърна той. — В днешно време предпазливостта е всичко.

Когато се върна в апартамента, звънна на Андрия и се уговориха тя да се погрижи за Нелсън, докато отсъства. След това намери Мъскатийн на картата. Човек можеше и да лети дотам или поне до Девънпорт, но Чикаго не беше чак толкова далеч. „Юнайтед“ имаха директни полети до Чикаго на всеки час, а летище „О’Хеър“ е приятно анонимно място, от което човек може да наеме автомобил.

Той отлетя сутринта, там го очакваше кола под наем от „Херц“, пристигна в Мъскатийн и се настани в мотел още преди да е станало време за вечеря. Хапна в „Пица Хът“, прибра се и седна на ръба на леглото си. Беше използвал фалшива карта за самоличност, за да наеме кола на „О’Хеър“, а се беше регистрирал в мотела под друго име, плащайки предварително в брой за едноседмичен престой. Въпреки

всичко не желаше да звъни на клиента от мотела. Имаше си работа с аматьор, а съществуват два принципа, които следва да се спазват при работата с аматьори. Първият е ти самият да бъдеш свръхпрофесионалист. Вторият, уви, е никога да не се занимаваш с аматьори.

На съседната сграда имаше уличен телефон. Беше го забелязал, докато се връщаше от „Пица Хът“. Пусна монета от четвърт долар и избра номера, но след две иззвънявания се включи телефонният секретар и някакъв механичен глас повтори последните четири цифри от номера и го покани да остави съобщение след сигнала.

— Токсичен шок — изговори той.

Не последва нищо. Той остана на линия още петнайсет секунди и затвори.

Дали беше изчакал достатъчно? Може би тя си миеше ръцете или приготвяше в кухнята кафе. Той изрови още четвърт долар и позвъни отново. Отново същото.

— Токсичен шок — изрече той за втори път и почака трийсет секунди, преди да затвори.

Страшна система — помисли си на глас и се върна в мотела.

Когато се прибра в мотела, включи телевизора и изгледа втората половина от филм за жена, която кара любовника си да убие съпруга ѝ. Не беше задължително човек да е гледал първата половина, за да разбере какво се случва или за да се досети, че накрая двамата ще се издънят. Аматьори.

Той излезе навън и позвъни още веднъж.

— Токсичен шок. — Не последва нищо.

По дяволите.

Върху бюрото в стаята му, освен половин дузина менюта от близки заведения за бързо хранене и местно издание за недвижими имоти, разкриващо прелестите на живота в Мъскатийн, имаше листовка, която го канеше да опита късмета си в някоя хазартна игра на параход по Мисури. Отначало идеята го привлече. Представи си стар кораб с лопатни колела, който се спуска надолу по реката към Ню Орлийнс, жени с кринолини и мъже с рединготи и тесни вратовръзки, но знаеше, че нещата не са такива. Първо на първо, корабът нямаше да

се движи. Щеше да стои на котва и качването на борда му по нищо нямаше да се различава от влизането в хотел в Атлантик Сити.

Не, благодаря.

Докато разопаковаше багажа си, той намери сутрешния вестник, който беше прочел в самолета до Чикаго. Не бе успял да го дочете и сега го направи, оставяйки кръстословицата за края. Трябваше да се засече някакъв цитат, който се спускаше като стълба от горния ляв до долния десен ъгъл. Келър харесваше този тип кръстословици, защото ти оставят усещането, че с решаването им стигаш до решението на друга задача. Понякога цитатът се оказваше истинска перла на мъдростта, от онези, които ти се падат в кейк с късметчета.

Често обаче кръстословиците със скрит цитат се оказват трудни и тази беше от тях. На две места в кръстословицата се затрудни, а бяха важни места от цитата и той така и не успя да го разгадае.

Беше поместен трицифрен телефонен номер, на който човек можеше да се обади. Отпечатваха го заедно с кръстословицата всяка сутрин и срещу седемдесет и пет цента човек можеше да разбере отговорите на три от въпросите. Ако набере на телефона си 3-7-D, ще чуе отговора на въпроса от 37 надолу. Вероятно използваша компютри. Едва ли щяха да губят времето на човек с тази работа.

Интересно дали се обаждаше някой? Вероятно, иначе услугата не би съществувала. За Келър това беше объркващо. Той разбираше защо хората решават кръстословици, това е упражнение за мозъка и същевременно начин да минава времето. Но когато стигнеше до края на възможностите си, той просто хвърляше вестника и отново се захващаше с живота си.

Пък и ако си дотам любопитен, трябва само да почакаш до следващия ден, когато ще отпечатат кръстословицата попълнена. Защо да трошиш седемдесет и пет цента за три отговора, ако можеш да почакаш няколко часа и да получиш всичко за половин долар?

Той определи това като проява на незрялост. Беше чел, че истинското мерило за зрелостта е умението човек да отлага удоволствието.

Келър, който беше готов да излезе и да изпробва отново номера, реши да отложи удоволствието. Взе горещ душ и си легна.

На сутринта той слезе с колата в центъра на Мъскатийн и хапна в една закусвалня. Почти всички посетители бяха мъже, облечени в костюми. Келър, също костюмиран, прочете местния вестник над закуската си. Имаше и кръстословица, но той ѝ хвърли един поглед и се отказа да я решава. Най-дългата дума в нея беше от шест букви: *Северната ни съседка*. Когато ставаше дума за кръстословици, при Келър нещата стояха така: „Таймс“ или нищо.

В закусвалнята имаше телефон, но той не желаше разговорът му да бъде чул от местните. Дори никой да не отговореше, той не искаше да го чуят да казва „Токсичен шок“. Напусна закусвалнята и намери уличен телефон на една бензиностанция. Набра номера, изрече двете думи и почти в същия миг женски глас отговори „Ало, ало?“.

Телефон с металически звук, помисли си. Мизерна местна компания за телефонни услуги, какво друго да очакваш. Но все пак беше по-добре от електронния глас на телефонния секретар. Поне говориш с жив човек.

— Всичко е точно — каза той. — Пристигнах.

— Съжалявам, че пропуснах обажданията ви снощи. Трябваше да изляза...

— Да оставим това — прекъсна я той. — Да не приказваме по телефона повече, отколкото се налага.

— Съжалявам. Разбира се, прав сте.

— Трябва да разбере някои неща. Първо името на човека, с когото трябва да се срещна.

Последва пауза. След това тя каза внимателно:

— Бях останала с впечатлението, че няма да има среща.

— Другият човек — каза той, — с когото трябва да се срещна, така да се каже.

— О, не разбрах... Съжалявам, нямам опит в тези неща.

Шегуваш се, помисли си той.

— Казва се Стивън Лаудерхайм.

— Как мога да го намеря? Сигурно не знаете адреса му?

— Страхувам се, че не. Зная номера на колата му.

Той го записа заедно с уточнението, че става дума за двугодишно бяло субару. Тази информация е полезна, каза ѝ, но той не може да кръстосва града в търсене на бяло субару. Къде паркира колата си?

— От другата страна на улицата пред дома ми — отвърна тя. — И то по-често, отколкото бих искала.

— В момента сигурно го няма там?

— Мисля, че не. Момент да погледна... Не, няма го. Снощи ми беше оставил съобщение. Между вашите съобщения. Гадно, противно.

— Бих искал да имам негова снимка — каза той. — Това би ме улеснило. Сигурно не разполагате...

Тя нямаше снимка, но го описа подробно. Висок, слаб, светлокестенява коса, възраст между трийсет и пет и четирийсет, дълго лице, квадратна челюст, едри бели конски зъби. А, да, на брадичката му има трапчинка като на Кърк Дъглас. О, и знае къде работи. Поне е работел там последния път, когато се е намесила полицията. Това ще помогне ли?

Келър вдигна очи към небето.

— Може би.

— Името на фирмата е „Лауд & Клиър Софтуер“ — отговори тя. — Намира се на булевард „Тайлър“ след „Файв Майл Роуд“. Той е компютърен програмист или техник, нещо такова.

— Ето как си набавя телефонния ви номер — каза Келър.

— Моля?

— Не му трябва човек от телефонната компания. Ако се оправя с компютрите, може да хакне системата на компанията и по този начин да научи непубликуваните телефонни номера.

— Нима това е възможно?

— Така знам.

— Е, аз съм безнадеждно старомодна. Все още използвам пишеща машина. Но поне е електрическа пишеща машина.

Той разполагаше с името, адреса, колата и точно описание. Трябваше ли му още нещо? Сякаш не.

— Няма да отнеме много време — каза той.

Той намери булевард „Тайлър“, намери „Файв Майл Роуд“, намери „Лауд & Клиър Софтуер“. Компанията се помещаваше в ниска бетонна сграда със служебен паркинг, на който бяха паркирани десетина-дванайсет автомобили, повечето японски, два от тях бели. Липсваше бяло субару, липсваше регистрационна табела, отговаряща на номера, който му беше дала Кресида Уолъс.

Ако Стивън Лаудерхайм не беше на работа днес, той вероятно следеше жертвата си. Келър се върна обратно в града и се насочи към „Феървю авеню“. Улицата се намираше в приятен квартал с къщи, строени преди войната, и с големи дървета. Докато караше бавно покрай номер 411, той безуспешно се оглеждаше за бяло субару, после обиколи района и паркира малко по-надолу от дома на Кресида Уолъс. Къщата беше широка триетажна постройка с храсти, закриващи наполовина прозорците на първия етаж. В една от стаите на третия етаж светеше лампа и Келър прецени, че там Кресида работи на своята електрическа пишеща машина, съчинявайки приятни поучителни приказки, населени с горски създания.

Той обядва и се върна при „Лауд & Клиър“. Нямаше никакво бяло субару. Почака известно време и се върна на „Феървю авеню“. Нямаше бяло субару, а лампата на третия етаж не светеше. Върна се в мотела.

Същата вечер по Ейч Би О даваха филм, който искаше да гледа, но мотелският телевизор не ловеше канала. Той се подразни и помисли да се премести в друг мотел малко по-надолу на същата улица, където табелата отпред обещавахе Ейч Би О, както и водно легло за някои от стаите. Реши, че това е глупаво и той е достатъчно зрял, за да отложи това удоволствие дори при условие че се налагаше да отложи удоволствието от това да отстрани Стивън Лаудерхайм и да се махне от Мъскатийн.

Прелисти указателя, търсейки абонат на име Лаудерхайм. Липсваше телефонен номер, което не го изненада. Потърси абонат на име Кресида Уолъс, макар да знаеше, че не е поместена в указателя. Имаше няколко абоната с фамилия Уолъс, но никой от тях не живееше на „Феървю“ и не се казваше Кресида.

Имаше абонати на име Келър, един от тях с инициал Дж., друг с инициали Дж. Д. Всеки от двамата можеше да се казва Джон.

Понякога правеше това. Търсеше името си в телефонните указатели на непознати градове, сякаш наистина беше възможно да открие там себе си. Не друг човек със същото име, това се случва понякога, неговото име не беше рядко срещано. А да намери именно себе си, водещ съвсем различен живот в някой друг град.

Но това беше само хрумване. Той не страдаше от шизофрения и знаеше, че това е невъзможно. Питаше се какво би казал за това онзи психотерапевт. Той определено си беше създал неприятности с въпросния терапевт, особено към края, но трябваше да признае, че беше стигнал до някои полезни открития. Но това, че търсеше себе си в Мъскатийн, Айова, би било предизвикателство за доктор Брийн.

Той излезе да потърси уличен телефон, напъха вътре няколко монети от четвърт долар и позвъни в апартамента си в Ню Йорк. Обади се Андрия.

— Ще се прибера утре или вдругиден — каза той, — не знам със сигурност.

— Жалко, че никога не ти казват колко време ще си там.

— Такава е работата.

— Сигурно ти носи голямо удовлетворение — каза тя. — Долиташ, оправяш всичко, превръщаш хаоса в ред.

Той ѝ беше казал, че е бизнес консултант, когото пращат да оправи нещата, когато местните служители изпаднат в затруднение. После една вечер стана ясно, че тя знае с какво се занимава, но може да го преживее, стига да не я нарани. А сега сякаш беше забравила всичко.

— Остани колкото трябва — отвърна тя. — Ние с Нелсън си прекарваме чудесно.

— Знаеш ли какво направих? — изтърси той. — Потърсих името си в телефонния указател.

— Намери ли го?

— Не, но какво според теб означава това?

— Остави ме да помисля, става ли?

— Разбира се — каза той. — Помисли си колкото искаш.

На следващата сутрин Келър хапна в закусвалнята, завъртя покрай къщата на „Феървю авеню“, след което подкара към софтуерната фирма. Този път бялото субару беше на паркинга, а на регистрационните му табели бяха изписани търсените букви и числа. Келър паркира на удобно за наблюдение място и зачака.

По обяд няколко мъже и жени излязоха от сградата, качиха се на автомобилите си и отпътуваха. Никой от тях не отговаряше на

описанието на Стивън Лаудерхайм и никой не се качи в бялото субару.

В дванайсет и половина двама мъже излязоха от сградата и тръгнаха навън заедно, увлечени в разговор. И двамата носеха зелени панталони, избелели дънкови ризи и маратонки, но във всяко друго отношение се различаваха ярко един от друг.

Единият беше нисък и дундест, с тъмна коса. Другият... другият просто трябваше да бъде Лаудерхайм. Той отговаряше на описанието на Кресида Уолъс до най-малката подробност.

Двамата се качиха на субаруто на Лаудерхайм. Келър ги проследи до италиански ресторант, част от щатска верига подобни заведения. После се върна обратно до „Лауд & Клиър“ и паркира на старото си място. В два без петнайсет субаруто се върна и двамата мъже влязоха в сградата. Келър напусна мястото и намери един супермаркет, откъдето купи пакет гранулирана захар и фуния. От железарски магазин в същия търговски комплекс си купи голяма отвертка, чук и двуметров кабел. Върна се при „Лауд & Клиър“ и се захвана за работа.

Пред капачката на резервоара на субаруто имаше вратичка, която беше заключена. Той нагласи отвертката върху ключалката, удари я рязко с чука и капачката се отвори. Свали капачката, пъкна фунията, изсипа захарта, върна капачката, затвори вратичката и се върна зад волана на своя автомобил.

Малко след пет служителите на „Лауд & Клиър“ започнаха да се точат навън от фирмата. Към шест часа на паркинга бяха останали само три коли. В шест и двайсет спътникът на Лаудерхайм излезе, качи се в кафяв буик сенчъри и отпътува. Останаха две коли, една от които — бялото субару, и в седем те все още бяха там. Келър седеше зад волана и отлагаше удоволствието. Беше закусвал леко, две понички и чаша кафе, и беше пропуснал обяда. Можеше да си вземе нещо за хапване, докато беше в магазина, но не се сети. Сега пропускаше вечерята си.

Гладът предизвика у него раздразнение. Две коли на паркинга и вероятно двама, най-много трима души в сградата. Вече се бавеха два часа след края на работното време и нищо не гарантираше, че няма да останат вътре цяла нощ. Може би Лаудерхайм изчакваше офиса да се опразни, за да може спокойно да се обади на Кресида.

Дали да не влезе вътре и да ги очисти и двамата? Нямаше дори да разберат откъде им е дошло. Двама на цената на един и чао. Полицията щеше да си помисли, че някой озлобен служител е превъртял. В днешно време такива работи се случват навсякъде, не само в пощенските станции.

Зрелост, призова той себе си. Зрелост, отложено удоволствие. И преди всичко — професионализъм.

В седем и половина вече беше готов да преосмисли отношението си към професионализма. Вече не изпитваше глад, но кипеше от ярост, насочена към Стивън Лаудерхайм.

Кучият му син.

Защо, по дяволите, ще дебне горката женица, която прекарва живота си на тавана, за да пише за котенца и зайчета? Да отвлече кучето ѝ, да го измъчва, да го умъртви и да ѝ пусне запис на предсмъртната агония на животното. Да умъртвиш това копеле е недостатъчно. Заслужава да му втъкнеш фунията в устата и да му сипеш препарат за почистване на печки.

За вълка говорим.

Стивън Лаудерхайм се появи и задържа вратата за някакъв смотльо с бяла престилка и рехави мустачки. Господи, дано не се отправят към една и съща кола. Не, застанаха до различни коли и Лаудерхайм се спря за миг, след като отключи субаруто, за да размени последни думи на раздяла със смотльоото в престилка. Добре че не беше планирал да го причака на паркинга.

Смотльоото отпътува първи. Келър седеше и наблюдаваше субаруто, докато Лаудерхайм не запали двигателя и не потегли към града.

Келър му даде две пресечки преднина и пое след него.

* * *

След „Фор Майл Роуд“ Келър спря зад осакатеното субару. Лаудерхайм вече беше вдигнал капака и се мръщеше над двигателя.

Келър слезе от колата и се приближи до него.

— Чух звука, който колата ти издаваше — каза му, — мисля, че се сещам какъв е проблемът.

— Трябва да е нещо по двигателя — отвърна Лаудерхайм, — но не мога да разбера какво. Не е правил такава нещо досега.

— Мога да го оправя.

— Сериозно?

— Имаш ли щанга?

— Би трябвало — каза Лаудерхайм и заобиколи колата, за да отвори багажника. Намери щангата и я подаде на Келър, но я дръпна обратно. — На гумите нищо им няма.

— Добре че ми каза — отвърна Келър. — Дай щангата.

— Добре, но...

— Абе не се ли познаваме. Ти си Стивън Лаудерхайм, нали?

— Да, познаваме ли се?

Келър го погледна, взря се в симпатичната трапчинка на брадичката и едрите бели зъби. Разбира се, че това беше Лаудерхайм. Кой друг би могъл да е? Все пак професионалистът иска да е сигурен. А и неотдавна се беше случило да сбърка и не желаше това да се повтори.

— Много здраве от Кресидата.

— Ъ?

Келър заби щангата в слънчевия му сплит. Резултатът беше обнадеждаващ. Лаудерхайм издаде ужасен звук, хвана се с две ръце за корема и се свлече на колене. Келър го сграбчи за ризата и го завлече отстрани, така че субаруто до ги скрие от пътя. След това вдигна високо щангата и я стовари върху главата на Лаудерхайм.

Мъжът се просна на земята все още в съзнание, като стенеше тихо. Дали да не го довърши с още два удара?

Не. Да се придържахме към сценария. Келър издърпа кабела от джоба си, разви около шейсет сантиметра и стегна врата на Лаудерхайм в примка. Възседна го, забивайки коляно в гърба му, и го удуши.

Мисисипи, легендарната майка на всички реки, погълна щангата, чука, отвертката, фунията. Празният пакет от захарта заплува по течението.

От един уличен телефон Келър се обади на клиента.

— Токсичен шок — каза той, чувствайки се като идиот. Не последва отговор. Той затвори.

Върна се в хотелската стая, опакова си багажа и го занесе в колата. Не беше необходимо да уведомява хотелския администратор. Беше платил за една седмица предварително и когато седмицата изтечеше, щяха да си вземат стаята.

Насили се да отиде до „Пица Хът“ и да си поръча нещо за хапване. Искаше единствено да стигне до летище „О’Хеър“ и да хване първия полет за Ню Йорк, но знаеше, че трябва да вкара малко храна в организма си. В противен случай щяха да почнат да му се привиждат неща, можеше да завие рязко в опит да избегне някое въображаемо препятствие и да хвърли колата в канавката. Професионализъм, повтаряше си той, докато изяде пицата с едно средно пепси.

След това се обади по телефона.

— Токсичен шок — изрече.

И тя отговори.

— Работата е свършена — съобщи й.

— Искате да кажете, че...

— Искам да кажа, че работата е свършена.

— Не мога да повярвам. Господи, не мога да повярвам.

Вече си добре, щеше му се да добави, можеш отново да живееш нормално.

Вместо това, хладно и професионално, той й каза как да извърши последното плащане. Сумата в брой, също както преди, изпратена по „Федерал Експрес“ до Мери Джоунс, в друга пощенска кутия, този път в Пийкскил.

— Не мога да ви се отблагодаря — изрече жената.

Келър замълча, само се усмихна и затвори.

Докато пътуваше на север и на изток през Илинойс, Келър премисли отново всичко. „Много здраве от Кресиди.“ За какъв се мислеше, за ангел отмъстител? За рицар в сияйни доспехи?

Господи.

Но така става, когато цял ден караш на две понички и едно кафе. Това беше обяснението. Беше станал раздразнителен и кисел и го бе

приел лично.

Но, продължи мисълта си той, след като върна колата и си купи билет, този Лаудерхайм безспорно беше много долно копеле. Светът не беше изгубил нищо.

Освен това в ушите му все още звучеше благодарността ѝ, а това беше приятно.

— Мислих за това, дето си търсил името си в телефонните указатели — каза Андрия.

— И?

— Първо се сетих, че по този начин търсиш да откриеш себе си. Но после ми хрумна нещо друго. Мисля, че така се уверяваш, че не си случаен.

— Случаен?

— Ами ако те няма там, значи не си случаен.

Осем-девет дни по-късно се обади Дот. По някакво съвпадение той тъкмо решаваше кръстословицата.

— Келър — каза тя, — познай какво не получи Мери Джоунс по пощата.

— Странно — каза той. — Още ли ги няма? Може би трябва да ѝ се обадиш. Може „ФедЕкс“ да са объркали пратката.

— Късно живееш, момче. Вече го направих.

— И?

— Абонатът е закрит... Келър, чуваш ли ме?

— Опитвам се да мисля. Сигурна ли си, че...

— Обадох се отново и чух същото съобщение. „Номерът, с който се опитвате да се свържете, тези и тези цифри, е закрит.“ Не оставя място за съмнение.

— Не.

— Парите не пристигнаха, а абонатът е закрит. Това не те ли кара да се замислиш?

— Може да са я арестували, преди да успее да изпрати парите — предположи той.

— После са я затворили в килия и са я оставили там? Една кротка женица, която пише приказки за глухи зайци?

— Е...

— Чакай да се изнеса вляво, за да задмина няколко бавнодвижещи се превозни средства — каза тя. — Това, което направих, беше да се обадя на „Услуги“ в Сейнт Луис.

— В Сейнт Луис ли?

— Уебстър Гроувс е предградие на Сейнт Луис.

— Уебстър Гроувс ли?

— Мястото, където Кресида Уолъс живее според справочника в библиотеката.

— Но тя се е преместила — възрази Келър.

— Човек би предположил това, нали? Само че на „Услуги“ имаха телефонния ѝ номер и аз взех, че се обадох. И познай какво?

— Стига, Дот.

— Обади се жена. Никакъв телефонен секретар, никакви електронни глупости. „Ало?“ „Кресида Уолъс, моля.“ „На телефона.“ Не беше същият глас. „Писателката Кресида Уолъс ли е?“ „Да.“ „Авторката на «Зайчето, което изгуби ушите си»?“

— И тя отвърна, че да?

— Според теб колко жени носят името Кресида Уолъс? Не знаех как да продължа. Казах ѝ, че съм от някакъв вестник в Мъскатийн и исках да узная впечатленията ѝ от града. Келър, тя нямаше и най-малка представа за какво говоря. Наложих се да ѝ обясня в кой щат се намира Мъскатийн.

— Човек би очаквал поне да е чувала за него. Не е толкова далече от Сейнт Луис.

— Мисля, че не пътува много. Според мен си седи у тях и си пише приказките. Това е, което установих. Живее в Уебстър Гроувс от трийсет години.

Той пое рязко въздух.

— Къде се намираш, Дот?

— Къде се намирам ли? На един уличен телефон на километър от нас. И дъждът ме мокри.

— Прибери се — каза ѝ той. — Дай ми един час и ще ти звънна.

* * *

— И така — поде той, около два часа по-късно. — Ето какво се оказва. Стивън Лаудерхайм не е бил извратеняк, който се занимава със следене на невинни жени.

— И аз стигнах до този извод.

— Бил е съдружник в „Лауд & Клиър Софтуер“. Той и някакъв тип на име Рандал Клиъри основали фирмата. Лаудерхайм и Клиъри — „Лауд & Клиър“.

— Хитро.

— Лаудерхайм бил женен, баща на две деца, участвал в шампионата по боулинг, бил член на „Ротари“ и на Младежката камара.

— Не ми прилича на човек, който би отвлякъл и измъчвал куче.

— Нали?

— Кой го е натопил? Жена му?

— Мисля, че съдружникът му. Фирмата се развивала прекрасно и една от големите компании в Силиконовата долина искала да я купи. Предполагам, че единият е искал да продава, а другият не. Или е имало някаква застраховка на съдружието. Примерно ако единият съдружник почине, другият изкупува дела му на предварително определена цена и изплаща на вдовицата обезщетението по застрахователната полица. Разбира се, сега фирмата струва двайсет пъти повече от сумата, за която е било сключено споразумението.

— Как разбра всичко това, Келър?

— Обадох се в редакцията на мъскатийския вестник, казах им, че пиша репортаж за злополуката за някакво компютърно списание и ги помолих да ми изпратят по факса некролога и официалната информация по убийството.

— Ти имаш факс?

— В сладкарницата зад ъгъла имат факс. Всичко, което онзи от Мъскатийн ще разбере от номера, който му дадох, е, че се намира в Ню Йорк.

— Хубаво.

— Факса, който получих, ми даде идея за някои други източници. Можех да прекарам още един час на телефона и да разбера повече, но

прецених, че това е достатъчно.

— Повече от достатъчно — рече тя. — Келър, това дребно лайно ни измами. И освен това ни избомби с парите.

— Точно това не мога да разбера — отвърна той. — Защо трябваше да ни бомби? Трябваше само да прати парите и повече никога нямаше да се сетя за Айова, освен ако не прелитам над щата със самолет. Всичко му беше тип-топ. Трябваше само да се издължи.

— Подло копеле — каза Дот.

— Няма логика. Плати половината, без да знае изобщо на кого изпраща сумата. Щом може да си позволи да направи това, представи си за какви пари става дума.

— Излязъл е на далавера.

— Той да, а ние не. Тъпо.

— Много тъпо.

— Знаеш ли какво си мисля? — продължи той. — Мисля, че парите са най-малкото. Мисля, че той е искал да изпита превъзходство над нас. Иначе защо ще си прави труда с цялата тази история с Кресида Уолъс? Да не ме смята за бойскаут, който не си е свършил доброто дело за деня?

— Смятал ни е за аматьори, Келър. Смятал е, че трябва да ни надъха.

— Е, сметките му са грешни — отвърна той. — Трябва да си събера багажа, полетът ми е след час и половина, а трябва да се обадя и на Андрия. Ще си приберем парите, Дот, не се притеснявай.

— Не се притеснявам — каза тя.

Кой от двамата е Клиъри, питаше се той. Дебелият, с когото бяха излезли на обяд, или смотанякът с бялата престилка, който излезе с него на паркинга?

А може би е някой друг, когото Келър още не бе виждал. Клиъри като нищо може да е бил извън града същия ден, за да си осигури алиби.

Без значение. Не е нужно да знаеш как изглежда човек, за да му се обадиш по телефона.

Клиъри, също като съдружника си, имаше необявен домашен телефон. Но фирмата „Лауд & Клиър Софтуер“ бе вписана в указателя.

Келър позвъни от мотелската си стая — този път беше отседнал там, където предлагаша Ейч Би О. Той включи електронната джаджа, която си беше купил от магазина, и когато вдигна жена, той каза, че желае да говори с Рандал Клиъри.

— За кого да предам?

Каза „кого“, а не „кой“, забеляза той. Доста културно като за Мъскатийн, Айова.

— Кресида Уолъс — отвърна той.

Тя постави връзката в режим на изчакване, но не му се наложи да чака дълго. Секунди по-късно чу непознат мъжки глас:

— Клиъри на телефона. Кой се обажда?

— А, господин Клиъри. Обажда се Кресида Уолъс.

— Едва ли.

— Напротив — продължи Келър, — научих, че използвате името ми непозволено и ужасно се разстроих.

Откъм Клиъри настъпи тишина. Келър изключи джаджата, която досега променяше тона на гласа му.

— Токсичен шок — изговори вече с истинския си глас. — Тъпо копеле.

— Възникна проблем — каза Клиъри. — Ще изпратя парите.

— Защо не се обади?

— Щях да го направя. Не можете да си представите колко зает бях.

— Защо си изключи телефона?

— Мислех, че се досещате — за сигурност.

— Ясно — каза Келър.

— Ще платя.

— Несъмнено — каза Келър. — Още днес. Ще изпратиш парите по „ФедЕкс“ още днес. Бърза пратка. Мери Джоунс трябва да ги получи утре. Ясен ли съм?

— Абсолютно.

— Освен това цената се повиши. Помниш ли колко трябваше да изпратиш?

— Да.

— Умножи по две.

Настъпи тишина.

— Невъзможно. Това е изнудване, за бога.

— Слушай — натърти Келър, — улесни си живота и си събери акъла.

Отново настъпи тишина, но този път за кратко.

— Добре.

— В брой, утре трябва да са там. Разбрано?

— Разбрано.

Обади се на Дот от уличен телефон, вечеря и се прибра в стаята си. Имаше Ейч Би О, затова пък, разбира се, не даваха нищо интересно. Така му беше тръгнало.

На другия ден той подмина закусвалнята и хапна в „Денис“ на магистралата. След това подкара към Девънпорт и по пътя се отби на две места — в един магазин за спортни стоки и в една железария. Прибра се в мотела и към два следобед се обади в Уайт Плейнс.

— Обажда се Кресида Уолъс — заяви той. — Някой да ме е търсил?

— Брей, работи! — възхити се Дот. — Звучиш като жена.

— Но плача като малко момиченце.

— Много смешно. Спри това чудо. Звучиш като жена, но говориш като себе си със своите интонации. Искам да чуя Келър, когото познавам така добре.

Той изключи джаджата.

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре. Твоят човек изпрати нещата.

— Не е объркал адреса значи.

— Не.

— Изглежда, тази джаджа за гласа свърши работа — каза той. — Стана му ясно, че всичко знаем.

— И без това щеше да плати — отвърна тя. — Само трябваше малко да го пораздрусаш. Просто си искал да изпробваш новата си играчка. Кога се прибираш?

— Не веднага.

— Това ми е ясно.

— Мисля да се позабавя няколко дни — отвърна Келър. — Точно сега той е малко наежен и внимава. Но следващата седмица ще свали гарда.

— Сигурно.

— Освен това градът не е лош.

— Господи, Келър.

— Какъв е проблемът?

— Градът не бил лош. Хващам се на бас, че ти си първият човек, който го казва, включително председателят на местната туристическа камара.

— Наистина не е лош — настоя той. — Телевизията в хотела има Ейч Би О. На съседната улица има „Пица Хът“.

— Не казвай това на никого, Келър, че всички ще се юрнат нагам.

— Освен това трябва да свърша малко работа.

— Какво например?

— Първо една металоластика. И искам да купя някои неща за Андрия.

— Само не пак обеци.

— Обещите никога не са прекалено много — отвърна той.

— Така си е — съгласи се тя. — Не мога да не се съглася.

Той затвори, извади ножовката, която беше купил от железарията, и отрязва по-голямата част от дулата на двуцевката, която беше купил от магазина за спортни стоки, след което смени ножа на ножовката и отрязва по-голямата част от приклада. Зареди и двете цеви и пъкна пушката под матрака. След това се разходи с колата покрай реката, докато намери подходящо място, където изхвърли отрязаните цеви, ножовката и кутията патрони в Мисисипи. *Токсични отпадъци*, помисли си той и поклати глава, представяйки си що боклук се изхвърля в тази река.

После се разходи с колата, за да се порадва на хубавия ден, и се върна в мотела. Точно в този миг Рандал Клиъри си внушаваше, че всичко е наред, вече се е издължил и няма от какво да се притеснява. Но все още не беше съвсем убеден в това.

Няколко дни по-късно щеше да се убеди. Може би дори щеше да си помисли, че не е трябвало да се връзва на блъфа на Келър или поне да не се съгласява да плаща двойно. Но проблемът беше никакъв, ставаше дума само за пари, а пари той имаше бол.

Тъп аматьор.

Кой от двамата беше все пак? Смотанякът с рехавите мустачки?
Или дебелакът? Или някой непознат?

Е, щеше да разбере.

С ясно съзнание за своя професионализъм и зрелост, Келър се облегна назад и вдигна краката си на масата. Това да отлагаш удоволствието можеше да се окаже по-забавно, отколкото някога би си помислил.

7. ИЗБОРЪТ НА КЕЛЪР

Седнал зад волана на взет под наем плимут, Келър държеше под око къщата на дебелия. Тя беше грамадна, с колони, моля ви се, с автомобилна алея, завършваща в кръг, и с безбрежна поляна. Келър, който беше окосил достатъчно поляни като юноша, се запита колко би получил един хлапак за косенето на такова чудо.

Труден въпрос. Проблемът беше, че не разполагаше с база за сравнение. Беше получавал по два-три долара за поляни, които изглеждаха като пощенски марки в сравнение с този зелен океан. Имайки предвид разликата в размерите и неумолимото обезценяване на долара с времето, колко можеше да струва косенето на такава поляна? Двайсет долара? Петдесет долара? Повече?

Друг възможен отговор, заподозря Келър, беше, че хора с такива поляни не наемат хлапета да бутат косачката. Те си имат градинари, които редовно се появяват с подходящите за сезона инструменти, през лятото косят, през есента събират окапалите листа, през зимата ринат сняг. Срещу определена месечна сума, приятна кръгла сума, която за богатия не означава нищо, защото той най-вероятно я минава като разход на компанията или я приспада от данъците си. Или с по-усърден счетоводител прави и двете.

Келър, който живееше в неголям апартамент в центъра на Манхатън, нямаше поляна за косене. Пред блока им имаше дърво, засадено и обгрижвано от отдела по озеленяване към общината; листата на дървото окапваха през есента, но никой не ги събираше. Вятърът с лекота ги издухваше нанякъде. Снегът, ако не се стопеше от само себе си, се изриваше от портиера на блока, който се грижеше за асансьорите, сменяше изгорелите лампи в общите части и отстраняваше по-леките повреди по инсталациите в блока. Всъщност Келър водеше доста безгрижен живот. Трябваше единствено да плаща наема си навреме, за всичко останало се грижеха други хора.

Така му харесваше. Въпреки това, когато работата му го откъсваше от дома, той често си задаваше въпроси. Фантазиите му

като цяло витаеха около по-прости и обичайни начини на живот. Малка уютна къщичка в някое от предградията, не много отговорна професия. Живот, лишен от усложнения.

Тузарската къща, разположена в престижен район северно от Синсинати, не беше нито уютна, нито малка. Келър не знаеше с какво точно се занимава дебелият, с изключение на факта, че приемаше много посетители и прекарваше доста време в колата си. Не можеше да прецени дали работата му е отговорна, макар да подозираше, че вероятно е такава. Не знаеше и дали съществуването на дебелия беше лишено от усложнения. Това, което със сигурност знаеше, беше, че някой желае да прекрати това съществуване.

Което, разбира се, изискваше намесата на Келър и беше причината той да виси на улицата в наетия от „Авис“ автомобил, наблюдавайки имението на дебелия. Правилно ли беше да го нарече така? Каква е разликата между къща и имение? Какъв беше критерият — размерът или цената? Той помисли над въпроса и реши, че вероятно е комбинация от двете. Обикновена къща от кафяви тухли на Източна шейсет и шеста улица си беше къща, а не имение, дори да струваше пет или десет пъти повече от земята на дебелия. От друга страна, някой фургон, разположен в центъра на сто декара земя, сам по себе си не представлява имение.

Още разсъждаваше върху това, когато часовникът на ръката му изпиука, напомняйки му, че патрулната кола ще мине след пет минути. Той завъртя ключа в стартера, хвърли последен, изпълнен с копнеж поглед към къщата (или имението) на дебелия и потегли.

В мотелската си стая Келър включи телевизора и превъртя програмите с помощта на дистанционното управление, без да напуска стола си. Беше забелязал, че напоследък в повечето прилични мотели имаше дистанционно управление за телевизорите. По едно време бяха започнали да прикрепват дистанционните към нощните шкафчета, но това е удобно само ако гледаш телевизия, докато седиш на леглото. Иначе е досадно. Ако трябва всеки път да става и да ходи до леглото, за да сменя канала или да спира звука на рекламите, то по-добре да прекрачи до самия телевизор.

Разбира се, целта беше да не се крадат дистанционните. Свободно плаващото дистанционно може да отплава с куфара на някой гост завинаги. По същия начин към мебелите бяха закрепени нощните лампиони и самите телевизори. Но това не е проблем, човек не държи да размества нощните лампи или телевизионните апарати. Дистанционното обаче е нещо различно. Това е все едно да заковеш хавлиите в банята.

Той изключи телевизора. Наистина сега не беше проблем да сменя каналите, но беше ужасно трудно да намери нещо интересно за гледане. Взе някакво списание и го разлисти. Това беше четвъртата му вечер в този мотел, а той все още не беше изнамерил подходящ начин да очисти дебелия. Начин имаше, не можеше да няма, но той все още не го беше намерил.

Представи си, че притежава къща като тази на дебелия. Той често фантазираше за къщи, които можеше да купи, и за животи, които би могъл да води. Беше скътал достатъчно пари, за да си позволи да купи някъде прилична къща, заплащайки в брой, но не би могъл да събере дори капарото за имот като този на дебелия. (Можеше ли да се нарече имот? Какво точно е имот? Каква е разликата между имот и имение? Дали се отличават чисто географски по това, че именията са на североизток, докато имоти наричат къщите със земя на юг и на запад?)

Все пак си представи, че разполагаше със средствата не само да закупи къщата, но и да я поддържа след това. Примерно спечелил е от лотарията и може да си позволи да държи градинар, камериерка и каквото още там се полага. Щеше ли да се радва на придобивката си, докато минаваше от стая в стая, за да разглежда картините по стените, щеше ли да се наслаждава на галещата дебелина на килимите? Щеше ли да е щастлив от разходките в градината, песента на птиците и аромата на цветята?

На Нелсън това би му харесало. Да лудува из една такава поляна.

Той поседя така, клатейки глава. После се премести на другия стол и взе телефона.

Избра своя номер в Ню Йорк и се включи телефонният секретар, който изрече: „Имате. Шест. Съобщения.“. И му ги пусна. Първите пет представляваха безмълвно затваряне на телефона. Шестото беше от познат глас: „Здрасти, Е. Т. е. Обади се вкъщи.“.

* * *

Той се обади от уличен телефон на триста метра надолу по шосето. Дот вдигна и в гласа ѝ прозвуча радост от това, че го чува.

— Най-последно — каза тя. — Сто пъти ти звънях.

— Имаше само едно съобщение.

— Не исках да оставям съобщение. Мислех да кажа на Как-й-беше-името.

— Андрия.

— Да, а тя да ти каже, когато се обадиш. Но не вдигна телефона. Сигурно разхожда кучето чак до Бронкс и обратно.

— Възможно е.

— Затова оставих съобщение и ето че най-последно си бъбрим като стари дружки. Явно не си свършил задачата, за която замина.

— Този път не е толкова просто — каза той. — Може да отнеме повече време.

— С други думи, нашият човек все още диша.

— Освен ако не се е научил да се мотае наоколо бездиханен.

— Е — отвърна тя, — радвам се да го чуя. Знаеш ли какво си мисля, Келър? Мисля си, че ще е най-добре да напуснеш мотела и да се качиш на самолета.

— И да се прибера?

— Веднага ме разбра, Келър, винаги си бил досетлив.

— Клиентът ли се отказва?

— Не точно.

— Тогава...

— Вземи самолет до дома, а после хвани влака до Уайт Плейнс и аз ще ти сервирам чаша хубав студен чай. И ще ти обясня всичко.

Оказа се не студен чай, а лимонада. Той седеше в плетен стол на верандата на голямата къща, намираща се на „Тонтън Плейс“, и отпиваше от голяма чаша. Дот, по синьо-бял пенъоар и бели чехли, седеше на перилото.

— Получих ги едва вчера — каза тя, сочейки с пръст. — Вятърни камбанки. Гледах телешопинг канала и ме хванаха в момент на

слабост.

— Добре че не си взела джобна въдица.

— Същата работа — отвърна тя. — Тук и без това няма никакъв вятър. Но какво ще кажеш за това съвпадение, Келър? Ти си в командировка, вършиш работа в Синсинати, и изведнъж се обажда друг клиент с поръчка на твоята улица.

— На моята улица ли?

— Или в твоя квартал. Мисля, че изразът с улицата е британизъм, а тук е Америка, така че майната му. В твоя квартал.

— Щом казваш.

— И няма да познаеш къде живее този втори клиент.

— В Синсинати — отвърна той.

— Дайте пура на човека.

Той се намръщи.

— Значи се получават две поръчки за един и същи град — каза той. — Това означава, че е най-добре да бъдат изпълнени с една командировка, ако е възможно. Което ще спести пътни разноски, ако това има значение. Освен това ще спести търсенето на квартира и адаптирането към обстановката. Вместо това се върнах тук, без да бъде изпълнена нито едната поръчка, което е нелогично. Значи има нещо, което не знам.

— Дайте пура на човека и му я запалете.

— Паф-паф — отвърна Келър. — Двете поръчки имат нещо общо и е добре да науча всичко предварително, да не взема да си настъпя онази работа.

— А не желаем нищо да се случи на онази ти работа.

— В никакъв случай. Каква е връзката? Да не би един и същи клиент да стои зад двете поръчки?

Тя поклати глава.

— Значи клиентите са различни. Да не би мишената да е една и съща? Да не би дебелият да е ядосал двама души до такава степен, че и двамата да ни потърсят в рамките на няколко дни?

— Това би било необичайно, нали?

— Да ядосваш хората не е кой знае какво — възрази той. — На някои им се удава по-лесно. Но май не е това.

— Не е.

— Различни мишени значи?

— Страхувам се, че е така.

— Различни мишени, различни клиенти. По едно и също време, на едно и също място, но останалото е различно. Е? Помогни ми, Дот. Не мога да стопля.

— Келър, справяш се отлично.

— Четирима различни човека. Дебелият и човекът, който ни нае да го очистим, мишена номер две и клиент номер две, и...

— Започна ли да ти просветва?

— Дебелият иска да ни наеме да очистим първоначалния клиент.

— Дайте на човека гърмяща пура.

— А ни наема да очистим В, а В ни наема да очистим А.

— Това е прекалено алгебрично за мен, но отговаря на ситуацията.

— Поръчките не са постъпили директно. Някой е посредничил, нали? Тъй като дебелият не е бандит. Може да се е пооткрехнал малко, както става с някои бизнесмени, но няма да знае да се обади тук.

— Да, той направи поръчката чрез друг човек — потвърди Дот.

— Така е постъпил и другият. Различни посредници, разбира се.

— Разбира се.

— Но и двамата са се обадили тук. — Той погледна многозначително към тавана. — И той какво? Прие и двете поръчки?

— Точно това направи.

— Защо? Вече имаме клиент, не можем да поемем ангажимент да го ликвидираме, особено от някой, когото вече сме приели да очистим.

— Етиката ли те притеснява тук, Келър?

— Много приятно — каза той, повдигайки чашата. — Нещо разтворимо ли е?

— Домашно приготвена. От истински лимони и истинска захар.

— Друго си е — отбеляза той. — Етиката ли? Какво разбирам аз от етика? Просто така не се прави бизнес. Какво ще си помисли посредникът?

— Кой посредник?

— Този, чийто клиент умре. Какво ще си каже?

— Ти какво би направил, Келър? Ако беше на негово място и получиеше второ обаждане няколко дни след първото.

Той се замисли.

— Щях да кажа, че в момента не разполагам с хора, но ще имам подходящ човек след две седмици, когато се прибере от Аруба.

— От Аруба ли?

— Примерно. После, когато дебелият се превърне в мърша и мине една седмица, откакто съм се върнал, се обаждаш пак и питаш дали договорът още е отворен. И той ще отвърне нещо като „Не, клиентът промени решението си“. Дори да се досети кой е очистил неговия човек, всичко си остава точно, чисто и по правилата. Или може би не мислиш така?

— Напротив — отвърна тя, — напълно съм съгласна с теб.

— Само че той не е постъпил по този начин — забеляза Келър — и аз съм озадачен. Какво си е помислил? Да не се страхува, че ще породи подозрения?

Тя го погледна безмълвно. Той срещна погледа ѝ, прочете в него нещо и разбра.

— О, не.

— Мислех, че се оправя — каза тя. — Не отричам, че в един момент се отдадох на пожелания, Келър. Внушавах си, че като си пожелаеш да не е така, и то ще се оправя.

— Разбираемо е.

— Първо онзи случай, в който ти даде грешен номер на хотелската стая, но в крайна сметка там нещата се оправиха.

— За нас да — забеляза Келър, — но не и за онзи, който беше в стаята.

— Така е — съгласи се тя. — После изпадна в странно настроение и започна да отказва всички обаждания. Чудех се дали, ако докторът му даде прозак, това няма да помогне.

— Не съм много сигурен за прозак. В този бизнес...

— Да, и аз това си помислих. Депресията е лошо нещо, но дали унесът е по-добро? Може да се окаже контрапродуктивен.

— Може да се окаже катастрофален.

— Да, това също — каза тя. — А и не можеш го накара да отиде на доктор, така че все едно. Той изпада в странни състояния, може би това е като с времето. Пристига фронт на ниско атмосферно налягане и всичко, което можеш да направиш, е да си седиш на верандата с чаша студен чай. След това фронтът се изнася, на негово място се настанява свеж канадски въздух и всичко си става като едно време.

— Едно време.

— Вчера проведе разговор по телефона, после ми позвъни и аз му занесох чаша кафе. „Обади се на Келър, казва, имам малко работа за него в Синсинати.“

— Дежавю.

— Именно. Дежавю като никога преди.

Обяснението ѝ беше прекалено сложно — какво казал старецът, какво си помислила тя, какво имал предвид той, ала-бала. Цялата работа се свеждаше до това, че първоначалният клиент, някой си Бари Монкриф, изпаднал във възторг, че проблемите му с дебелия скоро ще се решат, и той споделил това с поне един човек, който не умее да пази тайна. Историята стигнала до ухото на дебелия, чието име беше Артър Странг.

И докато Монкриф, изглежда, беше забравил, че е добре да си държи езика зад зъбите, то Странг очевидно помнеше, че най-добрата защита е нападението. Той се е обадил тук-там и накрая телефонът в къщата на „Тонтън Плейс“ звънна, старецът приел обаждането и поръчката.

Когато Дот забелязала произтичащите усложнения, т.е. това, че техният нов клиент вече е записан за екзекуция, а услугата е платена от човека, който току-що се е превърнал в новата им мишена, станало ясно, че старецът съвсем е забравил за първоначалния договор.

— Той дори не помнеше, че си в Синсинати — обясни тя. — Нямахте спомен да те е пращал там или където и да е. Сигурно си е мислил, че си излязъл да разхождаш кучето, ако изобщо помни, че имаш куче.

— Но когато му каза...

— Той не видя проблем. Продължих да му обяснявам, докато не осъзнах какво правя. Аз се опитвах да духна електрическата крушка.

— Паф-паф — каза Келър.

— Той просто не разбираше. „Келър е добро момче, каза. Остави тази работа на Келър. Келър знае какво да направи.“

— Така ли каза?

— Дума по дума. Изглеждаш малко объркан, Келър. Не ми казвай, че старецът греши.

Той се замисли.

— Дебелият знае, че са го поръчали. Това обяснява защо беше толкова трудно да се доближа до него.

— Ако беше успял — забеляза Дот, — щях да вдигна рамене и да кажа станалото станало, точка. Но за добро или зло ти си прослуша телефонния секретар навреме.

— За добро или зло.

— Да, и не ме питай кое от двете е. Най-лесно ще е, ако ми кажеш да се обадя на двамата посредници и ги уведомя, че отказваме поръчките. Най-добрият ни човек счупил крак в ски злополука, затова се обадете другаде. Какво?

— Ски? По това време на годината?

— В Чили, Келър. Използвай въображението си. Както и да е, излизаме от играта.

— Може би така ще е най-добре.

— Не и от финансова гледна точка. Няма да получиш хонорар и ще върнем парите на двамата клиенти, които или ще потърсят услугите на други предприемачи, или ще се изпозастрелят сами. Много мразя да връщам пари, които вече са преведени.

— Какъв е случаят, предплатили са половината?

— Не. Обичайната схема.

Той се намръщи, търсейки изход от ситуацията.

— Прибери се у вас — каза тя. — Погали Андрия и целуни кучето или беше обратното? Преспи и утре ще ми кажеш какво си решил.

Той се качи до „Гранд Сентръл“ и се прибра пеш, взе асансьора и отключи апартамента си. Жилището беше тъмно и тихо, точно както го беше оставил. Паничката с храната на Нелсън беше в ъгъла на кухнята. Келър я погледна и се почувства като майка на загинал войник, която пази стаята му непокътната. Даваше си сметка, че трябва да прибере паничката или направо да я изхвърли, но сърце не му даваше да го направи.

Той разопакова багажа си и взе душ, после отиде до ъгъла за бира и бургер. След това се разходи, но не му беше забавно. Върна се в апартамента и се обади на авиолиниите. Отново си приготви багажа и повика такси до летище „Кенеди“.

Докато чакаше да обявят полета му, позвъни в Уайт Плейнс.

— Тръгвам — каза на Дот.

— Не спираш да ме изненадваш, Келър. Бях убедена, че ще останеш за нощта.

— Няма защо.

Настъпи пауза. После тя каза:

— Келър? Случило ли се е нещо?

— Андрия си е тръгнала — изрече той за своя изненада. Мислеше да не го споменава. Може би по-късно, но не сега.

— Много неприятно — отвърна тя. — Мислех, че сте щастливи заедно.

— И аз така си мислех.

— О.

— Тя трябва да открие себе си — каза Келър.

— Все чувам хората да говорят така и не мога да разбера какво, по дяволите, искат да кажат. Първо, как изобщо можеш да изгубиш себе си? И, второ, как ще разбереш къде да се търсиш?

— И аз съм се чудил.

— Но пък тя е още много малка, Келър.

— Така е.

— Прекалено малка за теб, биха казали някои хора.

— Някои така биха казали.

— Но сигурно ти липсва. Да не говорим за Нелсън.

— И двамата ми липсват — каза той.

— Искам да кажа, че тя липсва и на двама ви — поясни Дот. — Я чакай. Какво каза?

— Обявиха полета ми — каза той и затвори.

Летището на Синсинати се намира отгатък реката в Кентъки. Келър беше върнал колата, наета от „Авис“ същата сутрин, и реши, че ще изглежда странно, ако отиде на същото гише, за да вземе нова. Затова отиде при „Бъджет“ и нае хонда.

— Колата е японска — обясни служителят, — но е произведена тук, в Съединените американски щати.

— Олекна ми — отвърна Келър.

Той се регистрира в един мотел на километър разстояние от предишния и се обади от телефона в ресторанта. Имаше куп въпроси относно Бари Монкриф, човекът, който представляваше едновременно Клиент №1 и Поръчка №2. Вместо да отговори, Дот го заразпитва.

— Какво искаше да кажеш с това, че и двамата ти липсват? Къде е кучето?

— Не знам.

— Да не би да е избягала с кучето? Това ли искаш да кажеш?

— Тръгнали са си заедно — отвърна той. — Никой не е бягал.

— Добре, тя си е тръгнала заедно с кучето ти. Сигурно ѝ трябва, за да ѝ помогне в търсенето на себе си. Какво е направила — чупила се е от града, докато си бил в Синсинати?

— Преди това. И не се е чупила от града. Обсъдихме нещата и тя каза, че според нея ще е най-добре, ако вземе Нелсън със себе си.

— И ти се съгласи?

— Донякъде.

— Донякъде ли? Какво означава това?

— И аз това се питам. Тя каза, че не ми остава време за него, много пътувам и... не знам.

— Но това куче беше твое дълго преди да я срещнеш. Ти я нае да го разхожда, докато отсъстваш.

— Да.

— После малко по малко тя заживя при теб. И сега изведнъж тя ти заявява, че е най-добре да вземе кучето.

— Да.

— И си заминаха.

— Да.

— А ти не знаеш къде, нито дали ще се върнат.

— Да.

— Кога се случи това, Келър?

— Преди около месец. Малко повече може би, около шест седмици.

— Ти не си споменал нищо.

— Не.

— Аз ти разправях как да го погалиш и да я целунеш, а ти нищо не каза.

— По някое време щях да кажа.

Те замълчаха за момент. После тя го попита какво смята да прави. За кое, попита той.

— Как за кое? За кучето и приятелката ти.

— Помислих си, че имаш предвид това, но можеше да питаш за Монкриф и Странг. Но отговорът и на двата въпроса е един и същ. Не знам.

Всичко се свеждаше до следното. Той трябваше да направи избор. Негово беше решението коя от двете поръчки да изпълни и коя да отмени.

Как обаче се взима подобно решение? Двама души настояваха за услугите му, а само единият щеше да ги получи. Ако Келър беше картина, отговорът щеше да е очевиден. Прави се търг и онзи, който предложи най-висока цена, си тръгва с нещо красиво, което да окачи над канапето. В конкретния случай обаче наддаване не можеше да има, защото цената беше определена предварително, и двете страни, независимо една от друга, я бяха приели. И двамата клиенти бяха предплатили половината и когато работата бъдеше свършена, единият щеше да доплати още 50 процента, а другият можеше да си поиска парите обратно, ако посмееше.

В този смисъл сделката беше дори по-изгодна от обичайното, тъй като щеше да струва един път и половина повече. Беше едно и също, както и да подходеше. Ако убиеше Монкриф, Странг щеше да плати остатъка от цената. Ако убиеше Странг, Монкриф щеше да доплати.

Кого да избере?

Монкриф се беше обадил първи. Старецът беше сключил с него сделка, а в такава уговорка логично присъства клауза за изключителност. Ако наемеш човек да очисти някого, не е нужна допълнителна гаранция, че същият този човек не може да бъде нает от въпросния някой, за да убие теб. Това се подразбира.

Така че първоначалната сделка беше с Монкриф и всякакви договори със Странг бяха недействителни. Сумата, получена от Странг, не ги обвързваше юридически, тя по-скоро попадеше в графата на случайните печалби и нямаше място в отчета. Можеше дори да се каже, че приемането на аванса, платен от Странг, е напълно позволен

тактически ход, чиято цел е да приспи вниманието на жертвата и да улесни атаката.

От друга страна...

От друга страна обаче, ако Монкриф си беше държал проклетата уста затворена, Странг нямаше да бъде предупреден и следователно подготвен. Тъкмо Монкриф, който се беше раздрънкарал за намерението си да очисти дебелия, беше предизвикал Странг да се обади на някого, който се беше обадил на друг, за да стигне цялата работа до стареца в Уайт Плейнс.

И тъкмо бърливостта на Монкриф беше превърнала Странг в толкова трудна цел. В противен случай достъпът до дебелия нямаше да се окаже така труден и Келър отдавна щеше да е приключил задачата. И вместо да седи самичък в мотелска стая в околностите на Синсинати, щеше да си седи самичък в апартамента на Първо авеню.

Монкриф, който не беше държал езика си зад зъбите, беше донесъл гибел сам на себе си. Монкриф, неспособен да пази тайна, сам беше саботирал договора, който с такава охота беше сключил. Нима не можеше да се твърди, че неговите действия, довели до тези нежелани резултати, даваха основание да се отмени договорът? В който случай старецът беше напълно в правото си да задържи депозита, като същевременно приеме контраофертата на друга заинтересована страна.

Което означаваше, че Келър следваше да приеме дебелия за истинския клиент, а Монкриф (дебел или слаб, висок или нисък, Келър не знаеше) — за истинската мишена.

От друга страна...

* * *

Монкриф държеше панорамния апартамент на най-горния етаж във висока сграда недалеч от „Ривърсайд Стейдиъм“. „Редс“^[1] играеха домакински мач и Келър си купи билет и евтин бинокъл, за да гледа срещата. Мястото му беше високо над десния аутфийлд, достатъчно отдалечено, за да не бъде единственият зрител с бинокъл. До него седяха баща и син, и двамата навлекли бейзболни ръкавици с надеждата да уловят някоя заблудена топка. Никой от питчърите нямаше шанс и двата отбора удариха голям брой дълги топки, но

хлапето и баща му се вълнуваха само когато някой удареше дълга топка към дясното поле.

Келър се озадачи. Ако им трябваше бейзболна топка, защо просто не си купеха такава от някой спортен магазин? Ако пък искаха да поиграят, можеха да накарат продавача да я подхвърля във въздуха, за да може хлапето да я лови.

По време на прекъсванията Келър насочваше бинокъла си към прозорците на един апартамент, който по негови сметки трябваше да е жилището на Монкриф. Запита се дали Монкриф е почитател на бейзбола и дали се възползва от позицията си да гледа мачовете през прозореца. Щеше да му е нужна много по-добра оптика, но щом Монкриф можеше да си позволи подобен панорамен апартамент, значи нямаше да му е проблем да си набави и мощен телескоп. Ако пък си вземеше от онези апарати, с които можеш да преброиш пръстените на Сатурн, то със сигурност щеше да види съвсем ясно кривата на фалца.

В това имаше повече смисъл, отколкото да отидеш на мача с ръкавица. Ако човек като Монкриф обаче искаше да гледа мача, той можеше да си позволи лежа над резервите на „Редс“. Разбира се, точно през този период той можеше да предпочете да си стои у дома и да гледа мача ако не през телескоп, то поне по телевизията, тъй като това можеше да му стори по-безопасно.

А доколкото Келър можеше да прецени, Монкриф не поемаше излишни рискове. Ако не беше се досетил, че дебелият може да отвърне на удара, като на свой ред го „поръча“, то той беше по природа твърде предпазлив. Обитаваше недостъпно жилище, което рядко напускаше, а когато го правеше, никога не беше сам.

След като не успя да избере жертвата си въз основа на етични съображения, Келър реши просто да бъде прагматичен. В крайна сметка занятието му не беше хазартно. Нямаше да получи бонус за това, че е извършил нещо по-трудно. Така че щом трябва да очисти един от двамата мъже, по-добре да избере по-лесния.

Към момента, в който напусна стадиона след загубата на „Редс“ срещу „Филис“ след допълнителни ининги, Келър беше посветил три пълни дни на въпроса. Единственото заключение, до което беше стигнал, гласеше, че никой от двамата мъже не беше лесен за убиване. И двамата обитаваха крепости, единият високо в небето, другият — далеч в полето. Никой от двамата не представляваше невъзможна цел

— невъзможна цел не съществува — но и никой от двамата не беше лесен.

Беше успял да разгледа Монкриф, прониквайки във фойето на сградата с погрешно адресиран пакет, който предизвика у портиера озадачено изражение, докато Монкриф влезе през входа, заобиколен от двама широкоплещести младоци с издутини под мишниците на саката си. Монкриф беше около петдесетте, пооплешивял, с увиснали въгълчета на устата и отпуснати бузи като на басет.

Той също беше тлъст. Келър можеше да го нарече дебелия, ако вече не беше използвал това название за Артър Странг. Монкриф не беше чак толкова дебел, колкото Странг, това не се удава на много хора, но и далеч не можеше да мине за анорексик. Трябва да беше трийсет-четирийсет килограма по-лек от Странг. Странг едва пристъпяше, докато Монкриф се клатушкаше като гълъб.

Когато се върна в мотела, Келър изгледа новините и репортаж от мача, който току-що беше посетил. Той изключи телевизора, взе бинокъла и се запита защо го беше купил и какво да го прави сега. Хвана се, че мисли за Андрия и как би ѝ се харесало да гледа птиците в Сентръл Парк с този бинокъл. Заповяда си да спре и отиде да си вземе душ.

Никой от двамата нямаше да е лесен за убиване, но вече съзираше няколко подхода и към двамата. Степента на трудност, както би се изразил някой олимпиец, беше приблизително еднаква. Така както и степента на риска, доколкото можеше да прецени.

Хрумна му една мисъл. Може би единият от двамата го заслужаваше.

— Артър Странг — каза жената. — Когато се запознахме, беше дебел. Мисля, че си е такъв по рождение. Но не като сега. Тогава беше просто пълен.

Името ѝ беше Мари, беше висока жена с неубедително червена коса. Трийсет и няколко годишна. С голяма уста и големи очи. Имаше хубаво тяло, но според Келър можеше да свали два-три килограма. Разбира се, нямаше да ѝ го каже.

— Когато се запознахме — продължи тя, — той беше пълен, но носеше добре скроени италиански костюми и изглеждаше добре. Но

гол — забрави.

— Забравено.

— Ъ? — Тя се сепна, но глътка питие възвърна самообладанието й. — Преди да се оженим, той дори отслабна, колкото и да е невероятно. Но щом надянахме хомота, той започна да се тъпче с две ръце. Така се казва.

— Значи се тъпчеше само с една ръка?

— Не, глупи! „Надянахме хомота.“ Оженихме се в църква. Както и да е, Артър не би надянал лесно и обръч от каца. Бракът ни продължи три години, той качваше по десет-петнайсет кила на година. След това, преди около три години, се разведохме и виждал ли си го скоро? Станал е като будка за вестници.

Колкото голяма будка за вестници, помисли си Келър, но далеч не колкото имение.

— Знаеш ли, Кевин — каза тя, хващайки го за ръката, — тук е ужасно задимено. Забраниха пушенето в заведения, но хората продължават да си пушат. Какво ще им направят, няма да ги арестуват, я.

— Можем да излезем на въздух — предложи той и на лицето й засия усмивка.

Когато влязоха в дома й, тя каза:

— Той си имаше предпочитания, Кевин.

Келър кимна окуражително, питайки се дали някога е бил наричан Кевин. Имаше нещо приятно в начина, по който тя го казваше.

— Всъщност — вметна тя мрачно — той беше сексуално извратен.

— Сериозно?

— Искаше да върша разни неща — каза тя, галейки крака му. — Направо няма да повярваш какви работи ме караше да правя.

— Наистина?

Тя му описа.

— Беше ми отвратително — каза тя, — но той настояваше и накрая това ни раздели. Но искаш ли да ти призная нещо наистина странно?

— Добре.

— След развода — каза тя — станах по-разкрепостена в това отношение. Няма да повярваш, Кевин, но съм доста откачена.

— Стига бе.

— Даже това нещо, което ти разказах преди малко за Артър, нали се сещаш, онова много гадно нещо? Трябва да си призная, че то вече не ме отвращава. Даже...

— Да?

— О, Кевин — каза тя.

Тя наистина се оказа откачена и страстна и след това той си каза, че греши за килограмите. Така си беше идеална.

— Чудех се — каза той вече на вратата, — твоят бивш падаше ли си по кучета?

— О, Кевин — отвърна тя, — а си мислех, че аз съм откачена. Това е прекалено. Кучета?

— Нямам предвид това.

— Хайде де. Кевин, скъпи, ако не си тръгнеш на секундата, може да не те пусна изобщо. Кучета?

— Само като домашни любимци — каза той. — Дали обича кучета? Или ги мрази?

— Доколкото ми е известно, Артър Странг няма никакво отношение към кучетата. Никога не сме обсъждали темата.

Лоръл Монкриф, втората от трите жени, с които Бари беше надянал хомота, не желаше да говори за килограмите на бившия си съпруг, нито за това какво обича или не обича да прави, след като дръпне пердетата. Беше работила като секретарка на Монкриф, беше го откъснала от първата му жена и се беше постарала следващите му секретарки да бъдат от мъжки пол.

— След това кучият му син започна да ходи на фитнес — каза тя — и накрая ме заряза заради инструкторката си. Захвърли ме като използвана кърпичка.

Тя нямаше вид на нещо, с което човек би си избърсал носа. Беше фина тъмнокоса жена, запознанството с която не се оказа по-трудно, отколкото с Мари Странг, вкарването ѝ в леглото — също. Тя не сподели с него никакви любопитни отклонения, нейни или на бившия ѝ съпруг, но той не получи повод за недоволство.

— О, Кевин — каза тя.

Може би тайната беше в името. Може би трябваше да го използва по-често, може би му носеше късмет.

— След като живееш сама — каза той, — не си ли мислила някога да си вземеш куче?

— Пътувам много често — отговори тя, — няма да е добре нито за мен, нито за кучето.

— Много хора са така — възрази той, — но са свикнали да имат куче и не се отказват.

— Все едно. Никога не съм имала куче, а нали знаеш какво казват хората. Може да ти липсва само нещо, което си имал.

— Явно и бившият ти не е имал куче.

— Не и докато не ме разкара и не се ожени за мръсницата с вълшебните пръсти.

— Тя ли имаше куче?

— Тя беше кучето, скъпи. Имаше физиономия на ротвайлер. Но и тя слезе от сцената и никоя още не я е заместила. Хак да ѝ е, мене ако питаш.

— Значи не знаеш какво е отношението на Бари Монкриф към кучетата.

— Имаш предвид животните? Мисля, че нямаше никакво отношение. Но как изобщо се захванахме с такава тъпа тема? Защо не легнеш да ме целунеш, Кевин, скъпи?

И двамата даряваха суми за благотворителност. Странг изпитваше потребност да поддържа изкуствата, докато Монкриф даряваше повече за борба с различни заболявания и за храна за бездомните. И двамата се славиха като безскрупулни играчи. И двамата нямаха деца и бяха необвързани към дадения момент. Никой от двамата нямаше куче и никога не беше имал. Никой от двамата нямаше отношение към кучетата. Щеше да му е от полза, ако знаеше например, че Странг е голям спонсор на Дружеството за предотвратяване на жестокостта спрямо животните и на Обществото против вивисекциите, или пък че Монкриф обича да посещава някакъв сутерен в Кентъки, за да гледа бой с питбули, където залага големи суми пари.

Но той не откри подобна информация и колкото повече мислеше върху това, толкова по-неуважителен му се струваше този критерий.

От къде на къде въпрос на живот и смърт ще се решава по нечие отношение към кучетата? Пък и кой беше Келър, та да определя тези неща? Той самият нямаше куче. Вече не.

— Никой от двамата не е Алберт Швайцер — каза той на Дот — и никой от двамата не е Хитлер. И двамата са някъде по средата, така че е невъзможно да се вземе решение по морални подбуди. Това си е чисто убийство.

— Не, не е — възрази тя. — Това е проблемът, Келър. Намираш се в Синсинати, а времето минава.

— Знам.

— Какви морални подбуди? В този бизнес няма морални подбуди.

— Права си — каза той. — Пък и кой съм аз да изпитвам морални подбуди?

— Не се прави на скромен — отвърна тя. — И аз като теб съм полудяла. Хрумна ми идеята да се обадим и на двамата посредници и да ги накараме да се свържат с клиентите и да им обяснят, че поради нововъзникнали обстоятелства и така нататък се нуждаем от предварително плащане на пълната цена.

— Мислиш ли, че ще се вържат?

— Ако единият от тях го направи, това ще определи решението. Него ще очистим, а другия ще оставим да си доплати — още един доволен клиент.

— Страхотно — каза той и се замисли. — Само че...

— Аха, чатна ли се? Онзи, който ни съдейства и се постараете да бъде коректен клиент, ще получи за награда смъртта си. Ценя иронията, но ми се струва, че това е прекалено.

— Освен това — забеляза Келър — с нашия късмет и двамата ще вземат да платят.

— И ще ни върнат в изходна позиция. Келър?

— Какво?

— В крайна сметка ни остава само един изход. Имаш ли четвърт долар?

— Сигурно. Защо?

— Хвърляй — каза тя. — Ези или тура.

Ези.

Келър вдигна монетата, която беше хвърлил, и я постави в процепа. Набра номера и докато телефонът отсреща звънеше, се запита колко разумно беше да се взима решение чрез хвърляне на монета. Стори му се твърде произволно, но пък, от друга страна, такъв беше целият свят. Може би някъде над облаците седеше белобрад старец и взимаше решения на живот и смърт по същия начин — хвърляйки монети, вдигайки рамене с безразличие и предизвиквайки влакови катастрофи или инфаркти.

— Свържете ме с господин Странг — каза той на човека отсреща. — Кажете му, че е във връзка с новия договор.

Последва продължителна пауза и Келър изрови нова четвъртдоларова монета, в случай че времето на разговора изтече. Тогава Странг се обади. Гласът му се стори познат на Келър, макар никога да не беше го чувал. Беше звучен като на оперен певец, макар и не особено мелодичен.

— Не ви познавам — каза Странг, — а не говоря по работа с непознати по телефона.

Като дебел човек, досети се Келър. Звучеше като дебелак.

— Много разумно — отвърна Келър. — Все пак трябва да обсъдим една работа и аз също смятам, че не бива да го правим по телефона. Трябва да се срещнем, но никой не бива да ни вижда заедно, нито да знае за тази среща. — Той изслуша отговора. — Вие сте клиентът. Очаквах вие да предложите времето и мястото. — Отново изслуша репликата отсреща. — Добре — каза той. — Ще бъда там.

— Но ми се струва нередно — каза Странг с капризна нотка, каквато човек не би чул у Павароти. — Не разбирам защо е нужно това.

— Ще разберете — отвърна Келър. — Гарантирам.

Той прекъсна разговора, разтвори дланта си и погледна монетата, която държеше. Замисли се за миг — за стареца в Уайт Плейнс, а след това и за стареца на небето. Онзи с дългата бяла брада, който също хвърляше монети и по този начин управляваше вселената. Помисли за обратите в собствения си живот и за хората, които бяха влезли и излезли от този живот.

Претегли монетата в ръката си — не тежеше никак — и я хвърли във въздуха, после я улови и я плесна на опакоето на ръката си.

Тура.

Взе слушалката.

— Този път ще прием леден чай — каза Дот. — Предния път ти обещах леден чай, а те черпих лимонада.

— Лимонадата беше хубава.

— Леденият чай също е хубав. Направен е от истински чай.

— И от истински лед, сигурен съм.

— В кана студена вода се пускат няколко торбички чай и каната се поставя на слънце да престои няколко часа. След което се слага в хладилника.

— Не кипваш ли водата?

— Не трябва. Дълги години си мислех, че така се прави, но това е неправилно. Забравих за какво ти говорех. Леден чай, да. Този път ти се обади и каза: „Тръгвам. Пригответи лимонадата“. Така че очакваше лимонада, а аз ти сервирам леден чай. Разбираш ли, Келър? Всеки път получаваш обратното на онова, което си очаквал.

— Ако въпросът е студен чай или лимонада — отвърна той, — мисля, че ще го преживея.

— Винаги си успявал да се адаптираш към новите условия — каза тя. — Това е една от силните ти страни. — Тя наклони глава и се загледа в тавана. — Та като стана дума, ти беше горе и сте говорили. Как ти се стори?

— Изглежда ми добре.

— Както преди?

— Не чак. Но ме изслуша и каза, че съм постъпил правилно. Мисля, че се престори. Мисля, че нямаше представа къде съм ходил и се престори.

— Напоследък често го прави.

— Знаеш ли, има аромат на истински чай. А изобщо не се вари, а?

— Само ако много бързаш. Келър?

Той вдигна очи от чашата чай. Дот седеше на перилото на верандата с кръстосани крака и поклащаше джапанката на върха на пръстите си.

— Защо и двамата? Ако премахнеш единия, другият щеше да доплати. А така не остана човек, който да подпише чека.

— Нима приема и чекове?

— Така се казва. Имам предвид, че не остана кой да плати. И не само че за втория не получавах никакво възнаграждение, ами дори ти е струвало допълнителни средства да го направиш.

— Да, знам.

— Обясни ми, моля те.

Той се замисли, без да бърза да отговори. Накрая каза:

— Не ми харесваше процесът.

— Какъв процес?

— На взимането на решение. Нямахме как да направя избор, а хвърлянето на монета не ми вършеше работа. Все пак изборът си оставаше, тъй като трябваше да избира дали да приема избора на монетата, ако ме разбираш.

— Следата е неуловима, но я следвам като хрътка.

— Прецених, че трябва да получат еднакъв шанс — обясни той.

— Затова хвърлях два пъти и първия път се падна ези, а втория — тура, и си уговорих срещи и с двамата.

— Срещи ли?

— И двамата бяха по тайните срещи. Странг ми каза как да вляза в имението му откъм задната страна. То е оградено с телена ограда с ток, но на едно място може да се прескочи.

— И той даде на лисугера ключа от кокошарника.

— Кокошарник нямаше, но имаше барака.

— И същата фатална сутрин в него влязоха двама мъже, за да излезе само единият — обобща Дот. — След което ти препусна за срещата с Монкриф?

— В хотел „Омни“ в центъра. Той харесваше ресторанта и искаше да обядва там. Тоалетната е обща с фойето на хотела. Така щяхме да се срещнем, без изобщо да попадаме на едно и също публично място.

— Умно.

— Бяха умни мъже и двамата. Както и да е, нещата се получиха идеално, също както със Странг. Използвах... но май не държиш да чуеш тази част.

— Не особено.

Той замълча за момент, отпивайки от чая си, заслушан в звъна на камбанките при всеки повей на вятъра. После звънът утихна и той каза:

— Бях ядосан, Дот.

— Усетих нещо толкова.

— Знаеш ли, по-добре ми е без онова куче.

— Нелсън.

— Беше добро куче и аз много го харесвах, но кучетата са голям проблем. Хранене, разхождане.

— Така е.

— И нея харесвах, но аз съм човек, който цял живот е карал сам. Бива ме единствено да живея сам.

— Така си привикнал.

— Именно. И въпреки това, Дот. Както си вървя по улицата, виждам на някоя витрина чифт обеци и аха да вляза да ѝ ги купя, докато се усетя, че няма смисъл.

— Колко обеци подари на това момиче!

— Тя им се радваше, а пък на мен ми беше приятно да ги купувам и нещата се получаваха. — Той въздъхна. — Но започнах да се ядосвам все повече и повече.

— На нея, нали?

— Не, тя постъпи нормално. Нямам причина да се ядосвам на нея. — Той посочи нагоре. — Хвана ме яд на него.

— Заради това, че те изпрати в Синсинати.

Той поклати глава.

— Не на него. А на по-големия началник, старецът на небето, който хвърля всички монети.

— О, на Него ли?

— Разбира се, когато дойде време да действам, вече ми беше минало. Бях си пак аз. Вършех си моята работа.

— Ти си професионалист.

— Така му се вика.

— И си уважавах работата.

— Винаги.

— Сезонно намаление — каза тя. — Двама на цената на един.

Келър се заслуша в звъна на камбанките, после в настъпилата тишина. По-късно щеше да се наложи да се прибере в апартамента си и да измисли какво да прави с кучешката паничка. По-нататък щеше да се наложи двамата с Дот да измислят какво да правят със стареца.

Засега обаче той искаше да бъде точно там, където беше, отпивайки от чаша леден чай.

[1] Голям бейзболен отбор. — Бел.прев. ↑

8. КЕЛЪР В ЦЕНТЪРА НА СЪБИТИЯТА

Келър, с напитка в ръка, се съгласи с жената в розовата рокля, че вечерта е прекрасна. Проправи си път през множеството млади двойки към вътрешната градина. Покрай него мина сервитьорка с табла, отрупана с високи чаши, и Келър замени своята празна за пълна. Отпи и продължи разходката, опитвайки се да определи вида на питието. Реши, че е някаква водка с лимонов сок и че повече не му трябва да знае. Щеше да изпие това и после още едно, а стига да поискаше, можеше да изпие още десет, защото тази вечер не беше на работа. Можеше да се отпусне и да се забавлява.

Или почти. Нямахше как да се отпусне напълно и да се забавлява на воля. Макар и да не беше на работа, присъствието му на това място не можеше да се нарече и ваканция. Градинското парти предлагаше безценна възможност да разузнае обстановката и навиците на своята жертва. В кабинета на стареца в Уайт Плейнс му дадоха снимка, която той взе със себе си в Далас, но и най-хубавата снимка не може да се сравни с това да видиш истинския човек в домашна обстановка.

А обстановката беше разкошна. Келър още не беше разгледал къщата отвътре, тя представляваше огромна многоетажна постройка, разпростряна нашироко, съдържаща безброй стаи. Дворът на къщата беше десетина декара с достатъчно цветя и храсти за цяла ботаническа градина. Келър не разбираше нищо от цветя, но след пет минути, прекарани в тази градина, прецени, че е редно да научи повече за растенията. Може би Нюйоркският университет или колежът „Хънтър“ предлагаша вечерни курсове с посещения на Бруклинската ботаническа градина. Може би животът му щеше да стане по-пълен, ако знаеше кои цветя са едногодишни, кои — многогодишни, и всякакви други факти, свързани с тях. Например каква почва е най-подходяща, кой пестицид, какъв тор.

Той крачеше по тухлената пътека, усмихваше се на този и кимаше на онзи, докато не стигна плувния басейн. Десетина-дванайсет души седяха на масите до басейна, говореха и пиеха, а тонът на

гласовете им се покачваше с всяко следващо питие. В огромния басейн едно момче плуваше от единия край до другия и обратно.

Келър изпита странно родство с него. Той не плуваше, а стоеше, но и той като момчето беше чужд на всичко наоколо. Хрумна му, че вървят едновременно две тържества. Едното беше вихър от сърдечно общуване между хората, а другото беше самотата, която го обгръщаше в самия център на веселбата, подобна на самотата на плуващото момче.

Басейнът беше огромен. Момчето го плуваше на ширина, но и това разстояние беше по-голямо от обикновен домашен басейн. Келър не можа да прецени дали размерите са олимпийски, но реши, че няма да сбърка, ако просто го нарече огромен.

Преди много години беше чул историята за някакви колежанчета, които превърнали цял басейн в крем желе, и се замисли колко пакетчета от този желатинов десерт са им били необходими и как едни ученици в колеж биха могли да си го позволят. Да превърнеш този басейн в крем желе сигурно струва цяло състояние, но ако можеш да си позволиш такъв басейн, то кремчетата ще са последният проблем.

На масите имаше цветя, подобни на онези, които Келър беше забелязал в градината. Логично. Ако отглеждаш толкова много цветя, можеш да береш от тях, вместо да ги поръчваш от цветарски магазин.

Каква е ползата да знае човек имената на всички цветя и храсти? Това само ще те принуди да окопаваш лехи и да се грижиш за растения. А такова нещо не му трябваше. Апартаментът му беше напълно достатъчен и в него нямаше място за градина. Дори саксия с авокадо не беше поставял в него, нито пък имаше такова намерение. Той беше единственото живо същество в апартамента си и желаше нещата да си останат така. Ако тази ситуация се променеше, щеше да извика фирма за унищожаване на хлебарки.

Така че по-добре да забрави за курсовете в колежа „Хънтър“ и за екскурзиите до Бруклин. Когато му се доцеше да общува с природата, можеше да излезе на разходка в Сентръл Парк, а ако не знаеше имената на някое цвете, щеше възпитано да се държи на разстояние от него. Ако пък...

Но къде беше момчето?

Момчето, плувецът. Другарят по самота. Къде, по дяволите, изчезна?

Басейнът беше празен, а водата беше гладка. Келър забеляза вълнение в далечния край и мехурчета въздух, които се издигаха на повърхността.

Той не реагира импулсивно. Всички го описват така, но нещата се случиха съвсем различно, защото мислите му си бяха на мястото, съвсем ясни и отчетливи. *Той е вътре. Изпаднал е в беда. Дави се.* После като ехо в съзнанието му прозвуча гневен глас, който сякаш принадлежеше на Дот: *За бога, Келър, направи нещо!*

Той остави чашата си на близката маса, свали самото и обувките си и изу панталоните си. Преди много години беше изкарал курс за воден спасител, а първото нещо, което те учат там, е да се съблечеш, преди да се хвърлиш във водата. Няколкото секунди, необходими да свалиш от себе си дрехите, ще се отплатят многократно с бързината и подвижността, които това ще ти осигури.

Стриптийзът му обаче не остана незабелязан. Всички край басейна се впуснаха да го коментират, кой от кой по-иронично. Той обаче не ги чуваше. За нула време остана по бельо и след това напусна остроумията им, хвърляйки се под ъгъл, устремен към мястото, където беше забелязал мехурите, след което се гмурна надолу с широко отворени очи, едва забелязвайки паренето от хлорираната вода.

Потърси момчето. Завъртя се, после го намери, протегна се и го улови. След това се оттласна от дъното с издути дробове, отчаяно устремен към повърхността.

Хората наоколо му говореха, благодаряха му и го поздравяваха, но той едва ги забелязваше. Някакъв мъж го потупа по гърба, а една жена му подаде чаша бренди. Прозвуча думата „герой“ и той осъзна, че хората я изричаха и повтаряха по негов адрес.

Ама че работа.

Келър отпи от брендито. Почувства топлина в сърцето си, което го увери в качеството на напитката — добрите коняци предизвикват усещане за топлина в сърцето. Той се завъртя да види момчето. Беше хлапе, дванайсет или тринайсетгодишно, с изсветляла коса и летен загар. То седеше на стол и Келър не забеляза у него и следа от смъртната опасност, която току-що беше избегнало.

— Тимъти — каза жената, — това е човекът, който ти спаси живота. Ще му кажеш ли нещо?

— Благодаря — изрече Тимъти очакваното.

— Само това ли имаш да кажеш, младежо?

— Това е достатъчно — каза Келър и се усмихна. След което се обърна към момчето: — Исках да те попитам нещо, за което винаги съм се питал. Мина ли пред очите ти за един миг целият ти живот?

Тимъти поклати глава.

— Получих схващане, сякаш цялото ми тяло се сви на възел, който не можех да развържа. Дори не мислех за това, че се давя. Само се опитвах да разтворя схванатите мускули, защото болката беше ужасна, а после изведнъж се озовах тук навън, кашляйки и повръщайки вода. — Той се смръщи. — Все едно бях глътнал половината басейн. Само като се сетя, и усещам вкус на повърнато и на хлор.

— Тимъти — каза жената и направи физиономия.

— Това се казва непрестореност — намеси се възрастен мъж. Той имаше буйна бяла коса и гъсти бели вежди, под които блестяха яркосини очи. В едната си ръка държеше чаша бренди, а в другата — бутилка, от която напълни чашата на Келър догоре. — „Младежите пият кларет, мъжете — портвайн, а героите — бренди.“ Самюъл Джонсън^[1], макар че може да не цитирам съвсем точно.

Младата жена го потупа по ръката.

— В такъв случай, татко, ти току-що подобри стиховете на мистър Джонсън.

— Доктор Джонсън — поправи я той, — но това едва ли е възможно. Имам предвид човек да подобри неговите стихове. „Да бъдеш на кораб е като да бъдеш в затвор, в който можеш да се удавиш.“ Това също е от него и не вярвам, че друг би могъл да поднесе усещането така внезапно или да го изрази така добре. — Той се усмихна на Келър. — Дълга ви повече от чаша бренди и умела Джонсънова фраза. Малкият разбойник, чийто живот току-що спасихте, е мой внук и утеха, и светлина за зениците ми. И всички ние щяхме да се разхождаме наоколо, да прием и да се смеем, докато той се удавеше. Вие видяхте и реагирахте и Бог да ви благослови за това.

Как да отговори? Келър недоумяваше. „Моля, моля. Няма проблем.“ Сигурно съществуваше уместен отговор и може би Самюъл

Джонсън би го намерил, но той не можеше. Затова просто замълча, стараяйки се да не изглежда прекалено сериозен.

— Дори не знам името ви — продължи беловласият мъж. — Това само по себе си не означава нищо. Половината от хората тук са ми непознати и аз нямам нищо против тази своя неосведоменост. Но ще се съгласите, че вашето име трябва да узная.

Келър можеше да назове първото име, което му хрумне, но му хрумна името Бозуел^[2], а нямаше да е уместно да използва него пред човек, който цитира Самюъл Джонсън. Затова се представи с името, под което пътуваше — името, с което се беше регистрирал в хотела и на което бяха шофьорската книжка и кредитните карти в портфейла му.

— Казвам се Майкъл Содърхолм — отвърна той. — Дори не знам името на човека, който ме доведе. Срецнахме се в бара на хотела, той каза, че отива на празненство и че аз също мога да дойда. Беше ми малко неудобно, но...

— Моля ви — прекъсна го мъжът. — Не бива да се извинявате за това, че сте тук. Това спаси внука ми от смърт във водата. Казах, че половината от гостите тук са ми непознати, но това не ги прави по-малко добре дошли. — Той отпи и допълни двете чаши. — Майкъл Содърхолм. Швед?

— Смесица от много неща — импровизира Келър. — Прадядо ми Содърхолм пристигнал от Швеция, но останалите ми предци са от други части на Европа, да не говорим, че съм една шестнайсета индианец.

— Нима? От кое племе?

— Чероки — каза Келър, мислейки за джаз композицията.

— Аз пък съм една осма команчи — рече мъжът. — За съжаление не сме племенни братя. Останалите ми предци са британци, смесица от ирландци, шотландци и англичани. Стара тексаска порода. Вие обаче не сте тексасец.

— Не.

— Е, няма какво да се направи. Освен ако не решите да се преселите тук, пък и защо не? Това е чудесно място за живеене.

— Татко смята, че всички трябва да обичат Тексас колкото него — обясни младата жена.

— Всички — потвърди бащата. — Единственият кусур на тексасците е, че сме много приказливи. Вижте само колко време ми е

нужно да се представя. Господин Содърхолм, господин Майкъл Содърхолм, казвам се Гарити, Уолъс Пенроуз Гарити — ваш признателен домакин тази вечер.

Има си хас, помисли си Келър.

Празненството, на което беше спасен животът на момчето, се случи в събота вечерта. На следващия ден Келър остана в мотелската си стая да гледа победата на Каубоите над Викингите^[3], постигната с гол в последните минути на добавеното време. Играта беше оспорвана, с много борба и обрати, и коментаторите не спряха да хвалят мача.

Келър беше склонен да се съгласи с тях. Двубоят предложи от всичко, което може да се желае, и равнодушието му не беше по вина на играчите. Той харесваше спорта и често гледаше срещи, но рядко се палеше. Понякога се питаше дали това не е свързано със занятието му. Първо, как би могъл човек, занимаващ се редовно с въпроси на живот и смърт, да се ядосва за отменения тъчдаун на някаква стероидна звезда, получаваща милиони? Освен това той беше склонен да намира немислими решения за проблемите на даден отбор на спортното поле. Например докато Емит Смит попиляваше защитата на тима от Минесота, Келър недоумяваше няма ли кой да излезе и да застреля кучия син във врата точно под обсипания със звезди шлем.

Все пак беше по-добре от това да гледаш голф, което от своя страна е по-добре от това да играеш голф. А не можеше да излезе на работа, защото нямаше какво да свърши. Снощната разузнавателна мисия се беше оказала и по-добра, и по-лоша от очакваното, така че какво му оставаше да прави — да паркира форда под наем пред къщата на Гарити и да следи кой влиза и излиза?

Нямаше смисъл. Можеше да прекара времето си както пожелае до вечерята в неделя.

— Още малко картофи, господин Содърхолм?

— Превъзходни са — отказа Келър, — но преядох. Наистина.

— Не можем да продължим да те наричаме господин Содърхолм — каза Гарити. — Само се питах дали предпочиташ Майк или Майкъл.

— Майк е добре — отвърна Келър.

— Тогава значи Майк. Можеш да ми казваш Уоли или Упи, макар някои да ми викат Моржа.

Тими се изсмя и запуши уста с двете си ръце.

— Но не в негово присъствие — каза жената, която беше предложила на Келър още картофи. Тя беше Елън Гарити, леля на Тими и снаха на Гарити, но както му бе обяснено, вече можеше да я нарича Ели. Съпругът ѝ, широкоплещест тип, който компенсираше пълната си плешивост със смела усмивка, беше синът на Гарити — Ханк.

Келър си спомняше майката на Тимъти от предната вечер, когато обаче не беше узнал нито как се казва, нито роднинската ѝ връзка с Гарити. Името ѝ се оказа Ронда Сю Бътлър и всички ѝ казваха Ронда Сю освен съпруга ѝ, който я наричаше Рони. Той от своя страна се казваше Доук Бътлър и приличаше на колежански атлет, който е бил прекалено лек за професионалния футбол, но вече беше на път да навакса килограмите.

Ханк и Ели, Доук и Ронда Сю. А на далечния край на масата седеше Ванеса, която беше съпруга на Уоли, но очевидно не беше майката на Ханк и Ронда Сю, или на когото и да е друг. Келър прецени, че тя е нещо като трофейна съпруга на Уоли и белег за неговия социален статус.

Беше не по-възрастна от децата му, притежаваше изисканост и финес и освен това успяваше да скрие скуката, която според Келър я владееше.

Това беше цялото семейство. Уоли и Ванеса, Ханк и Елън, Доук и Ронда Сю. И Тимъти, който, както разбра, беше плувал следобед — нещо като да се качиш отново на кон след лошо падане. Този път не беше получил схващане, но беше понесъл вперените в него остри погледи.

Седмина. Плюс Келър... познат още като Майк.

— Значи си тук по работа — каза Уоли. — И е трябвало да останеш за уикенда, което според мен е най-досадното нещо в една командировка. Решил си, че не си струва да летиш до Чикаго и обратно.

Двамата се бяха разположили в кабинета на Уоли — прекрасно помещение с ламперия от орехово дърво, мебели от червена кожа и украшения по стените — тук желязо за дамгосване, там — череп с дълги рога. Келър беше приел брeндитo и беше отказал пурата, но сега димът от хаванската на Уоли събуди у него заспали чувства. Келър не пушеше, но ароматът на пура не се свежда до просто пушене. Той по-скоро има общо с религиозно изживяване.

— Така прецених — отговори Келър. Той беше избрал Чикаго за града на Майкъл Содърхолм, макар шофьорската книжка на Содърхолм да беше издадена в Южна Калифорния. — Докато стигна до там и се върна...

— Ще си прекарал уикенда в самолета. Е, за наше щастие си решил да останеш. Сега искам да направя така, че тази случайност да се окаже добра и за теб.

— Ти вече го направи — възрази Келър. — Снощи бях на чудесно празненство, където дори се почувствах за няколко минути герой. Тази вечер се насладих на чудесна вечеря с приятни хора, а сега я увенчавам с чаша превъзходно брeнди.

Горенето в сърцето му напомняше колко превъзходно е брeндитo.

— Имам предвид — продължи Уоли спокойно, — да те наема да работиш за мен.

Кого иска да очисти? Келър за малко да изтърси въпроса на глас, но си спомни, че Гарити не знае занятието му.

— Изглежда, не желаете да кажеш за кого работиш — продължи Гарити.

— Нямам право.

— Явно работата е поверителна. Разбирам, но от намеците ти допускам, че разузнаваш нещо, свързано с придобивания и сливания.

— Близо си.

— Сигурен съм, че ти плащат добре и харесваш работата си, иначе едва ли би я вършил. Така че какво трябва да направя, за да те накарам да смениш отбора и да заработиш за мен? Ще ти кажа нещо — Чикаго е хубав град, но никой, дошъл да живее в големия Д, не се е разкалял за това. Още не те познавам толкова добре, но мога да кажа, че си наш човек, а Далас е градът за теб. Не знам колко ти плащат, но допускам, че мога да ти предложа повече плюс дял в разрастваща се компания плюс допълнителни привилегии.

Келър слушаше, кимаше сериозно и отпиваше от брендито. Направо е невероятно, мислеше си той, какви неща ти се предлагат сами, когато не ги търсиш. Като в книга от Хорейшио Алджър, за бога — сиромашът Дик спира избягалия кон и спасява дъщерята на фабриканта, след което става президент на Ай Би Ем с блестящи перспективи.

— Май все пак ще приема една пура — каза той.

— Стига, Келър — негодуваше Дот, — знаеш правилата, не мога да ти съобщя това.

— Важно е — настоя той.

— Едно от нещата, които клиентът купува, е поверителност. Клиентът желае това и ние го предоставяме. Дори ако агентът на място...

— Агентът на място ли?

— Това си ти. Ти си агентът, а Далас е мястото. Дори да те хванат, тайната на клиента остава ненакърнена. Знаеш ли защо е така?

— Защото агентът на място знае как да си трае.

— Именно да си трае — потвърди тя. — Ти несъмнено си от волевия, мълчалив тип, но дори да се размекнеш, пак няма да донесеш смърт на своите, когато не знаеш чий издайник си.

Келър се замисли.

— Нещо се обърках.

— Получи се малко сложно. Мисълта ми е, че не можеш да кажеш нещо, което не знаеш, поради което агентът не бива да знае името на клиента.

— Дот — поде той обидено. — Дот, от колко време се познаваме?

— От векове, Келър. От много животи време.

— От много животи ли?

— Живяхме заедно на Атлантида. Слушай, знам, че няма да те хванат, а дори да те хванат, няма да се разприказваш. Но и аз не мога да ти кажа нещо, което не знам.

— Така ли?

— Да. Шпионите наричат това двойна контра. Клиентът се договаря с човек, когото не познаваме, а този човек се обажда на нас.

Но този човек не ни каза името на клиента, пък и за какво му е да го прави? И най-сетне, Келър, на теб за какво ти е да знаеш?

Той имаше готов отговор.

— Може да не е единица.

— Така ли?

— Мишената постоянно е заобиколена от други хора — обясни той — и най-добрият начин може да се окаже групов удар, ако се сещаш какво искам да кажа.

— Двама на цената на един?

— Ако не и трима или четирима. И ако един от тези невинни присъстващи се окаже клиентът, може да се получи малко конфузно.

— Аха, съзирам риск за последната вноска.

— Ако знаем със сигурност, че клиентът лови риба някъде в Монтана, няма проблем. Ако обаче е тук, в Далас...

— Ще е добре да знаем как се казва — въздъхна тя. — Дай ми един-два часа, става ли? После се обади пак.

Ако знаеше кой е клиентът, клиентът можеше да претърпи злополука. Щеше да се наложи нещата да изглеждат безобидни в очите на полицията и на всички, които знаеха за намеренията на клиента. Местният агент, услужливият приятел, който беше обвързал клиента със стареца в Уайт Плейнс, а оттам и с Келър, можеше да се усъмни в случай на подозрителна смърт. Затова трябваше да се получи перфектна злополука, но Келър имаше няколко такива в кариерата си. Беше необходимо внимателно планиране, но не беше космическо инженерство. Просто съставяш метод и следваш плана.

Можеше да му коства доста усилия. Ако например, както той се надяваше, клиентът се окажеше бизнес конкурент от Хюстън, Денвър или Сан Диего, щеше да се наложи да посети съответния град, без никой да забележи отсъствието му. След като предизвикаше случайна смърт, щеше да отлети обратно за Далас и да чака там да отменят задачата му и да го отзоват. За Хюстън, Денвър или Сан Диего щеше да му трябва друга самоличност — не биваше да излага на риск Майкъл Содърхолм — и щеше да се наложи да прикрие действията си от всички засегнати страни — Гарити, неговият убийствен конкурент и може би най-важното — от Дот и стареца.

С оглед на всичко това планът му изглеждаше много по-труден (макар и по-приемлив) от първия вариант.

Който се състоеше в това да си свърши работата като професионалист и да очисти Уолъс Пенроуз Гарити при първа възможност.

А това той никак не желаше да направи. Беше се хранил на трапезата на този човек, беше пил от брендито му, беше пушил от пурите му. Беше получил предложение за не каква да е работа, а за високоплатена ръководна и перспективна длъжност, и по-късно същата вечер, замаян от алкохол и никотин, дори си беше въобразил, че може да приеме.

Защо не? Можеше да изживее живота си като Майкъл Содърхолм, вършейки неизвестните засега задачи, които Гарити щеше да му възлага. Вероятно не притежаваше нужния опит, но колко трудно може да бъде да усвои необходимите умения, за да се справя? Каквото и да му се наложеше да върши, щеше да е по-лесно от това да лети от град в град, за да убива хора. Щеше да усвои тънкостите. Можеше да се справи.

В тази фантазия имаше не повече разум, отколкото в един сън, и също както става със сънищата, когато се събуди на сутринта, тя се беше изпарила. Никой нямаше да го назначи, без да проверят биографията му, а и най-беглата проверка щеше да го изхвърли от списъка. Майкъл Содърхолм не беше по-реален от фалшивата шофьорска книжка в джоба му.

А дори да успееше някак да издържи проверката, дори старецът в Уайт Плейнс да му позволеше да напусне предишния си живот, за да започне нов, той съзнаваше, че няма да се получи. Той вече имаше свой живот. И колкото и да беше неправилен този живот, той му прилягаше като ръкавица.

От други възможни животи се получаваха изкусителни фантазии. Като например да държи малка печатница в Роузбърг, Орегон, и да живее в спретната малка къща с мансарден покрив — това е нещо, с което можеше да занимава мислите си, докато продължава да бъде тъкмо човекът, който единствено може да бъде. Така беше и с тази негова най-нова фантазия.

Той излезе да си вземе сандвич и чаша кафе. Върна се в колата и продължи да шофира наоколо. После намери уличен телефон и

позвъни в Уайт Плейнс.

— Ще направиш единица — каза Дот.

— Как така?

— Никакви екстри. Свърши само това, за което е платено.

— Значи клиентът е тук, в града — заключи той. — Бих могъл да избегна рисковете, ако знаех името му. Ще се погрижа да не пострада.

— Забрави — прекъсна го Дот. — Клиентът желае дълъг и щастлив живот за всички, освен за нарочената жертва. Възможно е приятелите на жертвата да са скъпи на клиента. Това е само догадка, но важното е никой друг да не пострада. Капиш?

— Капиш ли каза?

— На италиански това означава...

— Знам какво означава. Просто звучи странно от твоята уста. Ясно, добре. — Пое си дълбоко дъх. — Но работата може да отнеме известно време.

— В такъв случай ето ти и добрата новина — каза тя. — Бързината не е от значение. Не ги бърка колко време ще отнеме, стига да се свърши работата.

— Разбрах, че Упи ти е предложил работа — каза Ванеса. — И се надява да приемеш.

— Мисля, че просто прояви щедрост — отвърна Келър. — Показах се на точното място в точния момент и му се ще да се отблагодари, но не мисля, че действително очаква да работя за него.

— Би се радвал да го направиш — настоя Ванеса. — Иначе нямаше да ти предложи. Щеше просто да ти даде пари или кола или нещо подобно. Колкото до това какво очаква, Упи обикновено очаква онова, което желае. И обикновено го получава.

Дали тя не кѳташе пари с надеждата някога нещата за нея да се наредят другояче? Човек можеше само да гадае. Дали наистина беше така подвластна на чара на Гарити и на неговата сила? Или пѳк я интересуваха единствено парите и в обожанието ѳ се долавяше ирония?

Не можеше да се каже със сигурност. За никой от тях не можеше да се каже нещо със сигурност. Беше ли Ханк верният син, за който се

представяше, доволен да живее в сянката на баща си и с това, което баща му подхвърлеше? Или таеше в себе си гняв и амбиция?

А зетят Доук? На пръв поглед той изглеждаше предоволен от положението, до което го беше довела футболната му кариера в колежа — работата при тъста му се състоеше основно в игри на голф и пиене на коктейли със съдружниците. Но не бушуваше ли вътрешно, уверен, че може да постигне повече?

А какво да се каже за жената на Ханк, Ели? На Келър тя се стори като разколебана лейди Макбет. Келър без усилие разиграваше сценарии, при които тя и Ронда Сю желаят смъртта на Уоли, но това бяха по-скоро мечти, които хрумват на зрителя, докато гледа повторения на „Далас“ и се опитва да отгатне кой застреля Джей Ар. Възможно беше някой от тези бракове да се клати. Възможно беше Гарити да задиря снаха си или пък под въздействието на повечко бренди да беше посещавал някой и друг път спалнята на дъщеря си. Възможно беше Доук или Ханк да флиртуват с Ванеса. Възможно беше...

Но нямаше смисъл да гадае. Така човек може да цикли до безкрай. Дори да успееше да прозре кой от тях беше клиентът, какво от това? И какво трябваше да направи, след като беше спасил малкия Тимъти и се чувстваше длъжен да пощади вдетинения му дядо? Нима щеше да убие бащата на момчето? Майката, лелята, чичото?

Разбира се, можеше просто да си тръгне. Щеше да обясни положението на стареца. Не би било приятно да откаже договор по лични причини, но в крайна сметка нищо не могат да направят. Ако стане навик, това вече е кофти, но Келър не беше такъв. Той беше съвестен професионалист. Може би малко непредвидим и дори своенравен, но стопроцентов професионалист. Получеше ли работа, свършваше я както трябва.

Така че щом имаше лична причина да се оттегли, онзи щеше да се съобрази. Щеше да му позволи да се прибере и да пие леден чай на верандата с Дот. След което щеше да вдигне телефона и да прати в Далас някой друг. Защото работата щеше да бъде свършена така или иначе. Когато един професионален убиец се разколебае, на мястото му пращат друг професионален убиец. Щом Келър не беше дръпнал спусъка, някой друг щеше да го направи.

Келър с раздразнение си помисли, че грешката му беше в това, че изобщо бе скочил в проклетия басейн. Трябваше само да се направи на разсеян и да остави онова пале да се удави. Няколко дни по-късно щеше да се погрижи за Гарити, нагласяйки го да прилича на самоубийство — акт на отчаяние, предизвикан от трагичната смърт на момчето.

Но не, помисли си той, гледайки злобно в огледалото. Не, непременно трябваше да се намеси. Трябваше да се прави на герой, да се съблече по бельо и да докаже, че заслужава тапията за спасител, получена от Червения кръст преди толкова години.

Къде ли беше сега това удостоверение?

Беше изчезнало, разбира се, като всички други предмети от детството му. Беше отишло при училищната му диплома, при отличията му на бойскаут, при марките и бейзболните картички. Не съжеляваше, че е изгубил тези предмети, както не съжеляваше за отминалите години.

Питаше се какво е станало с тях в чисто физически смисъл. Удостоверението му за спасител например. Някой сигурно беше изхвърлил бейзболните картички или беше продал марките на други колекционери. Но удостоверението е нещо, което нито можеш да изхвърлиш, нито пък да задържиш.

Може би лежеше заровено под някое сметище или сред непотребни книжа в някой антикварен магазин. А може би някой вехтошар го беше спасил и сега то беше част от богата колекция юношески удостоверения за спасители, пазени в албум като ценен исторически артефакт — гордостта на някой колекционер, далеч по-голям особняк от самия Келър.

Келър анализира чувството си. Обследва идеята, че неговото малко постижение продължава да съществува в колекцията на някой ексцентрик. Това е един вид безсмъртие. Но пък чие беше в крайна сметка това удостоверение? Той го беше заслужил, освобождавайки се от задушавачката хватка на инструктора, завъртайки го, за да го подхване напърно и да изхвърли тежкото тяло през ръба на басейна. Това беше негово лично постижение, то носеше неговото име, така че не трябваше ли да виси на неговата стена и никъде другаде?

Но чувството не беше силно. В крайна сметка това беше просто лист хартия. Важно беше самото умение, а забележителното беше, че

го е запазил.

На него се дължеше фактът, че Тимъти Бътлър беше жив и здрав. Което за момчето беше добре дошло, а за Келър беше истинска досада.

Малко по-късно на чаша кафе Келър посвети допълнителни разсъждения на Уолъс Пенроуз Гарити — човек, видимо лишен от врагове.

Да предположим, че Келър беше оставил детето да се удави. Да речем, че просто не беше забелязал изчезването му така, както не го забелязаха останалите присъстващи. Гарити щеше да бъде опустошен. Щеше да се е случило на неговото празненство, в неговия басейн, поради неговата небрежност. Със сигурност щеше да се обвинява за смъртта на момчето.

И когато Келър отнемеше живота му, това щеше да е най-състрадателният акт в кариерата му.

Той махна на сервитьора, за да си поръча още кафе.

— Майк — каза Гарити, пристъпвайки към него с протегнатата ръка, — извинявай, че се забавих. Обади ми се един познат, който умира да купи един мой петакров парцел в южната част на града. Само дето аз не искам да му го продам.

— Разбирам.

— Имам десет акра в срещуположния край на града, които бих му продал на драго сърце, но трябва той сам да ги пожелае. Затова се наложи да прекарам на телефона повече време, отколкото бих искал. И така, какво ще кажеш за по бренди?

— Може едно малко.

Гарити го въведе в кабинета си и наля по едно питие за двамата.

— Трябваше да дойдеш по-рано — продължи той. — За вечеря. Нали знаеш, че не ти е нужна покана. Винаги има място за теб на масата.

— Хм — отвърна Келър.

— Знам, че нямаш право да говориш за това, но се надявам работата, по която си тук, да се развива добре.

— Бавно, но сигурно — отвърна Келър.

— С някои неща не бива да се бърза — съгласи се Гарити, отпи от брeндитo си и потръпна.

Ако Келър не наблюдаваше внимателно домакина си, можеше и да пропусне сянката, която премина по лицето му.

— Много ли боли, Уоли? — попита го той внимателно.

— Какво, Майк?

Келър остави чашата си.

— Говорих с доктор Джаклин. Знам какво преживяваш.

— Кучият син — подразни се Гарити. — Трябваше да си държи езика зад зъбите.

— Прецени, че на мен може да каже — обясни Келър. — Помисли ме за доктор Едуард Фишърман от клиниката „Мейо“.

— Мислил е, че докторът се обажда за консултация?

— Нещо такова.

— Наистина ходих в „Мейо“, но те не позвъниха на Харолд Джаклин, за да сверят с него резултатите си. Просто потвърдиха диагнозата и ме посъветваха да не купувам дългосвирещи плочи. — Той погледна встрани. — Не можах да преценят точно колко време ми остава, но казаха, че известно време болката ще бъде поносима. А след това вече не.

Келър не каза нищо.

— Все едно — тросна се Гарити. — Мъжът винаги се стреми да хване бика за рогата, нали така? Реших да изляза на лов и да ми се случи малка злополука. Или пък както си почиствам пистолета тук, на бюрото, той изведнъж да гръмне. Но се оказа, че не мога да приема идеята за самоубийство. Не знам защо, не мога да си го обясня, изглежда, така съм създаден.

Той взе чашата си и се вгледа в брeндитo.

— Смешно е колко много държим на живота си — изрече той. — Друга мисъл на Сам Джонсън е, че по своя воля не би преживял нито седмица от живота си повторно. Добрите моменти в моя живот са били повече от лошите, Майк, пък и лошите не са били чак дотам ужасни, но мисля, че разбирам какво е искал да каже. Не бих искал да се повтори и една минута от живота ми, но в същото време не бих пропуснал нито миг. Не искам да пропусна идното и си мисля, че и доктор Джонсън се е чувствал така. То е, което ни движи напред, не

смяташ ли? Любопитството да открием какво има зад поредния завой на реката.

— Сигурно си прав.

— Мислех си, че така ще ми бъде по-лесно да приема края — продължи той, — като не знам кога, как и къде. И си спомних, че преди години един познат ми каза, ако реша да поръчам нечие убийство, да му се обадя. „Само се обади“, така каза, а аз се изсмях и с това се свърши. Преди около месец му се обадох и той ми даде един телефонен номер.

— И ти направи поръчка?

— Така ли се казва? В такъв случай това е, което направих.

— Самоубийство с пълномощно — вметна Келър.

— Май ти си пълномощникът — каза Гарити и отпи от брандита си. — Знаеш ли, досетих се още онази вечер, когато извади внука ми от басейна. Просто ми просветна лекичко, но си казах, че това е абсурдно. Наемните убийци не се занимават със спасяване на чужди животи.

— Не им отива — съгласи се Келър.

— Освен това какво би направил ти на тържеството? Не би ли останал незабелязан, докато ме спипаш насаме?

— Ако разсъждавах трезво, да. Но си казах, че нищо няма да се случи, ако поогледам наоколо. А и онзи смешник в бара на хотела ме увери, че няма от какво да се притеснявам. Каза: „Половината град ще бъде при Уоли довечера“.

— Половината град беше тук. Нали не смяташе да правиш нещо онази вечер?

— Не, за бога.

— Помня, че си казах: дано и той не е тук. Дано не бъде тази вечер. Беше ми приятно на празненството и не исках да го пропусна. Ти обаче беше тук и добре че стана така, нали?

— Да.

— Спаси момчето от удавяне. Според китайските вярвания спасиш ли някому живота, после си отговорен за него до края на дните си. Защото си се намесил в естествения ход на нещата. Дали има нещо вярно в това?

— Едва ли.

— Едва ли наистина. Китайците са ненадминати в готвенето и прането, но в други отношения са малко странни. Но пък те вероятно биха казали същото за някои от моите схващания.

— Вероятно.

Гарити се загледа в чашата си.

— Щом си се обадил на моя доктор — забеляза той, — значи си искал да провериш някакви свои подозрения. Как се досети? На лицето ми ли е изписано вече, или се движа по-особено?

Келър поклати глава.

— Не намерих друг човек, който да има мотив или да таи злоба срещу тебе. От списъка беше останал само ти. Тогава си спомних, че един-два пъти забелязах да потръпваш от болка и да се опитваш да я скриеш. Почти не ми беше направило впечатление, но впоследствие се замислих.

— Реших, че така ще е по-лесно, отколкото да го извърша сам — каза Гарити. — Реших да оставя тази работа на професионалист, който да ме изненада. Щях да бъда като елен самец на възвишение, застрелян в разцвета на силите му.

— Разбираемо е.

— Не, не е. Защото еленът не си урежда ловец. Еленът си мисли, че няма друг освен него. Не се пита всеки ден дали това е денят. Не се напруга да усети кръстчето на снайпера върху плешката си.

— Не бях помислил за това.

— И аз не бях — каза Гарити. — Иначе нямаше да си поръчам такъв човек. Майк, какво, по дяволите, правиш тук тази вечер? Не ми казвай, че си дошъл да ме убиеш.

— Дойдох да ти кажа, че не мога.

— Защото се сблизихме ли?

Келър кимна.

— Израснах в една ферма — каза Гарити. — Една от онези изчезващи семейни ферми, които човек е виждал на картинка, но вече ги няма и никак не ми е жал. Но там сами си осигурявахме телешкото и свинското, имахме дойна крава и кокошки носачки. И никога не давахме имена на животните, които щяхме да изядем. Кравата имаше име, но не и телето, което роди. Свинята майка се казваше Елси, но прасенцата ѝ бяха без имена.

— Разбираемо е — каза Келър.

— Не ти трябва китаец, за да ти обясни, че не можеш да ме убиеш, след като си спасил Тими от водата. Да не говорим, че си се хранил на трапезата ми и си пушил от пурите ми. Коего ме подсети да те питам, искаш ли една пура?

— Не, благодаря.

— Как да постъпим, Майк? Трябва да призная, че изпитвам облекчение. Имам чувството, че от седмици стоя напрегнат в очакване на куршума. И изведнъж някой ми подарява нов живот. Бих казал, че си струва да прием за това, само дето ние вече го правим, а ти почти не си се докоснал до чашата си.

— Има един проблем — каза Келър.

* * *

Той напусна кабинета, за да проведе Гарити телефонния си разговор. Тимъти седеше в хола, замислен над шахматна дъска. Келър изигра една партия с него и загуби катастрофално.

— Не може само да се побеждава — рече и събори своя цар на дъската.

— След няколко хода щях да ти дам мат — възрази момчето.

— Видях накъде отива работата — отвърна Келър.

Върна се в кабинета. Гарити си избираше пура от кутията.

— Седни — каза той. — Мисля да изпуша една. Щом ти няма да ме убиеш, може би пурите ще го направят.

— Кой знае.

— Обадох се, Майк, и уредих нещата. Ще отнеме малко време, докато информацията стигне където трябва, но рано или късно ще ти се обадят да ти кажат, че клиентът се е отказал. Платил е и се е отказал.

Те побъбриха още малко, след което поседяха в мълчание. Найсетне Келър каза, че е време да си върви.

— Трябва да се прибера в хотела, в случай че се обадят.

— Това вероятно ще стане не по-рано от утре или вдругиден.

— Възможно е — каза Келър, — но не се знае. Ако всички по веригата се обадят бързо, съобщението може да пристигне за няколко часа.

— Ще ти се обадят и ще ти кажат да се прибиращ. Обзалагам се, че с радост ще го направиш.

— Тук е приятно — съгласи се Келър, — но да, ще се радвам да се прибера.

— Където и да се намира, домът е най-доброто място. — Гарити се облегна назад и си позволи да потръпне от болката, която го прониза. — Ако не започне да боли по-силно от това, мога да го понеса. Но, разбира се, болката ще се усили. Тогава ще си кажа, че мога да понеса и нея, и после тя ще се усили още повече.

Нямаше какво да се отговори на това.

— Сигурно ще разбера кога е настъпил моментът нещо да се направи — каза Гарити. — А и нищо не се знае. Може пък сърцето ми неочаквано да спре. Или да ме блъсне автобус. Или да ме удари гръм.

— Възможно е.

— Всичко е възможно — съгласи се Гарити. Той се изправи и каза: — Майк, предполагам, че повече няма да се видим и ми е малко мъчно. Беше ми много приятно да се виждаме.

— На мен също, Уоли.

— Знаеш ли, питал съм се що за човек ще изпатят. Не знам точно какво съм очаквал да видя, но със сигурност нещо различно от теб.

Той протегна ръка и Келър я стисна.

— Всичко хубаво, Майк — каза Гарити.

Когато се прибра в хотела, Келър си взе гореща вана и се наспа добре. На сутринта излезе да закусва и на рецепцията го очакваше съобщение. „Господин Содърхолм, моля, свържете се със службата си.“

Позвъни от уличен телефон, макар вече да нямаше значение, и се постара да не преиграва, когато Дот му каза да се прибира, тъй като задачата е била отменена.

— Каза ми, че мога да не бързам — рече той. — Ако знаех, че този тип бърза толкова...

— Келър, това, че не побърза, е добре. Клиентът промени решението си.

— Променил е решението си?

— Някога така постъпваха само жените — отвърна Дот, — но вече има равнопоставеност на половете, така че всеки може да си го позволи. Но всичко е перфектно, защото получихме пълно заплащане. Така че изступай от себе си тексаската прах и се прибери.

— Добре — каза той, — но може да поостана тук още ден-два.

— Така ли?

— Или дори седмица. Градът е много приятен.

— Не ми казвай, че искаш да се преместиш да живееш там, Келър. Вече сме обсъждали това.

— Няма такова нещо — отрече Келър, — но се запознах с едно момиче.

— Охо.

— Тя е много симпатична — продължи той. — А щом вече не съм на работа, мога да изляза с нея един-два пъти, нали така?

— Стига да не се задомиш.

— Е, не е чак толкова симпатична — каза той, а Дот се изсмя и му поръча да не се променя.

Той затвори, после се повъртя наоколо с колата и намери един филм, който искаше да гледа. На следващата сутрин си събра багажа и напусна хотела.

Прекося града и се настани в мотел близо до летището, като предплати в брой за четири нощувки под името Дж. Д. Смит от Лос Анджелис.

Не беше се запознал с никакво момиче, нито имаше среща. Но още не беше време да се прибира.

Трябваше да довърши нещо и четири дни щяха да му стигнат. Беше нужно време Уолъс Гарити да забрави за въображаемото кръстче от снайпер върху плешката си.

Но не толкова дълго, че болката да стане непоносима.

По някое време през тези четири дни щеше да направи на Гарити подарък. Ако имаше възможност, щеше да го направи да изглежда като ненасилствена смърт — например инфаркт или катастрофа. Във всеки случай щеше да стане бързо и внезапно, както и възможно най-безболезнено.

И щеше да се случи неочаквано. Гарити нямаше да разбере откъде му е дошло.

Келър се смръщи, търсейки начина. Щеше да бъде много по-трудно, отколкото първоначалната задача, за която беше пристигнал в този град, но сам си беше виновен. С това, че се намеси и спаси момчето от басейна. Беше се намесил в естествения ред на събитията. Беше поел задължение.

И щеше да го довърши.

[1] Самюел Джонсън (1709–1794) — англ. писател, поет и общественик. — Бел.прев. ↑

[2] Джеймс Бозуел (1740–1795) — шотл. адвокат и писател, съвременник и съмишленик на Самюъл Джонсън и автор на неговата биография. — Бел.прев. ↑

[3] Футболни отбори съответно от Тексас и Минесота. — Бел.прев. ↑

9. ПОСЛЕДНИЯТ ПРИСТАН НА КЕЛЪР

Келър посегна за червен карамфил, но се спря и докосна един от зелените. Цветовете им бяха яркорезедави и живи. Може би това беше някакво есенно явление. Листата почервеняват и пожълтяват, а цветовете позеленяват.

— Боядисани са — обясни продавачът, отгатнал мислите му. — Започнаха да ги боядисват за деня на свети Патрик, когато вървят най-много, но вече правят по малко през цялата година. Искате ли да си закичите един от тях?

Дали наистина да не си закичи такъв? Келър се замисли за миг, колкото да си спомни, че това е невъзможно.

— Не — отвърна, — трябва да бъде червен.

— Споделям вашето мнение — каза дребният продавач и избра един от кървавочервените цветове. — Аз също съм традиционалист. От къде на къде зелени цветя? Как ще разберат пчелите кое е цвят и кое — листа?

Келър каза, че въпросът е уместен.

— Ето още един такъв въпрос. Дали цветето да се постави върху петлицата, като се прихване с карфица към ревера, или е по-добре да се пъхне направо в петлицата?

Сложен въпрос. Келър помоли за съвет.

— Спорно е — отвърна продавачът. — Но аз разреших дилемата по следния начин: за какво ти е петлицата, ако няма да я използваш?

Келър, с огладен костюм, лъснати обувки и карамфил на ревера, се качи на влака от „Пен Стейшън“. Беше си купил последния брой на списание „Джи Кю“ и се постара да му стигне чак до Вашингтон. Сегиз-тогиз погледът му прескачаше от страницата към ревера му.

Щеше да е хубаво да прочете в списанието нещо за петлиците, но там нямаше нищо по въпроса. Според цветаря, който уж разбираше от тези работи, Келър нямаше защо да се тревожи.

— Не всекиму отива да закичи цвете — беше му казал. — На някои мъже то стои несериозно, а на други — контешки. Но при вас...

— Става?

— Нещо повече — отвърна цветопродавачът. — Вие го носите с определен усет. И дори, ако мога така да се изразя, някак самоуверено.

Самоуверено, каза си Келър.

Самоувереността не беше нарочна. Той просто следваше указанията. Да носи определено цвете, да се качи на определен влак и да се озове пред книжарница „Б. Далтън“ на „Юниън Стейшън“, държейки в ръце определено списание, докато клиентът — точно определен човек — избере удобния момент да влезе в контакт с него.

Това се стори на Келър доста детинско и по-рано старецът би отказал подобна уговорка. Но старецът вече се беше променил, а реквизитът и тайните сигнали за разпознаване бяха най-дребният проблем.

— Ще си сложиш цвете — беше му казала Дот в кухнята на голямата стара къща в Уайт Плейнс. — Носи цвете и списание...

— Играй му по свирката...

— И си свърши работата, Келър. Поне не отказва всички поръчки. Пък и какво лошо има в едно цвете? Да не си мислиш за казаното от Торо^[1]?

— Торо ли?

— Той казва, че човек трябва да избягва начинания, изискващи нови дрехи. Но не е казал нищо за карамфилите.

В дванайсет по обяд Келър вече беше на поста си, с цвете на ревера и списание в ръка. Стоя там като оловен войник в продължение на половин час, след което напусна поста си и се отправи към мъжките тоалетни. Върна се, чувствайки се като дезертър, и огледа района за някого, който да го търси. Не забеляза никого, затова отново се поби на същото място и продължи да чака.

В един и петнайсет отиде да хапне хамбургер в близката закусвалня. В два без десет намери телефон и се обади в Уайт Плейнс. Дот вдигна и го прекъсна по средата на изречението, за да му каже да се прибира.

— Отмениха поръчката — каза тя. — Човекът се обади и съобщи, че се отказва. Но ти вече пътуваше за Вашингтон.

— Чакам тук от обяд — рече троснато Келър. — Не обичам да вися така.

— Никой не обича, Келър. Но поне ще изкараш някой долар. Трябваше да плати половината предварително...

— Трябваше ли?

— Искаше първо да се срещнете и да разбере дали според теб работата може да стане. След което щеше да плати половината авансово, а остатъка — при приключване.

Именно приключване, помисли си Келър, а на глас каза:

— Но се е отказал, преди да се срещнем. Може би не харесва проявите на самочувствие?

— Самочувствие ли?

— Заради цветето. Може би не му е харесал начинът, по който го нося.

— Келър, той дори не те е видял. Звънна тук към десет и половина. По това време още си бил във влака. А и по колко начина може да се носи едно цвете?

— Остави шегите. Ако не е платил нищо...

— Плати. Но не половината.

— Колко?

— Не много. Изпрати ни хиляда долара. Твоят дял няма да ти стигне за пенсия, но освен да висиш, другата ти работа е била да седиш, а на този свят има хора, които работят повече, а им плащат по-малко от това.

— А те от своя страна се радват на участието си, когато се сравняват с гладуващите в Сомалия.

— Горкият Келър. Ами сега какво ще правиш?

— Ще се кача на влака и ще се прибера.

— Келър — възрази тя, — намираш се в столицата на страната ни. Отиди в Смитсъновия музей. Разгледай Белия дом. Успокой топката и се наслади на аромата на цветята.

Той прекъсна разговора и взе следващия влак.

Прибра се и съблече костюма, като изхвърли признака на самочувствие от ревера си. Списанието беше изхвърлил още преди това.

Всичко това се случи в сряда. В понеделник сутринта той седеше в едно от сепаретата на любимото му заведение за закуска — гръцкото кафене на Второ авеню. Четеше „Таймс“ и хапваше салам и яйца, когато чу някой да казва:

— Мога ли да седна при вас?

Без да изчака отговор, мъжът се вмъкна на мястото срещу Келър.

Келър го огледа. На възраст около четирийсетте, с тъмен костюм и невзрачна вратовръзка. Беше гладко обръснат, а косата му бе вчесана. Не приличаше на луд.

— Трябва да носите бутониера — каза мъжът. — Тя ви придава, как да кажа, израз на нещо особено.

— На самоувереност — предположи Келър.

— Знаете ли, точно това си помислих и аз. На върха на езика ми беше. Именно самоувереност.

Келър замълча.

— Сигурно се питате какво означава това.

Келър поклати глава отрицателно.

— Не се ли питате?

— Предполагам, че скоро сам ще обясните.

Това предизвика лека усмивка.

— Печен клиент — рече мъжът. — Не се учудвам.

Ръката му изчезна под сакото и Келър се хвана с две ръце за масата, очаквайки всеки миг онзи да извади пистолет.

Вместо това ръката се появи, стиснала дебел портфейл, който мъжът отвори, за да извади някаква служебна карта. Снимката отговаряше на лицето срещу Келър, а документът идентифицираше човека като Роджър Кийт Баскоум, служител на Агенцията по набиране на кадри за националната сигурност.

Келър върна картата на собственика ѝ.

— Мерси — каза Баскоум. — Бяхте готов да обърнете масата върху мен, нали?

— Че защо?

— Няма значение. Проявявате бдителност, което е добре. И не ме изненадва. Аз знам кой сте и какъв сте.

— Човек, който се опитва да закуси — отвърна Келър.

— Без да му пука за холестерола. Салам и яйца! Шапка ти свалям, Келър. На бас, че и кафето е истинско, нали?

— Не е върхът — потвърди Келър, — но е истинско.

— А пък аз закувам с кифла от овесени трици — каза Баскоум, — която преглъщам с безкофеиново. Но не съм тук да търся съчувствие.

И не би го получил, помисли си Келър.

— Не искам да драматизирам — започна Баскоум, — но ми е трудно да го избегна. Господин Келър, родината се нуждае от услугите ви.

— Каква родина?

— Съединените американски щати. Тази родина.

— От моите услуги ли?

— Услуги като онази, която бяхте готов да предоставите при пътуването си до Вашингтон. И двамата знаем за какви услуги говорим.

— Бих могъл да споря.

— Бихте могъл.

— Но няма.

— Браво — каза Баскоум. — Аз пък от своя страна ще се извиня за зеления хайвер, за който ви пратихме. Искрахме да ви открием и да ви разгледаме.

— Значи сте ме открили на „Юниън Стейшън“ и сте ме проследили обратно до Ню Йорк?

— Боя се, че да.

— Разбрали сте кой съм и сте ме проучили.

— Като заемна книга от библиотеката — потвърди Баскоум. — Знаете ли какво, Келър, чичо ви предпочита да работи пряко.

— Моят чичо?

— Чичо ви Сам. Не желаем да се занимаваме с Както-и-да-се-казва-онзи от Уайт Плейнс. Заданието е строго поверително, а той не попада в кръга на доверие.

— Значи искате да работите направо с мен.

— Именно.

— И искате от мен да...

— Направите онова, което правите най-добре, Келър.

Келър хапна малко салам и яйца и отпи от кафето.

— Няма да стане.

— Моля?

— Не ме интересува — повтори Келър. — И да съм вършил някога това, за което намекувате, вече не се занимавам.

— Да не сте се оттеглили?

— Точно така. А и да не бях, нямаше да работя зад гърба на стареца, и то за някого, който ме прати да гоня Михаля с цвете в петлицата.

— Толкова ви прилягаше, сякаш цял живот сте носили цвете на ревера. Казвам ви, Келър, вие сте роден да носите червен карамфил.

— Благодаря за тази информация — отвърна Келър, — но това не променя нищо.

— Същото се отнася и за ината ви.

— Как така?

— Благодаря, че ме осведомихте за мнението ви — обясни Баскоум, — благодаря, че споделихте мислите си с мен. Но те не променят нищо. Трябват ни и вече сте в играта.

Той се усмихна и изчака Келър да възрази. Келър го остави да чака.

— Замислете се — подтикна го Баскоум. — Замислете се за прокуратурата. Замислете се за данъчните. Замислете се за всички лостове, които една могъща — според някои дори твърде могъща — държава може да използва срещу един практически беззащитен гражданин.

Без да иска, Келър се замисли.

— А сега забравете всичко това — каза Баскоум, като отмахна с жест цялата картина — и помислете за възможността, която ви се удава, да служите на народа си. Не знам дали някога сте се възприемали като патриот, Келър, но подозирам, че ако се вгледате дълбоко в себе си, ще откриете неподозирани извори на патриотизъм. Вие сте американец, Келър, и ето че ви се удава възможност да направите нещо за Америка, като същевременно спасите кожата си.

Думите на Келър го изненадаха.

— Баща ми беше войник — каза той. — „Ето човек без душа, който никога не би изрекъл думите: «Моя скъпа родина!».“

Келър затвори книгата и я бутна встрани. Стиховете на сър Уолтър Скот бяха цитирани в разказ, който Келър беше чел в гимназията. Човекът без родина пък беше Филип Нолан, обречен да се

скита по света до края на дните си, тъй като се беше отказал от възможността да бъде патриот.

Келър не разполагаше с разказа, но беше открил стиховете в „Известните цитати“ от Бартлет и сега го намери по индекса в раздел „Патриотизъм“. Най-доброто, което намери там по въпроса, беше мисълта на Самюъл Джонсън. Според доктор Джонсън „Патриотизмът е последният пристан на негодника“.

Фразата звучеше добре, но Келър не беше сигурен какво иска да каже Джонсън. Та няма негодникът не е пълна противоположност на патриота? Патриотът е винаги и безусловно положителен. Той посвещава живота си в служба на своя народ и често накрая го жертва, за да могат другите да живеят свободно.

Един от примерите беше Нейтън Хейл, който съжалявал, че притежава само един живот, който да пожертва за родината си. Друг беше Джон Пол Джоунс, който заявил, че борбата едва започва. Трети беше Дейвид Фарагът, който напук на приближаващите торпеда издал командата „Пълен напред!“.

Свестни момчета, помисли си Келър.

От друга страна, негодникът по дефиниция е лош. Така че как би могъл той да бъде патриот или да намери пристан в патриотизма?

Келър помисли още малко и заключи, че негодникът може да се възползва от ролята на патриот, за да прикрие свои егоистични намерения. Привиден патриотизъм, под който се крият истинските мотиви.

Но истинският негодник не може да бъде патриот. Нали?

Обективно погледнато, той самият можеше да бъде наречен негодник. Но не се смяташе за негодник. Смяташе се за обикновен нюйоркски ерген, който живее сам, храни се навън или носи вкъщи готова храна, ползва обществена пералня, решава кръстословицата в „Таймс“, докато си пие кафето сутрин, тренира във фитнеса, впуска се в обречени връзки с жени и ходи сам на кино. В „голия град“ имаше осем милиона истории, повечето от които скучни, и неговата беше една от тях.

С изключение на това, че от време на време по телефона му се обаждаше един човек от Уайт Плейнс. Тогава той си стягаше багажа, прелиташе със самолет половин Америка и убиваше някого.

Това не може да се отхвърли. Човек, който се държи по този начин, е негодник. Точка по въпроса.

И сега изведнъж му се удаваше възможност да бъде патриот.

Не да се прави на такъв, тъй като никой нямаше и да узнае за това, дори Дот и старецът. Баскоум нарочно наблегна на този момент.

— Нито думица никому, обърка ли се нещо, системата е като в „Мисията невъзможна“. Не те познаваме. Ти си сам-самичък и опитах ли се да обясниш на някого, че работиш за правителството, ще ти се изсмеят в лицето. Ако им кажеш името ми, ще ти кажат, че не са го чували. Защото наистина не са.

— Понеже не е истинско.

— Освен това ще ти бъде малко трудно да намериш Агенцията по набиране на кадри за националната сигурност в телефонния указател. Нито пък в „Парламентарен справочник“. Ние много-много не се изтъкваме. Знаеше ли за нас? Не, разбира се. Никой не знае за нас.

За тази работа Келър нямаше да получи признание, но пък щеше да се изложи на сериозен риск. Така стояха нещата и в отношенията му със стареца, но там за усилията си той биваше добре възнаграден. А за службата си в АНКНС щеше да получи само пари за режийните, при това не много щедри.

Иначе казано, нямаше да получи нито признание, нито пари. Баскоум беше намекнал, че не разполага с избор, но човек все пак винаги има избор и той беше избрал да се включи. Защо?

За благо на нацията, помисли си.

— Радваме се на мир — беше му обяснил Баскоум, — съветската заплаха отмря, но не се заблуждавай, Келър. Родината ти се намира в постоянна война. Нейните врагове са във и извън територията ѝ. И понякога се налага ние да ги ударим, преди те да са ударили нас.

Келър завърза вратовръзката и закопча сакото си с мисълта, че никак не прилича на войник. Въпреки това се чувстваше като такъв. Войник в своята характерна униформа, изпратен на мисия в защита на страната си.

Хауърд Рамсгейт беше едър, широкоплещест мъж с простодушна усмивка и квадратна челюст. Беше облечен с бяла риза, раирана

вратовръзка и копринени панталони с басти, които бяха част от костюм. Сакото висеше на окачалката в ъгъла на офиса. Той вдигна поглед към влезлия Келър.

— Добър ден — рече. — Прекрасно време, нали? Аз съм Хауърд Рамсгейт.

Келър се представи с някакво име, различно от неговото. Не че Рамсгейт щеше да е жив, за да го каже някому, но нищо чудно разговорът им да се записваше. И други хора във Вашингтон имаха „бръмбари“ в кабинетите си.

— Радвам се да се запознаем — каза Рамсгейт и се изправи, за да се здрависа. Имаше тиранти и Келър забеляза, че щампата беше на котки от различни породи.

— И така — каза Рамсгейт, — имаме ли уговорена среща? Не съм отбелязал нищо в календара си.

— Реших да видя дали няма да ме приемете така.

— Добре. Как успяхте да се излъжете Жанин да ви пусне?

Секретарката. Келър я беше изчакал да излезе да пуши и бързо се беше вмъкнал.

— Не знам. Не видях никого отвън.

— Е, важното е, че сте тук — забеляза Рамсгейт.

— Да.

— И така — продължи той, — да видим вашия миши капан.

Келър зяпна. Веднъж, по време на терапия при психоаналитика си, Келър беше сънувал ярък сън, свързан с мишки. Още си го спомняше. Но какво, за бога, беше накарало този шпионин, този предател да...

— Често използвам този израз — обясни Рамсгейт. — Старата мъдрост: „Изобрети по-съвършен капан за мишки и хората сами ще дойдат при теб“. Нали Емерсън го беше казал?

Келър нямаше ни най-малка представа.

— Емерсън, да.

— Този тип афоризми са все от Емерсън, освен ако не са от Бенджамин Франклин. Здрав американски разум — за това можеш винаги да разчиташ на тях двамата.

— Така си е.

— Всъщност — продължи Рамсгейт — капанът за мишки е съоръжението, за което има най-много регистрирани американски

патенти. Направо е невероятно колко много начини са измислили хората за улавяне и умъртвяване на тези дребни гризачи. Разбира се — каза Рамсгейт, като подръпваше тирантите си, — най-добрият капан за мишки не може да бъде патентован. Той ходи на четири крака и казва „мяу“.

Келър се изсмя принудено.

— В качеството си на патентен юрист съм видял доста миши капани — продължи онзи. — Всеки ден виждам нещо ново. И голяма част от нещата, които пристигат в тази кантора, не подлежат на патентоване повече, отколкото една котка. Някои вече са били изобретени от друг. Някои пък не извършват онова, за което следва да се патентоват. Някои обаче се оказват успешни и полезни и понякога дори служат за подобряване на живота в нашата прекрасна родина.

Здрав американски разум, каза си Келър. Нашата прекрасна родина. Този човек беше предател, а имаше наглостта да приказва като политик от трибуна.

— Затова ми е интересен всеки новодошъл. Какво носите вие?

— Позволете да ви покажа — каза Келър и заобиколи бюрото. Той отвори куфарчето си и постави на бюрото жълт бележник.

— Моля, простете ми — прочете Рамсгейт на глас. — Да ви простя за какво?

Келър му отговори със задушаваща хватка, която задържа достатъчно дълго, за да изпадне онзи в безсъзнание. След това го пусна и откъсна най-горния лист от бележника, смачка го на топка и го пусна в кошчето. На листа, който остана най-отгоре, имаше сходно послание: „Съжалявам. Моля, простете ми“.

Уликата нямаше да издържи на сериозно разследване, но идеята на Келър беше да ги подтикне да нарекат случая самоубийство.

Той отиде до прозореца и го отвори. Избута стола на Рамсгейт до там, хвана мъжа под мишниците, изправи го на крака и го бутна навън.

Върна стола на мястото му, скъса втория лист от бележника, смачка го и го хвърли в кошчето. Така е по-добре, помисли си. Без бележки, само празен тефтер на бюрото, а после, когато погледнат в кошчето, ще намерят две смачкани чернови от писмо, което така и не е било написано.

Хитро. Щяха да приемат бележките по-сериозно, ако се наложеше първо да ги потърсят.

Когато излезе, Жанин вече беше заела мястото си зад бюрото и говореше по телефона. Не му обърна внимание.

През следващите пет дни след завръщането си в Ню Йорк Келър всяка сутрин си купуваше брой на „Вашингтон Поуст“ от щанда за вестници срещу сградата на ООН. Първия ден не намери нищо, но на следващия в сектора за некролози откри статия за уважаван вашингтонски адвокат по патентно право — случаят беше очевидно самоубийство. Келър научи в кой колеж и университет беше следвал Хауърд Рамсгейт и прочете за две открития, които беше патентовал. Бяха публикувани и имената на близките му: съпруга, две деца и брат в Лейк Форест, Илинойс.

Не бяха поместили единствено факта, че беше шпионин и предател. Не беше споменато и това, че му бяха помогнали да скочи през прозореца. Седейки на високия си стол в едно кафене, Келър се питаше какво ли още знаеха, без да го казват.

Следващите три дни не намери и дума за Рамсгейт. Това само по себе си не беше странно — рядко публикуват продължения на материали относно самоубийство на не особено известен адвокат — но Келър се опитваше да прочете между редовете на другите материали, търсейки скрита връзка със смъртта на Рамсгейт. Еди-кой си лобист обвинен за незаконно спонсориране на предизборна кампания, японски турист попаднал в центъра на престрелка между наркодилъри, нечий ключов глас при приемането на спорен закон в Конгреса — всеки подобен материал можеше да има връзка с хвърления от прозореца Хауърд Рамсгейт. А той — човекът, който го беше извършил — така и нямаше да разбере причината.

На петата сутрин, докато разнищваше второстепенен скандал в кметството, Келър се запита дали го следят. Някой наблюдаваше ли го след смъртта на Рамсгейт? Беше ли направил някому впечатление фактът, че той вече не започваше деня си на близкия ъгъл с „Ню Йорк Таймс“, а на двайсет преки оттам с „Вашингтон Поуст“?

Помисли още малко и в крайна сметка реши, че това е глупаво. Но пък не беше ли глупаво и това, дето всяка сутрин си купуваше „Поуст“? Беше хвърлил камък в езерото преди няколко дни и сега се

връщаше отново и отново, търсейки вълнички по гладката повърхност на водата.

Излезе от кафенето, зарязвайки вестника вътре. По-късно осъзна защо го беше направил.

Търсеше завършека, някакъв знак за край. Когато свършеше някоя поръчка за стареца, той се обаждаше по телефона, потупваха го по гърба, побъбряше малко с Дот и накрая си прибираше парите. Последният етап, разбира се, беше най-важният, но признанието също беше от значение, взаимното уверение, че работата е свършена и свършена добре.

С Рамсгейт не се случи нищо подобно. Нямаше на кого да докладва, нито с кого да побъбри, нито кой да му каже браво. Може би някакви мрачни типове във Вашингтон го обсъждаха, но той не знаеше какво говорят за него. Баскоум може и да беше останал доволен от работата му, но не се обади, нито се появи да го потупа по гърба.

Е, помисли си Келър, така да бъде.

В крайна сметка не е ли войнишката орис такава? Нямаше да има нито барабани, нито фанфари, нямаше да има паради, нито медали. Той щеше да продължи живота си без обръщение и без признание, без никога да разбере последствията от своите действия, нито причините, поради които го бяха избрали.

Щеше да го преживее. Може би дори щеше да изпита известно удовлетворение. Не ламтеше за барабани и фанфари, паради и медали. Беше живял като негодник и родината му го беше призовала. И той беше изпълнил дълга си.

Никой не го потупа по гърба. Никой не му се обади да го поздравя. Това нямаше да се случи и така беше редно. Делото, което беше извършил, поръчката, която беше изпълнил — това бе и наградата.

Той беше войник.

Мина време и Келър прие мисълта, че Баскоум повече няма да се появи. Докато един следобед, редейки се на опашката за билети с отстъпка на „Таймс Скуеър“, почувства нечия ръка на рамото си.

— Извинете — обърна се към него някакъв мъж с плик в ръка, — мисля, че изпуснахте това.

Келър понечи да отрече, но млъкна, разпознал мъжа. Баскоум! Преди да успее да каже нещо, мъжът изчезна в тълпата.

Обикновен бял плик, запечатан. Без адрес. Беше тежък като за две големи марки. Но марки нямаше, а Баскоум не бе поверил плика на пощата.

Келър го прибра в джоба си. Когато дойде редът му, той си купи билет за тазвечерното представление — мюзикъл от петдесетте. Хрумна му да купи два билета, след което да скрие единия в издълбана тиква. След това, при вдигането на завесата в осем часа, Баскоум щеше да се окаже на съседното място.

Той се прибра вкъщи и отвори плика. Вътре имаше име и адрес в Помпано Бийч, Флорида. Имаше и две полароидни снимки, едната на мъж и жена, другата само на мъжа, в седяща поза. Имаше девет стодоларови банкноти, употребявани, и две петдесетачки.

Келър разгледа снимките. Те бяха направени през няколко години една от друга. На снимката, на която беше сам, мъжът изглеждаше по-стар и явно седеше в инвалидна количка.

Горкият човечец, помисли си Келър, но се осъзна. Този тип не заслужаваше милост. Кучият син беше предател.

Хилядата долара не успяха да покрият разноските на Келър. Трябваше да си плати за редовен самолетен билет до Западен Палм Бийч, да наеме кола, да остане три вечери в хотел, докато свърши работата, и за още една след това, преди да хване сутрешния полет за дома. Петстотинте долара, които получи за Хауърд Рамсгейт, му бяха стигнали само за билет за влака, хотел и вечеря в ресторант, като дори му останаха няколко долара. Но за да свърши работата в Помпано Бийч, се наложи да бръкне в собствения си джоб.

Не че беше от голямо значение. Какво му пукаше за няколко долара повече или по-малко?

Можеше да спести малко, ако успееше да приключи бързо, но операцията се оказа трудна. Предателят — името му беше Дръкър, Луис Дръкър, но Келър го наричаше просто „предателя“ — обитаваше жилищна сграда до плажа на „Брайни авеню“, по средата на Помпано Бийч. Както можеше да се очаква, средната възраст на останалите обитатели в сградата беше доста над пенсионната и предателят далеч

не беше единственият притежател на стол с колела. Други щъкаха наоколо с алуминиеви бастуни, а най-атлетичните от тях — с бамбукови.

За първи път Келъровото занятие го водеше на подобно място и той не знаеше дали във всеки дом тук сигурността е от първостепенно значение, но този, в който трябваше да проникне, се оказа по-недостъпен от Пентагона. Във фоайето постоянно имаше охрана, а асансьорите и стълбищата се наблюдаваха с камери.

Предателят напускаше сградата два пъти на ден — сутрин и вечер — за разходка по плажа. Винаги го придружаваше жена, на половина на неговата възраст, която буташе количката по утъпкания пясък, след което четеше списание на испански и изпушваше една-две цигари, докато той се припичаше на слънце.

Келър набързо прецени и отхвърли вариантите за проникване в сградата. Можеше и да успее, но това не беше достатъчно. Жената живееше в апартамента на предателя и щеше да се наложи да очисти и нея. Той нямаше угризения в това отношение — беше наясно, че цивилните жертви са неизбежни във всяка съвременна война, а и кой знае дали тя беше съвсем обикновена гледачка. Ако единственият път към елиминацията на предателя минаваше през нея, Келър не би се поколебал да я убие.

Но едно двойно убийство би привлякло твърде много внимание, а кой желае това? При болен и възрастен субект е по-добре смъртта да изглежда естествена.

Дали можеше да подмами жената вън от сградата? След което да проникне вътре, докато я няма? И щеше ли да свърши работата незабелязано?

Той продължи да оглежда ситуацията от всички страни, опитвайки се да изгради план, когато съдбата му го поднесе на тепсия. Сутринта преваляше, слънцето грееше високо в небето на изток и той прилежно следваше стъпките им (по-точно нейните стъпки, тъй като краката на предателя изобщо не докосваха земята) около миля нагоре по плажа. Предателят седеше в количката с отметната назад глава и притворени очи, а грубата кожа на лицето му попиваше слънчевите лъчи. На няколко метра по-нататък жената се беше излегнала на хавлията си, пушеше цигара и четеше списание.

Тя угаси цигарата си, като я заби в пясъка. Няколко секунди по-късно списанието се изплъзна от пръстите на задрямалата жена.

Келър почака още минута. Погледна наляво, после надясно. Наблизо нямаше никой и той беше склонен да поеме риска да свърши това в присъствието на други хора на петдесетина метра от тях. Дори да гледаха към тях, нямаше да разберат какво точно се случва пред очите им.

Той се озова зад предателя и стисна с ръка предателската му уста, а с палеца и показалеца на другата стисна ноздрите му и го остави без въздух, докато изброи наум до едно по-голямо число.

Когато го пусна, ръката на предателя увисна от едната му страна. Келър го закрепил в стола така, че да изглежда задрямал като гушер на слънце.

— Къде се загуби, Келър? Търся те от дни.

— Отсъствах — отвърна той.

— Отсъства ли?

— Бях във Флорида.

— Във Флорида ли? Случайно да посети „Дисни Уърлд“? Ще имам ли честта да стисна ръката, която е докоснала ръката на Мики Маус?

— Доця ми се малко море с плаж. И се сетих за Мексиканския залив. Остров Санибел.

— Донесе ли ми мидичка, Келър?

— Мидичка ли?

— Чувала съм, че там има страхотни миди — каза Дот. — Островът е разположен направо на залива вместо успоредно на брега, както е обичайно.

— Както е обичайно?

— Както най-често се среща. Затова приливите носят купища миди, а хора от целия свят обикалят плажовете да ги събират. Но защо ти разказвам всичко това? Ти си този, който се връща от проклетото място. Не ми носиш мидичка, така ли?

— Сериозното събиране на мидички се прави рано сутрин — каза Келър, питайки се дали в това имаше някаква истина. —

Събирачите на мидички се изсипват с пукването на зората като скакалци в ечемично поле.

— Ечемично поле значи?

— Море от кехлибарени класове — добави той. — Все тая. Какво ми пука за мидите? Искях само да се разкарам за малко.

— Изпусна една работа.

— Така ли?

— Беше спешна, а и не знаехме къде си и колко ще се бавиш. Не е зле да се обаждаш, когато заминаваш някъде.

— Не се сетих.

— Как би могъл? Та ти никога не напускаш града. Кога за последен път беше на почивка?

— Цял живот съм на почивка — забеляза той. — Тук, в Ню Йорк.

— В такъв случай ти е било време да отидеш някъде не по работа. Предполагам, че не си бил сам.

— Как да ти кажа...

— Браво на теб, Келър. Добре че не съм те открила. Но следващия път...

— Следващия път ще се обадя — обеща той. — Нещо повече — следващия път ще донеса мидички.

Този път изобщо не се опита да проследи случая във вестниците. Дори ако Помпано Бийч имаше свой вестник, едва ли щеше да се продава пред сградата на ООН. Там се продаваше „Маями Хералд“, но едва ли в „Хералд“ отразяваха всеки случай на старец, починал в съня си. Ако правеха това, във вестника нямаше да остане място за урагани и автомобилни кражби.

Пък и за какво му беше да следи случая? Беше изпълнил задачата, предателят беше мъртъв. Повече не му трябваше да знае.

Минаха почти два месеца, преди Баскоум да се появи отново. Този път не се срещнаха очи в очи.

Вместо това Келър получи телефонно обаждане. Гласът трябва да беше на Баскоум, но не би се заклел в това. Обаждането беше кратко, всичко беше изречено с приглушен шепот.

— Утре останете у дома си — изрече гласът. — Ще получите доставка.

И наистина на следващата сутрин куриер на „ФедЕкс“ донесе плик, който съдържаше снимка, каталожно картонче с напечатани име и адрес и пачка използвани стотачки.

Имаше десет банкноти, отново хиляда долара, въпреки че този път адресът беше в Орора, Колорадо, и означаваше доста повече мили въздушен път от Помпано Бийч. В началото това го подразни, но после реши, че в ниското заплащане има известна логика. Ако губиш пари при всяка такава операция, това подчертава предаността ти на патриотичната кауза. Така човек никога не поставя под въпрос мотивите си, защото е очевидно, че те не са в парите.

Той подравни банкнотите и ги пхна в портфейла си, след което продължително се вгледа в снимката на новия предател.

Тогава телефонът звънна.

Дот каза:

— Келър, самотна съм, а по телевизията няма нищо освен Сали Джеси Рафаел. Ела на гости да ми правиш компания.

Келър взе влак до Уайт Плейнс, сетне се прибра с влак до Ню Йорк. Събра си багажа, позвъни на авиокомпанията и си викна такси до летище „Кенеди“. Тази нощ самолетът му кацна в Сиатъл, където го посрещна строен млад мъж в двуреден кафяв костюм и мека шапка, която му придаваше старомоден вид.

Момъкът — името му беше Джейсън — остави Келър пред хотела му. На сутринта се срещнаха във фойето и Джейсън го разходи с кола, като му показва забележителностите, включително Космическата игла, както и дома и офиса на човека, когото Келър трябваше да убие. А в далечината едва се виждаше снежната шапка на Маунт Рейниър.

Двамата обядваха в приятен ресторант в центъра и Джейсън погълна изумително количество храна. Келър не успя да разбере къде я побира. Нямаше и грам излишно тегло.

Сервитьорката допълваше чашите с кафе, когато Джейсън каза:

— Вече си мислех, че сме го изпуснали. Сега влиза — сив костюм, синя вратовръзка, едро червендалесто лице. Това е Къли

Уилкокс.

Изглеждаше точно като на снимката. Въпреки това винаги е добре някой да ти покаже човека на живо.

— Той е голяма клечка в града — поясни Джейсън, като почти не помръдваше с устни. — Така се пада по-лошо, нали?

— Моля?

— Нали така се казва: От високо по-лошо се пада.

— А, да — каза Келър.

— Може би не ти се говори точно сега — предположи Джейсън.
— Сигурно имаш да обмисляш разни неща.

— Сигурно — каза Келър.

— Може да отнеме известно време — съобщи той на Дот. — Обектът е местно величие.

— Местно величие ли?

— Така разбрах. Това означава повече охрана пред него и повече преследване след него.

— Така е с хората на високи постове.

— От друга страна, от високо по-лошо се пада.

— Каквото и да означава това — отвърна тя. — Добре, Келър, не бързай. Вдъхни от аромата на цветовете, но не позволявай тревата да избуи под краката ти.

Ама че работа, помисли си Келър.

Той спря звука на телевизора тъкмо навреме, за да пропусне съвета на двама млади, че всяко ментово бонбонче „Съртс“ е две, две, две бонбончета в едно. Затвори очи и преправи фразата така, че да пасва на собственото му положение. *„Келър е професионален убиец.“* *„Не, Келър е убиец на предатели.“* *„Той е двама, двама, двама убийци в един.“*

Беше достатъчно трудно да води и един от двата живота, помисли си той. А когато двата се застъпят, работата става твърде сложна. Той не можеше да откаже на стареца, не можеше да отложи пътуването до Сиатъл, докато вършеше работата на Чичо Сам в

Колорадо. Колко дълго обаче можеше да отлага мисията? Колко спешна беше тя?

Не можеше да се обади на Баскоум и да попита. Следователно трябваше да предположи, че задачата е с най-висока степен на спешност.

Което означаваше, че трябва да намери начин да свърши две, две, две задачи в една.

Ето какво трябваше.

Беше събота сутрин, седмица и половина след като беше отлетял за Сиатъл, когато Келър долетя обратно. Този път трябваше да сменя самолети в Чикаго и се прибра в апартамента си доста късно. Беше се обадил в Уайт Плейнс още предната вечер, за да ги уведоми, че работата е свършена. Разопакова багажа си, съблече се, взе си горещ душ и се хвърли в леглото.

Следобед на другия ден телефонът звънна.

— Няма име, няма гонка — каза Баскоум. — Искях само да кажа браво.

— О — откликна Келър.

— Не е в наш стил — продължи Баскоум, — но дори и старият професионалист заслужава похвала. Свърши отлична работа и е редно да знаеш, че това беше оценено.

— Радвам се да го чуя — отвърна Келър.

— Не говоря само от свое име. Твоята работа беше оценена от много по-високо място.

— Сериозно?

— И дори от най-високо място.

— От най-високо?

— Няма име, няма гонка — повтори Баскоум, — но да речем, че си заслужил благодарността на човек, „който никога не е вдишвал“^[2].

Обади се в Уайт Плейнс и каза на Дот, че е уморен.

— Ще дойда утре по обед — рече. — Става ли?

— Чудесно — отвърна тя. — Ще приготвя сандвичи. Ще си направим пикник.

Той затвори и установи, че не знае как да запълни времето си. Съвсем импулсивно взе метрото до Бронкс и прекара там няколко часа в зоологическата градина. Не бе ходил там от години — достатъчно дълго, за да забрави, че тези посещения го депресират.

Отново стана така и той не може да си обясни защо. Не беше от това, че животните са в клетки. Той знаеше, че животът им в плен всъщност е много по-добър от този на свобода. В зоопарковете те живеят по-дълго и в по-добро здраве. Не им се налага да прекарват половината от времето си в търсене на храна, а другата половина — в опити да не се превърнат в нечия храна. Човек можеше да предположи, че скучаят, но и това не му се вярваше. Животните не му изглеждаха отегчени.

Той си тръгна необяснимо натъжен и се прибра в Манхатън. Нахрани се в новооткрития афгански ресторант и отиде на кино. Филмът беше каубойски, но не от старите холивудски класики, които предпочиташе. До края не успя да разбере кои са добрите.

На следващия ден Келър хвана ранен влак за Уайт Плейнс и прекара четирийсет минути на горния етаж със стареца. Когато слезе долу, Дот му предложи прясно сварено кафе или леден чай.

Той предпочете кафе. Тя вече си беше наляла висока чаша леден чай. Дватама седнаха на кухненската маса и тя го попита как е прекарал в Сиатъл. Добре, отговори той.

— Хареса ли ти Сиатъл, Келър? Четох, че това е най-добрият град за живеене. По-рано беше Сан Франциско, но вече е Сиатъл.

— Приятен град — отвърна той.

— Прииска ли ти се да останеш да живееш там?

Той наистина се бе запитал какво би било да живее в някоя от преустроените промишлени сгради около „Пайъниър Скуеър“, да пазарува на „Пайк Маркет“ и да съди за времето по видимостта към връх Рейниър. Но такива мисли се завъртаха в главата му при всеки престой на чуждо място. Те не означаваха, че е готов да си вдигне партакешите и да се пресели.

— Всъщност не — отговори той.

— Казват, че там правят хубаво кафе.

— Наистина се отнасят с внимание към кафето си — потвърди той. — Може би дори с прекалено много внимание. Снобите на тема вино са неприятни, но пък и кафеените манияци не са по-добри...

— Как е това кафе между другото?

— Много е хубаво.

— Сигурна съм, че не може да стъпи на малкия пръст на сиатълските специалистите — каза тя. — Но климатът им е гаден. Непрекъснато вали.

— Много вали — съгласи се той, — но леко. Не те мокри до кости.

— Вали, но не мокри?

— Нещо такова.

— Сигурно ти е омръзнал дъждът.

— В смисъл?

— Това да вали непрекъснато ден след ден. И всички тези кафе манияци. Сигурно ти е писнало.

Какви я прихващаха?

— Не, не ми писна — отговори той.

— Понеже се чудех — каза тя, гледайки го над ръба на чашата си, — чудех се какво, по дяволите, си правил в Денвър.

Телевизорът работеше без звук, настроен на някакъв телепазарен канал. Жена с неестествено червена коса позираше в червена рокля. На Келър роклята се стори старомодна, но числото в долния десен ъгъл на екрана непрекъснато растеше, отразявайки броя зрители, обаждаци се да поръчат продукта.

— Разбира се, мога да се опитам да отгатна какво си вършил в Денвър — продължи Дот — и дори бих могла да предположа името на човека, за когото си го вършил. Помолих да ми пратят няколко броя на „Денвър Поуст“ и какво да видя — разказ за злополучната смърт на някаква жена в градче на име Орора, покрита с отпечатьци от твоите пръсти. Не се стряскай, Келър. Не буквални отпечатьци. Изразих се метафорично.

— Метафорично — повтори той.

— В смисъл че носеше твоя почерк, а и времето съвпаднаше. Бих казала, че липсваше обичайният ти финес, но това най-вероятно се дължи на бързането ти да се върнеш отново в Сиатъл.

Той посочи телевизора и каза:

— Можеш ли да повярваш колко такива рокли се продават?
— Тонове.
— Ти би ли си купила такава рокля?
— Никога. В тази дреха ще изглеждам като чувал с картофи.
— Имам предвид каквато и да е рокля, която купуваш по телефона. Без да я пробваш.
— Аз непрекъснато пазарувам по каталог, Келър. То е същото. А ако не изглежда добре, просто го връщам.
— Правиш ли го? Искам да кажа връщала ли си нещо закупено?
— Разбира се.
— Той нали не знае, Дот? За Денвър.
— Не.
Келър кимна, поколеба се и се приведе към нея.
— Дот — попита той, — можеш ли да пазиш тайна?

Тя изслуша разказа му, от първото появяване на Баскоум в кафенето до последното телефонно обаждане, когато получи поздравления от човека, който не беше вдишвал. Когато спря да говори, той стана и си наля още кафе. Върна се, седна и Дот рече:

— Знаеш ли какво ми направи впечатление? Въпросът: „Дот, можеш ли да пазиш тайна?“. Мога ли да пазя тайна?

— Ами аз...

— Ако не можех — продължи тя, — то всички щяхме здравата да сме загазили. Келър, аз пазя твоите тайни, откакто изобщо имаш тайни. А ти ме питаш...

— Всъщност не те питах. Как се нарича въпрос, на който не очакваш отговор?

— Молитва.

— Реторичен — поправи я той. — Реторичен въпрос. За бога, знам, че можеш да пазиш тайна.

— Затова ли не ми каза за тази тайна... — забеляза тя. — През всичките тези месеци.

— Прецених, че това е различно.

— Защото е държавна тайна ли?

— Именно.

— Строго поверително, класифицирана информация. От значение за националната сигурност.

— Ами да.

— Ами ако се окаже комунистически шпионин?

— Дот...

— Как така изведнъж реши, че можеш да ми повериш свръхсекретна тайна? Защото трябваше да се измъкнеш? Ако не бях попитала за Денвър...

— Не — прекъсна я той, — възнамерявах да ти кажа и без това.

— Рано или късно, имаш предвид.

— Рано. Когато се обадох вчера и казах, че искам да се видим чак днес, с това си осигурих малко време да премисля нещата.

— И?

— И реших да ти разкажа всичко и да чуя какво мислиш.

— Какво мисля.

— Точно така.

— Знаеш ли какво ми подсказва това, Келър? Подсказва ми какво си мислиш ти.

— И?

— И мисля, че е горе-долу същото, което си мисля и аз.

— Ще ми кажеш ли?

— И-з-м-а-м-а — каза тя. — П-о-с-т-а-н-о-в-к-а — вече чаткаш ли?

— Напълно.

— Този трябва да е много ненормален — продължи тя, — за да се будалка с човек като теб. Въпреки че разбирам как е могло да се случи. Преди всичко ти самият си искал да повярваш. „Млади човече, родината има нужда от теб.“ И за нула време почваш да убиваш разни хора почти без пари.

— Плащаха ми режимните. Но само първия път покриха разноските.

— Адвокатът по патентно право, уловен в собствения си миши капан. С какво според теб е успял да ядоса Баскоум?

— Нямам представа.

— И горкото старче в инвалидната количка. Келър, добре че си очистил този мръсник, че иначе децата или внуците ни можеше да говорят на руски.

— Не ми натяквай.

— Само те карам да си платиш за реторичния въпрос. След всичко смяташ ли, че има и най-малък шанс Баскоум да говори истината?

Отново прехвърли фактите в мозъка си, но отговорът си остана същият.

— Не — призна той.

— Кое те усъмни? Похвалата от най-високо ниво?

— Да. Отначало страхотно се въодушевях.

— Мога да си представя.

— Най-големият човек. Баш шефът.

— Който си дъвче кифлата и мисли за теб.

— Но когато се замислиш отново, виждаш, че това е невъзможно.

Дори да каже нещо подобно, нима Баскоум би го повторил? А после, когато започнах да оглеждам нещата от всички страни...

— Бум.

— Тъхъ.

— И така — започна тя, — с какво разполагаме по случая Баскоум? Не знаем нито името, нито адреса му, нито как да го намерим. Какво ни остава?

— Почти нищо.

— Е, не ни е нужно чак толкова много, Келър. Освен това знаем нещичко.

— Какво?

— Знаем трима души, чиято смърт е желал — отвърна тя. — Това е достатъчно за начало.

Келър, с костюм, вратовръзка и червен карамфил в петлицата, седеше в нещо като кабинет в голямо ранчо в Глен Бърни, щата Мериленд. Гледаше телевизия без звук и вече започваше да си мисли, че това е по-добрият начин за гледане на телевизия. Тишината придаваше известна мистериозност на всичко, дори на рекламите.

Той наостри уши при звука от приближаващ автомобил и когато чу превъртането на ключа в ключалката, угаси телевизора. След това продължи да седи и да чака търпеливо, докато Пол Ърнест Фарар си

окачи палтото в дрешника, занесе покупките в кухнята и обходи някои от стаите в къщата. Когато най-сетне влезе в кабинета, Келър каза:

— Здравсти, Баскоум. Приятно къщенце имаш.

Келър, който беше водил живот на негодник, беше прекъсвал чужди животи по най-различни начини. Но доколкото му беше известно, още не беше успял да уплаши някого до смърт. За късо време си помисли, че Баскоум (по рождение Фарар) ще вземе да отвори тази графа. Мъжът побеля като чаршаф, неволно отстъпи крачка назад и се хвана за гърдите. Келър се надяваше да не му е необходима първа помощ.

— Успокой се — каза му. — Седни, ако обичаш. Извинявай, че те стреснах, но това ми се стори най-подходящият начин. Няма име, няма гонка, нали така?

— Какво си мислиш, че правиш в дома ми?

— Първо решавах кръстословица. После се стъмни и включих телевизора и се оказа, че без звук се гледа много по-добре. Истинско упражнение за въображението. — Той се облегна назад в стола си. — Щях да те поканя на закуска, но ти може би не ядеш навън. Може би си хапваш кифлата от овесени трици и си пиеш безкофеиновото кафе на чамовата маса в кухнята? Затова реших да дойда тук.

— По никакъв начин не бива да влизаш в контакт с мен — каза строго Фарар. — При никакви обстоятелства.

— Зарежи — прекъсна го Келър, — не ти се получава.

Фарар сякаш не го чу.

— След като вече си тук — продължи той, — ще поговорим. Всъщност има нещо, което искам да обсъдим. Момент да си взема бележника.

Той се промуши покрай Келър и посегна към едно от чекмеджетата на бюрото, когато Келър го хвана за рамото и го обърна.

— Седни — нареди му той, — че ще се изложиш. Вече намерих пистолета и извадих патроните. Няма ли да ти стане тъпо, когато дръпнеш спусъка и чуеш само щрак?

— Не търсех пистолета.

— Тогава може би търсеше това? — попита Келър и бръкна във вътрешния си джоб. — Паспорт на името на Роджър Кийт Баскоум, издаден от властите на Британски Хондурас. Но знаеш ли, проверих в атласа и не намерих никъде държавата Британски Хондурас.

— Вече се казва Белиз.

— Но използват старото име в паспортите? — Той подсвирна беззвучно. — Намерих документите на фирмата в същото чекмедже. Намира се на Каймановите острови и предлага така наречените модерни паспорти. За защита срещу терористи, които мразят американците. Можеш ли да повярваш — същите хора предлагат и други видове фалшиви документи за самоличност. Трябва само да им пратиш чек и снимка и те ще те превърнат в член на Агенцията по набиране на кадри за националната сигурност. Много удобно.

— Не разбирам за какво говориш.

Келър въздъхна.

— Добре тогава. Ще ти кажа. Името ти не е Роджър Баскоум, а Пол Фарар. Ти не работиш като агент от правителствените служби, а като чиновник в общественно-осигурителната администрация.

— Това е прикритието ми.

— Бил си женен — продължи Келър, — но жена ти избягала с друг мъж. Неговото име е Хауърд Рамсгейт.

— Е — измънка Фарар.

— Това се е случило преди шест години. Което означава, че не става дума за моментен афект.

— Търсех подходящ начин да го извърша.

— Откри ме и ме накара да го извърша вместо теб. Получи се и ако беше оставил нещата дотам, щеше да си победител. Вместо това обаче ме изпрати във Флорида да убия някакъв старец в инвалидна количка.

— Луис Дръкър — рече Фарар.

— Твой вуйчо, брат на майка ти. Той нямал свои деца и на кого мислиш завещал парите си?

— Нима съществуването на вуйчо Лу можеше да се нарече живот? Сакат, неподвижен, тъпкан с обезболяващи...

— Значи сме му направили услуга — забеляза Келър. — Жената в Колорадо е живяла през две къщи от теб. Не знам какво е направила, за да попадне в списъка ти. Може би те е изоставила или те е обидила, а може кучето ѝ да се е изходило на твоята поляна. Но какво значение има? Важното е, че ти използва мен. Накара ме да хвърча из цялата страна и да убивам хора.

— Нали това ти е работата?

— Така е — съгласи се Келър — и точно това ми е интересно. Не знам откъде си намерил телефонния номер, на който си позвънил в Уайт Плейнс, но в крайна сметка си го направил, с което ме накара да се возя във влака с цвете на ревера. Защо беше цялата игра? Защо просто не си плати и не си поръча каквото ти беше нужно?

— Не можех да си го позволя.

Келър кимна.

— Така и предположих. Неправомерно получаване на услуги. Накара ме да извърша всички тези неща почти без пари.

— Чакай — каза Фарар, — искам да се извиня.

— Сериозно?

— Да, честна дума. При първата работа, с копелето Рамсгейт, това беше единственият начин. При следващите два случая можех да си платя, но вече бяхме установили определени взаимоотношения. Ти вече действаше, движен от патриотични подбуди, и ми се стори по-безопасно и по-просто нещата да си останат така.

— Стори ти се по-безопасно?

— И по-просто.

— И по-евтино — допълни го Келър. — Тогава да, но какво очакваше да се случи накрая?

— В какъв смисъл?

— Ами според теб какво ще се случи сега?

— Няма да ме убиеш.

— Защо си толкова сигурен?

— Ако имаше такова намерение, вече щеше да си го направил — забеляза Фарар. — И нямаше да водим този разговор. Искаш нещо и мисля, че знам какво е то.

— Потупване по гърба от човека, който никога не е вдишвал — каза Келър.

— Пари — отсече Фарар. — Искаш своето — парите, които щеше да получиш, ако не се бях представил за друг. Нали?

— Почти.

— Почти?

— Искам това плюс още нещо — каза Келър. — Ако бях от данъчните, щях да нарека разликата наказателна лихва.

— Колко?

Келър назова сума, достатъчно едра, че да накара Фарар да се ококори. Той отговори, че това е прекалено много, след което се попазариха и Келър свали с трийсет процента.

— Мога да събера повечето — каза Фарар. — Не за един ден. Ще трябва да продам някои ценни книжа. Мога да събера сума в брой до края на седмицата или най-късно до началото на следващата.

— Става — одобри Келър.

— И ще ти възложи още работа.

— Още работа ли?

— Жената от Колорадо — обясни Фарар. — Нали се чудеше какво имам против нея. Веднъж ми отпрати една забележка, но не това е основното. Намерих начин да се превърна в косвен бенефициент по индивидуален застрахователен план. Твърде сложно е да ти го обясня, но ще се получи като по ноти.

— Много хитро — каза Келър и стана на крака. — Ето какво, Фарар, готов съм да изчакам около седмица за парите, особено след като ще има нова поръчка. Но искам някакви пари в брой още тази вечер като гаранция. Сигурно имаш някакви пари в къщата.

— Почакай да видя какво имам в сейфа — каза Фарар.

— Двайсет и две хиляди долара — обяви Келър, като прихвана банкнотите в щипка и ги прибра. — Това прави по колко? Близо пет хиляди и петстотин на бройка.

— Ще получиш остатъка другата седмица — увери го Фарар. — Или поне повечето от него.

— Чудесно.

— Но защо пет хиляди и петстотин? Бяха трима, а дваайсет и две, делено на три, прави седем и една трета. Това ще рече — пресметна той — седем хиляди, триста трийсет и три долара на глава.

— Така ли?

— И трийсет и три цента — добави Фарар.

Келър се почеса.

— Аз ли бъркам в сметката? Според мен са четирима.

— Кой е четвъртият?

— Ти — отвърна Келър.

— Ако бях склонен да чакам — обясни той на Дот на следващия ден, — сигурно щях да получа от него доста солидна сума пари. Но не можех да го оставя жив.

— Кой знае какво щеше да измисли дребното лайно.

— Именно — потвърди Келър. — Той е аматьор и откачалка и вече ме преметна веднъж.

— Веднъж е достатъчно.

— Веднъж е предостатъчно — съгласи се Келър. — Беше измислил всичко. Щеше да подправа архивите на администрацията, а аз щях да убивам напълно непознати хора, за да прибира той осигуровките им. Напълно непознати!

— Ти по принцип убиваш напълно непознати, Келър.

— Те са непознати за мен — възрази той, — но не и за клиента. Както и да е, реших да предпочета врачето на рамото и врачето възлиза на двайсет и две хиляди. По-добре от нищо.

— Така си е — съгласи се Дот. — Пък и не може да се нарече истинска работа. Направил си го от любов.

— Любов ли?

— Любов към родината. Ти си патриот, Келър. В крайна сметка важното е какво си си мислел.

— Щом казваш.

— Да, казвам. Освен това, Келър, цветето ми харесва. Не бих си го помислила преди, но трябва да призная, че наистина ти отива. Стои ти добре. Прави те да изглеждаш някак...

— Самоуверено — помогна ѝ той. — Какво друго?

[1] Хенри Дейвид Торо (1817–1862) — американски писател и философ. — Бел.прев. ↑

[2] Авторът по всяка вероятност прави алюзия с известната фраза на Бил Клинтън „I never inhaled“, изречена в отговор на въпроса дали е пушил марихуана. — Бел.прев. ↑

10. КЕЛЪР В ОСТАВКА

— Искаш да напуснеш? Как така, Келър? — Дот се вторачи в него, смръщи се и поклати глава. — Да беше казал, че искаш да разпуснеш, да те разбере. Но да напуснеш — не ми се връзва.

— Още го обмислям — каза той.

— Ти си градско момче, Келър. Какво ще направиш — да не мислиш да се заселиш в Роузбърг, Орегон? Да си купиш там малка къщурка с асма отпред?

— Асма ли?

— Няма значение.

— Приятно градче си беше Роузбърг — възрази той. — Но все пак си права, аз съм нюйоркчанин. Ще продължа да живея тук.

— Само че пенсиониран.

Той кимна.

— Направил съм си сметката — мога да си го позволя. Скътал съм малко пари през годините, а и наемът ми не е висок. Освен това не съм някакъв прахосник, Дот.

— Все пак си имал и разходи. Всички обеци, които купи за онова момиче.

— Андрия.

— Помня името ѝ, Келър. Не исках да го изрека, за да не ти навявам тежки спомени.

Той поклати глава.

— Тя влезе в живота ми, известно време разхождаше кучето ми, после излезе от живота ми.

— И взе кучето.

— То също влезе в живота ми случайно и по същия начин си излезе. Известно време и двамата ми липсваха, сега не ми липсва никой от тях, така че мога да кажа, че съм го превъзмогнал.

— Сигурно.

— Пък и не съм похарчил толкова много за обеци. Какво общо имат тук обеците?

— Нищо. Искаш ли още чай?

Той кимна и тя отново напълни чашите им. Седяха в китайски ресторант в Уайт Плейнс, на половин миля от голямата къща на „Тонтън Плейс“, където тя живееше със стареца. Келър предложи да обядват заедно, а тя предложи това място и храната се оказа според очакванията му. На вид ястията бяха китайски, а на вкус — провинциални.

— Вече допуска грешки — каза той. — На приливи и отливи е.

— Напоследък са главно отливи — забеляза Дот.

— Да. Говорили сме за това, че рано или късно нещо ще трябва да се направи. Обмислих нещата и ми се струва, че за мен това нещо е да се оттегля.

— Да хвърлиш кърпата в ринга — каза Дот. — Да си осребриш жетоните. Да напуснеш играта.

— Нещо такова.

— И после?

— Какво после?

— Ти си още млад, Келър. Какво ще правиш през остатъка от живота си?

— Каквото и сега, само дето няма да ходя в командировки извън града осем-десет пъти в годината. Като изключим тези командировки, може да се каже, че отдавна съм пенсионер. От време на време ходя на кино, прочитам по някоя книга, ходя на фитнес, правя си дълги разходки, посещавам някоя и друга постановка, пия по малко бира, излизам чат-пат с някоя жена.

— Която чат-пат ти разхожда кучето.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Искам да кажа, че ще правя това, което винаги съм правил, само дето вече няма да поемам поръчки.

— Защото си в оставка.

— Именно. Какво лошо има в това?

Тя се замисли.

— Сметката ти е почти вярна — каза му накрая.

— И защо почти?

— Нещата, които правиш, не са просто неща, които правиш.

— Моля?

— Това са неща, с които убиваш времето, докато чакаш да звънне телефонът. Неща, които вършиш между две задачи. Но ако няма повече задачи и ти свикнеш с мисълта, че телефонът няма да звънне, тогава тези неща ще станат целият ти живот. А те не са достатъчни, Келър. Ще се побъркаш.

— Мислиш ли?

— Определено.

— Разбирам какво искаш да кажеш — съгласи се той. — Но хората постоянно се пенсионираат. Някои от тях са мъже, които са обичали професията си и са работили по шейсет часа седмично. Какво повече имат те?

Тя отговори, без да се поколебае:

— Хоби.

— Хоби ли?

— Нещо, с което човек да се занимава. Без значение какво е то. Подводно гмуркане, риболов, голф или да правиш разни неща от макраме. — Тя се намръщи. — Правиш ли неща от макраме?

— Не.

— Искам да кажа, какво всъщност представлява макрамето, случайно да знаеш? Не е същото като папиемаше, нали?

— Намерила си кого да питаш.

— Или пък са онези неща, които се правят от възли? Но си прав, че не трябва да питам теб, защото каквото и да представлява макрамето, то не е твоето хоби. Ако беше, можеше да си направиш от него къщурка с асма отпред.

— Ти пак с тази асма — прекъсна я той. — Дори не знам какво представлява. Зарежи я. Ако имах хоби...

— И то хоби, в което наистина ще се потопиш. Като авиомоделизъм, състезания с коли играчки, пчеларство...

— Това последното много ще зарадва хазяина.

— Каквото и да е. Колекциониране на разни неща — монети, копчета, първи издания. Има типове, които колекционират различни видове бодлива тел, можеш ли да повярваш? Хората дори не знаят, че има различни видове бодлива тел.

— Като дете имах колекция от марки — спомни си Келър. — Какво ли стана с нея?

— Като дете събирах марки — каза Келър на стария търговец на марки. — Чудя се какво ли е станало с нея.

— По същия начин можеш да се чудиш къде е ланският сняг — забеляза мъжът.

— Така си е. Беше ми интересно колко би струвала сега.

— Мога да ти отговоря на това.

— Наистина ли?

Мъжът кимна утвърдително.

— Общо взето, нищо. Пет-десет долара заедно с албума.

Келър изгледа мъжа. Той беше около седемдесетгодишен, с гъста бяла коса и ясни сини очи. Носеше бяла риза с навити ръкави и две химикалки в джоба, плюс филателните принадлежности, които Келър разпозна: щипка за марки, лупа и перфоратор.

— Откъде знам ли? — продължи мъжът. — Виждал съм стотици юношески колекции и те са, общо взето, подобни. Да не си бил богаташко дете?

— Не.

— Не си получавал по хиляда долара джобни на месец и не си харчил половината от тях за марки, значи. Понеже познавам и такива. Гадни малки лигльовци, но пък успяват да съберат хубави колекции. Ти откъде си набавяше марките?

— Един приятел на майка ми носеше марки от чуждестранни писма, които получаваше в работата — отговори Келър, като внезапно и за първи път от двайсет и пет години си спомни този човек. — Освен това си купувах някои марки, а някои разменях с други деца.

— Колко най-много си плащал за марка?

— Не помня.

— Един долар?

— Сигурно по-малко.

— Сигурно доста по-малко — потвърди мъжът. — Повечето марки, които си купувал, не са стрували повече от няколко цента парчето. Толкова са стрували тогава, толкова струват и сега.

— След всички тези години? Филателните колекции май не са чак толкова добра инвестиция.

— Не и онези марки, които струват стотинки. Всъщност възрастта на марките няма значение. Обикновената марка си остава

обикновена, а евтината марка си остава евтина. И обратно: редките марки си остават редки, а ценните марки стават още по-ценни. Марка, за която преди двайсет-трийсет години си платил долар, сега ще струва три-четири пъти повече. Петдоларова марка сега би струвала двайсет, трийсет или дори петдесет долара. А марка, която тогава е струвала хиляда долара, сега може да се продаде за десет или двайсет хиляди, или дори повече.

— Много интересно — отбеляза Келър.

— Наистина ли? Понеже аз съм просто един стар досадник, който обича да говори и може би ти казвам повече, отколкото ти трябва да чуеш.

— Съвсем не — увери го Келър и облегна лакти на тезгяха. — Много ми е интересно.

— Ако си решил да колекционираш — каза Уолънс, — има много начини. Почти толкова, колкото са самите колекционери.

Филателистът се казваше Дъглас Уолънс, а магазинчето му беше едно от последните партерни магазинчета за марки в Ню Йорк, разположено на нивото на улицата, в тясна триетажна тухлена сграда на Двайсет и осма улица и Пето авеню. Мъжът рече още, че помнел времето, когато филателни магазинчета имало на всеки две преки в Манхатън, и когато „Насау стрийт“ била заета цялата от търговци на марки.

— Единствената причина все още да се помещавам тук е, че притежавам сградата — поясни той. — Иначе не бих могъл да си позволя наема. Не че бизнесът не върви, но в днешно време всичко се праща по куриери. А иначе и сам можеш да разгледаш магазинчето. Няма какво толкова да се разказва.

Все пак филателията си оставаше чудесен начин за убиване на времето, кралят на хобитата и хоби на кралете. Децата продължаваха да събират марки в албумите си, макар и по-малко в тази компютърна ера. А много мъже, млади и стари, заможни и не толкова, продължаваха да отделят значителна част от свободното си време и личния си бюджет за тази своя страст.

Начините за колекциониране се оказаха безбройни.

— Един от най-популярните методи е тематичният — обясни Уолънс. — Марки с животни, марки с птици. С насекоми — има сума серии пеперуди например. — Той прехвърляше обвитите с плиофилм

сerii, наредени в кашон, като при това вадеше различни примери. — Някои от тези марки са много красиви. Марки с железници, марки с автомобили, марки с картини — човек може да си направи малка галерия в албум. Марки с монети и дори марки с марки. Виждаш ли? Съвременни марки, на които са изобразени класически марки от деветнайсети век. Какво ще кажеш?

— Значи просто си избираш категория?

— Или тема, както се нарича най-често. Има си специални програми за по-популярните теми, както и клубове, към които можеш да се присъединиш. Можеш да създадеш и албум по свой вкус или да измислиш съвсем нова тема като например марки, свързани с професията ти.

Марки с убийци, помисли си Келър.

— Кучета — каза на глас.

Уолънс кимна.

— Много популярна тема. Марки с кучета. Всички различни породи... Ето ги, двайсет и четири различни кучета, цена осем долара плюс такса. Но тези не са за теб.

— Така ли?

— Те са за детски коледен подарък. Някои от марките са евтините парчета от дадена серия, а рано или късно ще си купиш цялата серия. От филателна гледна точка много от тези серийни марки са пълен боклук. В днешно време навсякъде по света се пускат глупави издания, печатат се на цели тапети за колекционерите. В някои страни вероятно се пускат не повече от сто писма месечно, а се издават стотици различни марки. Марките се печатат и се продават тук, в Съединените щати, без изобщо да са излизали в Дубай, Сейнт Винсът или Екваториална Гвинея, или в която там държава е разрешено издаването на тези марки, за да се реализира печалба...

Когато излезе от магазина, Келър имаше чувството, че ще му се пръсне главата. Уолънс, общо взето, не беше спрял да приказва два часа, а Келър бе попил всяка дума. Беше невъзможно да запомни всичко, но интересното бе, че положи огромно старание да го запамети. Заинтригува се.

Нещо повече. Направо се беше прехласнал.

Освен това не бе платил и цент, а се прибра у дома с цяла пачка материали за четене — последните три броя от филателно списание

плюс няколко каталога от аукциони за марки, проведени през последните месеци.

Когато се прибра в апартамента, Келър свари кана кафе, наля си чаша и седна с едно от списанията. Заглавната статия беше посветена на начините за съхраняване на новите самозалепващи се марки. В рубриката „Писма до редакцията“ няколко колекционери бяха излели гнева си срещу пощенските служители, които съсипват марките, като вместо с печат ги унищожават с химикалки.

Когато си спомни за кафето, то вече беше изстинало. Погледна часовника си и разбра защо. Беше чел три часа без прекъсване.

— Странно — сподели той с Дот. — Не помня да съм прекарвал толкова време с марките, когато бях дете. Доколкото си спомням, все играех навън, а способността ми да се концентрирам продължително върху едно нещо беше колкото на едно дете.

— Или на една муха.

— Но очевидно с това съм прекарвал доста време и съм се концентрирал доста продължително. Постоянно разпознавам марки, които съм виждал като дете. И ако видя черно-бяла снимка на марка, знам какъв е истинският ѝ цвят. Просто си го спомням.

— Браво на теб.

— Всъщност съм научил доста от марките. Мога да изредя президентите на Съединените щати поред.

— По какъв ред?

— Имаше една такава серия. Джордж Вашингтон беше първият президент и беше на марка от един цент. Зелена. Джон Адамс беше на розовата марка от два цента. Томас Джеферсън беше на трицентова лилава марка и така нататък.

— Кой е деветнайсетият, Келър?

— Ръдърфорд Хейс — поколеба се той. — Мисля, че марката беше червеникавокафява, но не мога да се закълна.

— Няма да се наложи — каза Дот. — Да му се не знае, Келър. Май наистина си имаш хоби. Станал си, как му се вика — филателист.

— Така изглежда.

— Това е страхотно — каза тя. — Колко марки имаш вече в колекцията си?

— Николко — отговори той.

— Но защо?

— Първо трябва да си ги купя. А преди това трябва да реша точно какви ще купувам. А още не съм решил това.

— О. Е, все едно, май наистина си се запалил.

— Мисля да колекционирам по категория — каза той на Уолънс.

— Ако не ме лъже паметта, ти спомена кучета.

— Мислех да бъде кучета, защото винаги съм обичал кучета. Имах едно куче на име Солджър горе-долу по времето, когато имах и колекцията от марки. Мислих и за други теми. Само че тематичното събиране ми се струва малко, как да го нарека...

Уолънс го изчака да намери думата.

— Повърхностно — изрече той накрая, доволен от попадението, и се запита дали някога изобщо беше използвал тази дума. Човек не само научава президентите по хронологичен ред, но и си обогатява речника.

— Познавам някои тематични колекционери, които са много сериозни и страстни филателисти — възрази Уолънс. — При това доста изтънчени. Но все пак трябва да призная, че съм съгласен с теб. Ако колекционираш тематично, ти всъщност не колекционираш марки, а изображенията върху тях.

— Именно — откликна Келър.

— В това няма нищо лошо, но явно не е каквото търсиш.

— Наистина не е.

— В такъв случай може би искаш да колекционираш марки от определена държава или група държави. Има ли някоя, която специално да те привлича?

— Отворен съм за предложения — каза Келър.

— Предложения. Например Западна Европа е подходяща. Франция и колониите. Германия и провинциите. Бенелюкс — това са Белгия, Холандия и Люксембург.

— Знам.

— Британската империя също е интересна, поне докато я е имало. Сега всички бивши колонии са независими, а някои от тях са сред най-големите злоупотребители с издаване на ненужни марки на

кило. И нашата страна върви натам, след като вече печата марки с лика на мъртви рок звезди.

— Докато четях списанията — сети се Келър, — ми се прииска да събирам всякакви марки, но повечето от новите са...

— Тапети.

— Що за идея да се отпечатват марки с герои на Уолт Дисни?

— Остави, не говори — рече Уолънс и вдигна очи към небето. След това забарабани с пръсти по тезгяха. — Знаеш ли, мисля, че разбирам какъв човек си и мога да ти кажа какво бих направил на твое място.

— Ще съм ти признателен.

— Бих събирал от целия свят — каза Уолънс, все още обмисляйки въпроса, — но с времева граница.

— Какво ще рече това?

— През последните три години в света са издадени повече марки, отколкото през предходните сто. Затова можеш да събираш марки, издадени да речем през първите сто години. Марки от целия свят през периода от 1840 до 1940 година. Това са класически издания. Всяка от тези марки е стойностна. Те не са толкова красиви, това са щампи, а не фотогравюри, и са почти едноцветни. Но са истински марки, а не тапети.

— Първите сто години — повтори Келър.

— Е — продължи Уолънс, — аз бих се изкушил да удължа периода с дузина години. От 1840 до 1952 — по този начин периодът ще обхване и крал Джордж VI, но не и кралица Елизабет, по чието време Британската империя се разпада. По такъв начин обхващаш войната и следвоенните издания, които са много интересни от филателна гледна точка, и е много забавно човек да ги събира. Сто години са хубаво закръглено число, но 1952 е по-подходяща за край на периода.

Келър беше осенен.

— Много увлекателно — каза той.

Уолънс му предложи да започне с купуването на цяла колекция. По този начин щеше да спести пари и да си осигури летящ старт. Цели два рафта в складовото помещение бяха заети от колекции, общи и специализирани. Уолънс му показа тритомна колекция, марки от света, от 1940 до 1949. Няма много редки екземпляри, обясни Уолънс, докато

разлистваше албума, но има доста хубави марки, а и състоянието им е много добро. Каталогната цена на цялата сбирка възлизаше на 50 000 долара, но Уолънс му беше определил цена от 5450.

— Но мога да отстъпя малко — рече той. — Пет хиляди точно. Сделката е доста изгодна, но, от друга страна, представлява сериозно вложение за човек, който никога не е давал повече от десет-двайсет цента за марка или пък трийсет и два цента, когато изпраща писмо. Така че не бързай, помисли си.

— Точно това искам — каза Келър.

— Колекцията е хубава и на изгодна цена, но не може да се каже, че е уникална. На пазара има много други подобни колекции и няма да е зле да поразгледаш какво се предлага.

— Взимам я — отсече Келър.

Седнал зад бюрото си, Келър взе една марка с щипките, прикрепил към нея пантичка от пергамент и я постави в новия албум. Уолънс го беше посъветвал да си купи и комплект хубави албуми и сега той систематично преместваше марките от колекцията, която беше купил. Новите албуми бяха много по-хубави, но това не беше единствената причина за операцията по преместването.

— По този начин ще опознаеш марките си — беше му казал Уолънс — и те ще станат твои. В противен случай само ще добавяш нови марки към чужда колекция. А така създаваш своя собствена.

Разбира се, Уолънс имаше право. Нужно е време, работата поглъща изцяло вниманието и човек опознава марките. Случваше се предишният собственик да е поставил марка на погрешно място и Келър изпитваше голямо удоволствие да поправи грешката. Когато приключи с преместването на всяка отделна държава в нов албум, той си направи каталоген списък, така че с един поглед знаеше кои марки притежава и кои му липсват.

В момента беше на Белгия и бе стигнал до Леополд II. Марките, с които се занимаваше, имаха малки етикетчета, на които пишеше на френски и фламански, двата официални езика на държавата, че писмото не трябва да се достави в неделя. (В случай че подателят иска неделна доставка, той трябва да махне етикетчето, преди да залепи марката на плика.) На две от марките на Келър липсваха неделните

етикетчета, с което те губеха голяма част от своята привлекателност, и Келър реши да ги замени при първа възможност. Затова трябваше да актуализира каталожния списък, мислеше си той, когато телефонът звънна.

— Келър — каза Дот, — на бас, че си играеш с марките.

— Работя по тях — поправи я той.

— Взимам си бележка. Като стана дума за работа, защо не минеш да ме видиш?

— Сега ли?

— Ти си филателист на непълно работно време — забеляза тя. — И още не си в оставка. Дългът те зове.

Келър пътува със самолет до Ню Орлийнс и взе такси до един хотел в края на Френския квартал. Разопакова багажа си и седна с картата на града и снимка в ръка. Снимката беше на мургав мъж на средна възраст с буйна къдрава коса и усмивка трийсет и два карата. Той носеше сламена шапка с широка периферия и държеше пура. Името му беше Ричард Уикуайър и беше убил поне една от съпругите си, а може би две.

Шест години по-рано Уикуайър се беше оженил за Пам Шилийн, дъщеря на местен предприемач, който беше завъртял успешен бизнес със сярата и природен газ. След няколко години бурен брачен живот Пам Уикуайър се удавила в домашния си басейн. След непродължителен траур Ричард Уикуайър демонстрирал неугасващата си привързаност към семейство Шилийн, като се оженил за по-малката сестра на Пам — Рейчъл.

Вторият брак също се оказал проблематичен. Според свидетелството на една от приятелките на Рейчъл тя се страхувала за живота си и се оплакала, че Уикуайър заплашвал да я убие. Да се стегне и да слуша, казал й, иначе щял да я удави като скапаната й сестра.

Но не го направил. Вместо това взел ножа за обезкостяване от семейното барбекю и го забил право в сърцето й. Поне това гласяло обвинението на прокурора, доказателствата сочели същото, но дванайсетте съдебни заседатели не били единодушни. Първият процес

завършил без заключение, а съдебните заседатели на повторното дело гласували оправдателна присъда.

И така, Джим Пол Шилийн обърнал няколко чаши, заредил револвера си и излязъл да търси зет си. Открил го, нарекъл го копеле и изпразнил в него пистолета, като го уцелил веднъж в рамото и веднъж в бедрото, уцелил също придружителката на Уикуайър в лявата половина на задника, а останалите три куршума отишли нахалост.

Шилийн се предал и бил обвинен в опит за убийство, след което бил оправдан, а съдията строго го предупредил:

— „Не успя да го извършиш. Затова не се опитвай отново.“ И така, той няма да се опита отново, Келър, което и налага твоята намеса — завърши разказа си Дот.

Уикуайър, напълно възстановен от раните си, продължаваше да обитава същата къща, в която беше живял последователно с Пам и Рейчъл Шилийн. Освен това се беше оженил трети път, взимайки за съпруга не жената, която Джим Шилийн беше уцелил, а млада хубавица, която случайно беше и един от съдебните заседатели на втория процес срещу него. Посетила го в болницата след стрелбата и едното довело до следващото.

— Стрелбата го е направила по-внимателен — добави Дот — и вече има постоянна охрана в къщата от двама бодигардове, които са му като кредитни карти.

— Защото не излиза без тях.

— Очевидно. Клиентът си мислел за взривно устройство, тъй като не го вълнува дали бодигардовете и съпругата ще придружат Уикуайър на купона. Прецених, че този план няма да ти бъде по вкуса.

— Наистина не ми е.

— Прекалено много техника, прекалено много шум, прекалено много внимание. Разбира се, ти ще свършиш работата така, както прецениш. Имаш две седмици. Клиентът желае да отсъства от страната по време на инцидента и това е периодът, в който няма да го има. Мисля си, че ако изобщо съумееш да свършиш тази работа, то ще я свършиш в рамките на две седмици.

Келър потвърди правилността на преценката ѝ и попита какво мисли по въпроса старецът на горния етаж.

— Нищо, освен ако не е телепат — отвърна Дот. — Сама отговорих на обаждането и сама уредих нещата.

— Сигурно не е бил във форма.

— Истината — каза тя — е, че всъщност в този ден беше в сравнително добра форма. Въпреки това обаче аз поех обаждането. Защо да го оставям да оплеска нещата? Мислиш ли, че постъпих неправилно?

— Съвсем не — отрече Келър. — Нямам проблем с това. Единственият ми проблем е Уикуайър.

— И разполагаш с две седмици да го решиш. Или преди да е убил своята съпруга номер 3. Кое от двете се окаже първо.

Келър внимателно разгледа картата и снимката. Адресът на Уикуайър беше съвсем наблизо и той беше сигурен, че лесно ще го намери. Времето беше приятно и една разходка пеш щеше да му се отрази добре.

Той стигна до дома на Уикуайър и се спря от другата страна на улицата, за да огледа къщата. Искаше да остане незабелязан, но някаква жена, която подрязваше розите в градината си, го забеляза и му рече:

— Да, тук живее. Убиецът на съпруги.

— О — каза той.

— Въпрос на време е да направи хеттрик — каза жената, порейки въздуха с градинарските ножици. — Новата му съпруга е като пеперуда, привлечена от огъня. Това момиче е толкова глупаво, че без да искам да пострада, смятам, че не трябва да възпита свои деца.

Келър каза, че в това има логика.

— Ами бащата? Не този на пеперудата, а мистър Шилийн. Той е джентълмен, но от вълнение не се е прицелил добре.

— Може следващия път да се прицели по-точно — изтърси безразсъдно Келър.

— Доколкото разбрах — продължи жената, — станало му е ясно, че някои работи човек не може да ги свърши сам. Обадил се на някакъв професионалист от Чикаго, който долетял тук, за да свърши работата по мафиотски.

Леле, майко, помисли си Келър.

Разходката до къщата на Уикуайър беше приятна, но стига толкова. Той се върна в хотела си с трамвая по „Сейнт Чарлс авеню“, а

на следващата сутрин отново посети Гардън Дистрикт, но с понтиак под наем. По-голямата част от тези три дни той прекара в следене на линкълна на Уикуайър. Единият от двамата бодигардове шофираше, другият седеше нащрек, а Уикуайър се взеше сам на задната седалка.

Хората от Чикаго действително разполагат с решение в мафиотски стил, мислеше си Келър. Трябва само да спреш до линкълна, да свалиш прозореца и да насочиш автоматичен огън към задната седалка. Едва ли колата на Уикуайър имаше бронейни странични панели и задно стъкло, така че това вероятно щеше да свърши работа. Може би дори би успял да очисти двамата тъпащи отпред. Дум! Чао. Вече знаете как оправяме нещата в „града на широките рамене“!

Но това няма да е в мой стил, помисли си Келър. Може би щеше да намери човек, който да му продаде нужните пособия и амуниции, но нямаше да бъде в неговия стил. Все пак той беше нюйоркчанин. По принцип се стараеше да не бъде толкова очевиден и да бъде малко по-изтънчен.

Освен това колкото и желязно да беше алибито на клиента, полицията щеше да разбере, че той е поръчал покушението. Затова колкото по-непрофесионално свършена изглеждаше работата, толкова по-добре за Джим Пол Шилийн.

Келър се разходи из квартала. Мина покрай барове, предлагащи автентичен местен джаз, и ресторанти с автентична креолска кухня. Щом някой прекалено настоява, че продуктът е истински, той най-вероятно не е. Когато някакъв тип пред стриптийз клуб тръгна да му говори, Келър просто махна с ръка — не желаше да слуша колко истински момичета има вътре и колко са истински гърдите им.

После изведнъж се озова пред някакъв антикварен магазин, разглеждайки обещите на витрината. Той се извърна, ориентира се в посоките и се отправи към хотела.

Когато се прибра в стаята, с такава ярост започна да сменя каналите на телевизора, сякаш беше решил да счупи дистанционното. Угаси телевизора, взе списание, разлисти го и го захвърли.

Работата беше, че не му се седеше тук. Искаше да бъде в апартамента си и да се занимава с марките.

Затова трябваше да измисли как да стигне до Ричард Уикуайър, да си свърши работата и да се прибере у дома. Вън от Ню Орлийнс, обратно в Белгия.

Уикуайър често излизаше от къщата и бодигардовете винаги го придружаваха. Новата съпруга обаче през повечето време си стоеше вкъщи. Следователно Келър можеше да се отбие на посещение, докато Уикуайър отсъства.

Веднъж проникнал в къщата, можеше да натъпче съпругата в някой дрешник и да чака кротко завръщането на Уикуайър, след което да очисти него и бодигардовете, преди да разберат какво става. Но и това беше грубо, прекалено чикагско, като пица в тиган. Трябваше да има по-елегантен начин... и точно тогава го осени.

Щеше да влезе в къщата. Щеше да инсценира злополука със съпруга номер три. Можеше да я удави в басейна например. Или да ѝ счупи врата и да я просне в подножието на стълбите, сякаш беше паднала. Безброй бяха начините, по които можеше да я умъртви. Тази жена очевидно притежаваше инстинкт за самосъхранение колкото един мармот.

А след това на Уикуайър щеше да му се наложи да обяснява.

В това имаше нещо поетично, което му допаднаше. Уикуайър, умъртвил безнаказано две жени, щеше да получи специалната ваксинация на щата Луизиана за убийство, което не беше извършил. Чиста работа.

Излезе да си вземе нещо за хапване, но докато се върне в стаята, вече се беше отказал от последния си план. В него имаше някои слабости, основната от които беше несигурността на цялата операция. След като не бяха успели да го осъдят тогава, когато на всички освен на журито им беше ясно, че той е виновен, какво гарантираше това да не се повтори? Копелето беше късметлия. Можеше да се отърве още веднъж.

Освен това клиентът беше платил за това Уикуайър да бъде убит, а не натопен за убийство. Клиентът беше на възраст и не разполагаше с цяла вечност. Дори в крайна сметка Уикуайър да бъдеше осъден на смъртоносна инжекция, той имаше достатъчно пари, за да протака процеса с години. Келър беше чувал, че отмъщението е ястие, което се поднася студено, но не чак мухлясало. Доста гадно би било жертвата ти да те надживее.

Мислì за друг вариант, каза си Келър, и остави подсъзнанието ти да свърши работата. Той взе филателното списание, което си носеше — новия брой, тъй като вече беше абонат — и го прелисти, докато някаква статия за пощенските клейма не привлече вниманието му. Прочете я, след което прочете половината от друга статия. След това се изправи на стола и остави списанието настрана.

Пипнах те, помисли си той.

Премисли идеята и този път не намери слаби места. Щеше да му трябва специално оборудване, но то можеше лесно да бъде набавено. Беше използвал същото средство по-рано в едно градче в Средна Америка, а щом то може да се намери в Мъскатийн, Айова, ще го има и тук — няколкостотин мили надолу по реката.

Той прегледа „Жълтите страници“ и намери подходящо място на няколко преки от хотела. Обади се и установи, че имаха онова, което търсеше. Затвори и провери за други мотели в „Жълтите страници“, след което се досети за друг списък, в който да потърси.

Филателистът беше шишкав тип със закръглени рамене, на петдесет и няколко години. Носеше светлосиня кадифена риза с яка с копчета, които не бяха закопчани. Презрамките му бяха с десен на римски монети, но самият магазин предлагаше единствено марки, а на витрината имаше табела, която гласеше: *Не купувам и не продавам монети.*

— Не че имам нещо против тях — поясни мъжът, чието име беше Хилдебранд. — По същия начин не купувам и не продавам дъвки. Само дето не ми е нужна табела, за да държа дъвчещите навън. Не знам нищо за монетите, не разбирам от нумизматика, не се интересувам от този бизнес и защо някой си мисли, че се занимавам с монети?

Келър неволно отправи поглед към тирантите. Хилдебранд забеляза това и вдигна очи към тавана.

— Жени — въздъхна.

Той сякаш очакваше реакция, но Келър не каза нищо.

— Съпругата ми искаше да ми купи тиранти — обясни Хилдебранд — и смяташе, че най-хубаво ще бъде да ми подари тиранти на пощенски марки, тъй като цял живот колекционирам марки

и през по-голямата част от живота си търгувам с марки. Преди няколко години ми купи вратовръзка на марки — американски класики — Блек Джек, обърнатата Джени, еднодоларовата Трансмисисипи. Прекрасни марки. И вратовръзката е прекрасна и аз си я слагам всеки път, когато трябва да нося вратовръзка, което не е много често.

— Разбирам — рече Келър.

— Но не могла да намери тиранти на марки — продължи Хилдебранд — и купила тези, които са на монети, защото си помислила, че е същата работа. Можете ли да си представите?

— Олеле! — възкликна Келър.

— След всички тези години тя да си мисли, че марките и монетите се една и съща работа. Но какво да се прави, нали разбирате?

— Напълно.

— От друга страна, какво щяхме да правим без тях? Жените имам предвид. Пък и монетите, ако щете, но... — сепна се той — стига с това. С какво мога да ви бъда полезен?

— В града съм по работа — обясни Келър, — но ми остана малко свободно време и реших да поразгледам малко марки.

— Дошъл сте където трябва. Какво събирате, ако не възразявате, че питам?

— От целия свят, преди 1952.

— О, добрите неща — отбеляза Хилдебранд с тон на разбиране и уважение. — Класиката. Имам доста марки, които бих могъл да ви покажа. Някоя страна по-специално?

— Да речем Австрия. За нея имам списък у себе си.

— Австрия — повтори Хилдебранд. — Седнете тук, моля. Имам добри неща, чисто нови и втора ръка. Имам специални издания, които се намират все по-рядко. Трябва ли да бъдат с чист гръб?

— Не — отвърна Келър. — Аз си закачам марките.

— Мой човек. Настанете се удобно. Ето ви щипки, освен ако не носите своите.

— Не се сетих да ги взема.

— Някои хора си държат резервни щипки в куфара, така че винаги си имат. Ето каталог за Австрия, ето и серии във фолио също от Австрия. Разглеждайте спокойно, а ако ви потрябва нещо, само викнете.

— Мистър Уикуайър? Казвам се Сю Елън. Сю Елън Бейтс.
— Да?
— Може би не ме помните. Видяхме сме се в ресторанта. Аз ви сервирах коктейли, а вие ми се усмихвахте.
— Започвам да се сецам — каза Уикуайър.
— Споделих, че винаги съм вярвала, че сте невинен, а после вие ми дадохте листче с името и телефонния ви номер.
— Така направих май. Кога се случи това, Сю Елън?
— Преди известно време. Отначало не можах да събера смелост, а после ме нямаше известно време. Сега се върнах и съм отседнала в мотел, докато си намеря жилище.
— Нима?
— И ето че вие вече не ме помните. Ех, трябваше да се обадя по-рано!
— Кой казва, че не те помня? Само ми припомни. Как изглеждаш?
— Ами аз съм русокоса.
— Така си и мислех.
— И съм слабичка, освен дето имам, както се казва, пищни форми.
— Май започвам да си спомням, дете.
— На двайсет и четири съм, висока един шейсет и осем, със сини очи.
— Някакви татуировки или пиърсинг?
— Не, смятам, че са вулгарни. Пък и мама ще ме пребие, ако ме види с нещо такова.
— Звучиш така, сякаш бих могъл да те схрускам.
— О, мистър Уикуайър!
— Така се казва. Знаеш ли какво ще направим? Хайде да се видим. Така най-добре ще опресня паметта си.
— Искате да се видим в някой ресторант?
— Това е прекалено публично за човек в моето положение, Сю Елън...
— Разбирам.
— Нали каза, че си отседнала в мотел, Сю Елън? Къде се намира той?

— Ало, обажда се Сю Елън Бейтс.

— Моля?

— Казвам се Сю Елън Бейтс. Аз съм русичка, със сини очи.

— За бога, Келър — каза Дот, — кога ще пораснеш?

— И аз това се чудя.

— Пак използваш устройство за променяне на гласа, моля те да го изключиш. Звучиш като момиче, и то като тъпо момиче.

— Как можеш да говориш така?

— Тази машинка прави всяко изречение да звучи като въпрос. Страхотен ефект, признавам. Прави те да звучиш като малоумна тийнейджърка от онези, които обикалят целия мол и не могат да си спомнят къде са паркирали колата на майка си.

— Да, но той ме хареса — продължи Келър.

— Кой? А, разбрах.

— Ще се срещнем вдругиден. В моя мотел.

— Чак тогава?

— Трудно се измъква от дома.

— Ще стане още по-трудно. Е, поне се намираш в град, в който има много неща за правене. Лесно ще намериш начин да се забавляваш ден-два.

— Права си — потвърди Келър.

— Австралия — каза търговецът. Той беше цяло поколение помлад от Хилдебранд, а магазинът му беше разположен на втория етаж в офис сграда на „Рампарт стрийт“. — Имам интересна сбирка от стари кенгура, ако ви интересува. Какво ще кажете за австралийските щати, докато сме още в тази част на света? Куинсланд, Виктория, Тасмания, Нов Южен Уелс...

— Не си нося списъка за тях.

— Следващия път — каза мъжът. — Ето щипки, ето шублер, ако искате да измерите някоя перфорация. Кажете, ако ви потрябва още нещо.

— Благодаря — отвърна Келър.

Мотелът се намираше в Метари. Преди телефонния разговор с Ричард Уикуайър Келър беше изпробвал устройството за промяна на гласа, обаждайки се във въпросния мотел, за да резервира стая на името на Сю Елън Бейтс. След това отиде дотам с колата, предплати в брой за една седмица и взе ключа. Влезе в стаята и подреди малко женски дрехи в гардероба и шкафа, след което разхвърля леглото.

Повече не се върна в мотела до един час преди срещата на Сю Елън с Уикуайър. Тогава остави понтиака на паркинга на близкия пазарен център, влезе в мотелската стая и отвори половинка бърбън. Наля по малко алкохол във всяка от двете мотелски чаши, остави отпечатък от червило върху едната и ги постави върху нощното шкафче. Изля малко бърбън на килима и още малко върху стола и остави отворената бутилка върху скрина.

След това отключи вратата и я остави съвсем леко открената. Включи телевизора и го остави на някакво токшоу с намален звук. След това настъпи трудната част — седене и чакане. Трябваше да си донесе филателното списание. Вече го беше изчел, но спокойно можеше да го препрочете. Човек винаги открива нещо, което е пропуснал първия път.

Уикуайър трябваше да пристигне в два часа. В два без десет телефонът на нощното шкафче иззвъня. Келър направи физиономия, после го вдигна и каза „ало“.

— Сю Елън?

— Мистър Уикуайър?

— Може да закъснея пет-десет минутки, захарче. Да знаеш.

— Ще чакам тук — изчурулика Келър. — Влезте направо.

Той затвори и изключи гласовото устройство, питайки се какво щеше да прави, ако не беше се сетил навреме да го включи. Безсмислено е човек да трепери над нестрошена стомна.

В 2:10 Уикуайър все още го нямаше. В 2:15 на вратата се почука.

— Сю Елън?

Келър мълчеше.

— Тук ли си, Сю Елън?

Уикуайър бутна вратата навътре. Скрит зад нея, Келър го изчака да влезе. Никога не се знае кой може да гледа.

— Сю Елън? Къде се криеш, момиче?

Келър обхвана врата на едрия мъж в задушаваша хватка и стисна с всички сили, като едновременно с това ритна вратата да се затвори. Уикуайър първоначално се съпротивляваше, след това се отпусна в ръцете на Келър и увисна напред.

Келър го пусна, отстъпи назад и го изрита три пъти в лицето. След това коленичи до изпадналия в безсъзнание Уикуайър и счупи врата му. Съблече трупа по бельо и чорапи, завлече го на леглото и изля остатъка от бърбъна в отворената му уста. Събори единия стол на пода, хвърли едната възглавница в другия край на стаята и остави чекмеджетата на скрина наполовина отворени. Прибра гласовото устройство и дрехите от гардероба и шкафа, като не забрави да прибере портфейла и парите на Уикуайър от джоба на панталоните му.

След това заключи вратата и постави резето. През шпионката успя да зърне линкълна на Уикуайър. Бодигардовете най-вероятно бяха вътре, слушаха ужасна музика по радиото и чакаха шефа им да изчука мацката.

Той избърса повърхностите, по които можеше да е оставил отпечатъци, покатери се през прозореца на банята и се отправи към търговския комплекс, където беше оставил колата си.

Върна се в своя хотел, събра багажа си и провери полетите. Нямаше смисъл повече да се мотае тук. Работата беше свършена, и то доста чисто.

Щеше да изглежда като подготвен капан за изневеря и последващо изнудване, при който нещо се беше объркало. Жената, нарекла себе си Сю Елън Бейтс, беше подмамила Уикуайър в мотелската си стая, а нейният приятел беше изскочил като свидетел на прелюбодеянието и беше поискал пари, за да мълчи. В последвалата схватка Уикуайър беше понесъл наранявания, преди вратът му, случайно или преднамерено, да бъде счупен.

След това двамата изнудвачи бяха проявили достатъчно хладнокръвие, за да нагласят нещата, като излеят бърбън в устата на Уикуайър, въпреки че аутопсията щеше да установи, че мъжът не е пил. Двамата не си бяха направили труда да подредят стаята след себе си, задържайки се само колкото да оберат мъртвеца, след което бяха избягали.

Вероятно имаше несъответствия, но надали някой щеше да се вторачи в тях. Общо взето, това беше смъртен случай, логично предизвикан от начина на живот на Ричард Уикуайър в последно време, и полицията в Ню Орлийнс, както и обществеността щяха с лекота да заключат, че подобна съдба не би сполетяла някой свестен човек. Кое то убеждение впрочем Келър до голяма степен споделяше.

Дрехите на Сю Елън той изхвърли в един контейнер за боклук, а гласовото устройство — в друг. Следвайки старата традиция на джебчиите, той пусна портфейла на Уикуайър (без парите и кредитните карти) в нечия пощенска кутия. Кредитните карти, нарязани на парчета, заминаха в една канавка. Щипката за банкноти на Уикуайър, изработена от масивно сребро, беше разпознаваема, затова той щеше да я занесе в Ню Йорк, където щеше да я изгуби, а който я намереше, щеше да я задържи или да я заложил, или да я претопи, или да я даде на свой приятел с подходящи инициали.

Дотогава щипката беше пълна с пари, а парите вече принадлежаха на Келър. Той изброи пачката заедно с банкнотите от портфейла на Уикуайър и се изненада приятно от сбора, който възлизаше на почти хиляда и петстотин долара.

Спомни си за Хилдебранд, мъжа с тирантите, от когото беше купил австрийските марки. Имаше още няколко, които му се щеше да притежава, особено един непокътнат екземпляр от първата австрийска марка, стойност 1 кройцер, оранжева, от първи том на каталога на Скот. Оранжевият цвят беше грешка при отпечатването и по каталог марката струваше 1450 долара. Хилдебранд й беше поставил цена от 1000 долара и беше намекнал, че може да свали до 900, но това се стори на Келър прекалено голяма сума за една марка, за която дори нямаше място в албума му. Освен това можеше да намери екземпляр втора ръка за една десета от тази сума.

Въпреки това марката не му излизаше от ума. А сега с тези пари, паднали от небето...

Пък и не бързаше чак толкова да се прибере в Ню Йорк.

Около месец по-късно телефонът в апартамента на Келър звънна. Той седеше зад бюрото си и работеше над колекцията си от марки. Още не беше завършил пренасянето на марките в новите класьори, но

беше напреднал значително и съвсем наскоро беше приключил с Швейцария, за да се захване с Швеция.

Вдигна слушалката и чу гласа на Дот:

— Келър, работиш прекалено много. Мисля, че имаш нужда от почивка.

— Почивка ли?

— Това ти е задачата. Разкарай си задника от града и не се връщай една седмица.

— Една седмица ли?

— Всъщност знаеш ли какво? Една седмица не е достатъчна да си почине човек. Нека бъдат десет дни.

— Къде искаш да отида?

— Де да знам — каза тя. — Това е твоята почивка, Келър. Какво ме интересува къде ще я прекараш?

— Мислех си, че може нещо да предложиш.

— Някое хубаво място. Важното е там да има приятен хотел, в който да се регистрираш с истинското си име.

— Разбирам.

— Купи си самолетен билет.

— На мое име, така ли?

— Разбира се. Използвай кредитната си карта, за да можеш да отчетеш разхода пред данъчните.

Келър затвори и се облегна назад да помисли. Почивка значи. Той не ходеше на почивка, на която се пътува. Животът му в Ню Йорк беше почивка, а пътуванията му бяха само по работа.

Започваше да разбира за какво е цялата работа и не искаше да го анализира прекалено внимателно. През това време обаче трябваше да си избере дестинация и да се отправи извън града. Но къде?

Пресегна се за последния брой на филателното списание и го прелисти. След това вдигна телефона и позвъни на авиолиниите.

През годините Келър беше посещавал Канзас неколkokратно. Делата му винаги бяха успешни и той пазеше от града добри спомени. Помнеше, че в този град обожават фонтаните. На всяко кръстовище имаше по един. В крайна сметка ако градовете имат нужда от символи,

фонтаните не са лош вариант. Те радват окото много повече, отколкото например ядрените реактори.

Беше му странно да пътува под собственото си име и да използва собствените си кредитни карти. Донякъде му харесваше, но се чувстваше открит и незащитен. Докато се регистрираше в реставрирания хотел в центъра, той вписа не само собственото си име, но и собствения си адрес. Нечувано.

Но, разбира се, в качеството му на пенсионер това непрекъснато щеше да му се случва. Защо не? Стига само да предприемаше някакви пътувания.

Той разопакова багажа си и взе душ, след което си сложи сако и вратовръзка и слезе до апартамента на третия етаж, за да вземе каталог за аукциона.

В помещението имаше шестима души, двама от които бяха служители на аукционната фирма, която провеждаше продажбата, а останалите — потенциални участници в търга, които бяха дошли да хвърлят предварителен поглед на експонатите, които ги интересуваха. Те седяха на маси за игра на карти и с помощта на щипки вадеха марки от пергаментови пликове, вираха се в тях през джобни лупи, разучаваха перфорациите и нанасяха бележки в полетата на каталозите.

Келър се прибра с каталога в стаята си. Извади филателистките списъци, които беше донесъл, и се захвана за работа. На следващия ден продължиха да излагат марките и той слезе да разгледа онези марки, които беше набелязал от каталога. Разполагаше със свои щипки, с които да взима марките, както и със своя собствена лупа, през която да се вира.

Заговори се с един мъж, няколко години по-възрастен от него. Мъжът се казваше Макюъл и беше дошъл от Сейнт Луис за търга. Макюъл се интересуваше изключително и само от Германия и германските провинции и колонии. Вероятността двамата да се изправят един срещу друг в наддаването изглеждаше нищожна и те спокойно се сближиха. Вечеряха заедно в някакъв ресторант и до късно си говориха за марки, а Келър получи някои ценни съвети по стратегия на наддаването. Той искаше да изрази благодарността си като плати сметката, но Макюъл настоя да я поделят.

— Този търг трае цели три дни — каза той на Келър, — а ти колекционираш всякакви теми, така че може да пожелаеш сума ти неща. Пази си парите за марките.

Събитието действително продължи три дни, през по-голямата част от които Келър присъстваше, заел своето място в залата. Първата сесия беше на тема Съединени щати, така че той нямаше в какво да участва, но независимо от това целият процес го увлече. За всички серии имаше търгове с писмени оферти, а за някои от тях наддаването продължаваше устно, като търгът протичаше с много високо темпо. Присъствието на първата сесия се оказа за Келър много полезно, защото успя да свикне с процедурата.

През следващите два дни той беше участник.

Носеше у себе си доста голяма сума пари, повече, отколкото възнамеряваше да похарчи, а разполагаше с още пари от своята „Виза“ карта. Когато всичко приключи, той седна в хотелската си стая с всички свои придобивки, наредени върху бюрото пред него. Беше доволен от нещата, които беше закупил, и цените, на които ги беше спазарил, но и малко притеснен от изхарченото количество пари.

Същия ден обядва заедно с Макюъл и сподели с него чувствата си.

— Знам какво имаш предвид — увери го Макюъл. — Бил съм в същото положение. Помня първия път, когато платих повече от хиляда долара за една-единствена марка.

— Доста драматичен момент.

— За мен определено беше такъв. Тогава казах на продавача: „Това са много пари“. А той отговори: „Да, но ги даваш за тази марка само веднъж“.

— Не бях поглеждал нещата по този начин — каза Келър.

Той остана в хотела след края на търга и всяка сутрин на закуска прочиташе „Ню Йорк Таймс“. В четвъртък откри статията, която беше очаквал. Изчете я няколко пъти и изпита желание да се обади по телефона, но се въздържа.

Този ден прекара в Канзас, както и следващия. Няколко часа уби в музея на изкуствата, разсеяно разглеждайки експонатите. Отби се в

два филателни магазина, собственика на единия от които беше засякъл на търга, и похарчи няколко долара, но умът му блуждаеше другаде.

На следващия ден си събра багажа и отлетя обратно за Ню Йорк. На сутринта се качи на влака и се отправи към Уайт Плейнс.

В кухнята Дот му наля леден чай и заглуши звука от телевизора. Колко ли пъти беше седял тук по същия начин? Но този път беше различно. Този път двамата бяха сами в голямата стара къща.

— Не мога да повярвам, че го няма — каза той.

— Мен питаш ли ме? — продума Дот. — Постоянно си мисля, че е време да се кача и да му занеса закуската или вестника. След това се сещам, че повече няма да правя това. Него го няма.

— Доста години...

— И за теб, и за мен, Келър.

— Във вестника пишеше естествена смърт. Нямахме никакви подробности.

— Не.

— Но подозирам, че не ще да е била толкова естествена. Иначе нямаше да ме изпратиш в Канзас Сити.

— Там ли беше? В Канзас Сити?

Той кимна.

— Много хубав град.

— Но не би живял там.

— Аз съм нюйоркчанин — каза той, — забрави ли?

— Как бих могла?

— Естествена смърт — подхвана той отново.

— Какво по-естествено от това? Живееш твърде дълго, мозъкът ти става на пюре, ставаш ексцентричен и безотговорен, кое е естественото решение?

— Толкова ли беше зле?

— Келър, преди три седмици тук цъфна някакъв журналист. Младо момче, хванал се за първи път на работа във вестник. Помислих, че е дошъл да ме абонира, но не, искаше интервю от стария.

— Човек би очаквал редакторът да изпрати някой по-опитен.

— Идеята не беше на редактора, нито на момчето, бог да му помага. Познай чия беше?

— Нима...

— Решил, че му е време да си пише мемоарите. Време да се открива скритото, време да се вадят скелети от гардероба. Именно скелети, Келър, макар и не от гардероба.

— Господи.

— Видял името на момчето под някаква статия за колежански баскетбол и си наумил, че то е неговият човек.

— Олеле.

— Да продължавам ли? Вече бях направила така, че всички входящи обаждания да минават през долния етаж. Но продължавах да се тревожа за обажданията, които той самият правеше. Келър, това беше най-трудното решение в живота ми.

— Представям си.

— Но нямах избор. Това трябваше да бъде направено.

— Така изглежда. — Той вдигна чая си, но го върна на масата, без да отпие. — Кого хвана за тази работа, Дот?

— Ти кого мислиш, Келър? Знаеш ли приказката за червената кокошчица?

— Не.

— Няма да ти я разказвам, но тя не намерила кой да ѝ помогне и сама си свършила работата.

— Ти...

— Точно така.

— Дот, за бога, щях да го направя вместо теб.

— Исках да си най-малко на хиляда мили оттук, Келър. В случай че някой знае за връзката и реши да се разрови.

— Разбирам, но при дадените обстоятелства...

— Не — прекъсна го тя, — и трябва да ти кажа, че не ми беше трудно. Най-трудното решение, но най-лесното изпълнение. Нещо в какаото му, което да го приспи, и възглавница върху лицето му, за да не се събуди.

— Това може да се установи при аутопсията.

— Само ако има такава — каза тя. — При неговата възраст и при положение че лекарят дойде и издаде смъртния акт, нямаше какво

повече да се иска. Уредих му кремация. Това беше последното му желание.

— Наистина ли?

— Как бих могла да знам? Така им казах, а те ми предадоха праха му в тенекиена кутия, така че ако някой хитрец поиска да му направи аутопсия, бих казала, че има да взема. Не знам какво да правя с пепелта обаче. Все ще измисля нещо. Работата не е бърза.

— Наистина не е.

— Това беше нещо, което никога не съм смятала, че ще трябва да извърша, нито че съм способна да го извърша. Но човек никога не знае, нали така?

— Така е.

— Непрекъснато мисля за това, но ще ми мине. И това минава, нали?

— Ще се справиш — увери я той.

— Знам. Аз съм си добре. Но ще трябва да измисля какво да правя с живота си отсега нататък.

— Тъкмо щях да те попитам.

Тя се намръщи.

— Мисля да се пенсионирам — заяви тя. — Мога да си го позволя. Спестила съм малко пари, а той ми завеща къщата, която мога да продам.

— Ще можеш да й вземеш добра цена.

— Би трябвало. Освен това има едни пари, които той не ми е завещал изрично, но тъй като никой друг не знае за тях...

— Значи са твои.

— Абсолютно. Та имам с какво да преживявам. Мога и да попътувам. Ще ида на някоя екскурзия, ще си лежа на шезлонга и ще разглеждам света от палубата на кораб.

— Не звучиш много ентузиазирано, Дот.

— Може би защото не съм особено ентузиазирана. Искане ми се да си продължа постарому.

— Имаш предвид да си живееш тук?

— Ами да. И да продължа бизнеса. И без това аз уреждам всичко напоследък.

— Да, знам.

— Но при положение че ти се отказваш, ще се наложи да търся нови хора, а онези, които познавам, не ми допадат. Така че още не знам.

— Не можеш да работиш с хора, на които нямаш сто процента доверие.

— Знам. Може би ще е по-добре да зарежа всичко. Трябва само да следвам съвета, който дадох на теб.

— Да си намериш хоби.

— Именно. При теб се получи чудесно, нали? Ти вече си стопроцентов филателист, не ме карай да ти го повтарям.

— Не бих си и помислил. Но все пак това съм аз.

— Обзалагам се, че дори си намерил някой филателен магазин в Канзас Сити. За да се занимаваш с нещо, докато си там.

— Така избрах да отида в Канзас Сити. — Той й разказа набързо за аукциона. — Много е интересно. Седиш си до някакъв пейзаж с торбести панталони и мръсна тениска, а той вземе, че вдигне няколко пъти показалец и похарчи петдесет или сто хиляди долара за няколко безноминални марки.

— Каквото и да означава това — намеси се тя. — Не ме убеждавай. Имам чувството, че филателията няма да се превърне в мое хоби, но за теб е страхотно. Можем вече да приемем, че си в оставка, нали? Готов за златната възраст.

— Е.

— Е какво?

— Е, не точно.

— Какъв е проблемът?

— Това е много скъпо хоби — обясни той. — Невинаги, можеш да си купиш хиляди марки по два или три цента парчето, но задълбаеш ли...

— Почваш да се ръсиш.

— Определено — потвърди той. — Страхувам се, че през последния месец доста накърних пенсионния си фонд. Похарчих повече, отколкото възнамерявах.

— Нима?

— А съм се запалил сериозно — продължи той. — Непрекъснато научавам още и още. Ще ми се да мога да харча сериозни суми за марки.

Тя го погледна замислено.

— Май не си съвсем готов да се оттеглиш още.

— Не мога да си го позволя — отвърна той. — Пък и не желая. Даже искам колкото се може повече работа, за да мога да харча повече пари.

— За марки.

— Знам, че звучи глупаво, но...

— Не — възрази тя. — Звучи като сбъдната молитва. Ние винаги сме работили добре заедно, нали, Келър?

— Винаги.

— Някои от тарикатите, за които мислех, ще се бунтуват, че имат за шеф жена. Но не виждам подобен проблем при нас двамата.

— Няма такъв проблем.

— Тогава мога да кажа само слава на Бога за филателията. Още една чаша леден чай? Можеш дори да ми разкажеш за безлуминалните марки, ако така ще си по-доволен.

— Безноминални — поправи я той. — И не е нужно да слушаш за тях. Аз вече съм доволен.

Издание:

Автор: Лорънс Блок

Заглавие: Убиец на повикване

Преводач: Вергил Немчев

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Калоян Игнатовски

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-607-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12573>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.